

БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

КОНАН

ПИРАТА

Най-славният герой
от епичната фантастика
се бие с демоничните сили
на Тот-Амон в едно голямо
приключение, търсейки
приказно съкровище.

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

А. СПРЕЙГ
ЛИН КАРТЪР

ЛЕСТЪР СПРЕЙГ ДЕ КАМП, ЛИН КАРТЪР КОНАН ПИРАТА

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Застанал на палубата, Конан гледа мълчаливо морската шир, докато галеонът „Уастрел“ поема курс към непознати води. Където единствен ориентир е полярната звезда. Какво ли го очаква в тъмния, блестящ необятен простор? Какви приказни острови и непознати народи ще види? Само неговата жертва, злият Зароно, знае накъде пътува.

Силният варварин гръмогласно се изсвива. Всемогъщи Кром! Човек може да умре само веднъж. Когато срещне страха, да се бори с него със сабя в ръка и бойна ярост в сърцето.

Той, Конан, ще се възползва от възможностите, които ще му представи Безименния остров.

ЕДИН ПОЗАКЪСНЯЛ, НО МНОГО НЕОБХОДИМ ПРЕДГОВОР!

ПИРАТИ И ЧЕРНИ МАГЪОСНИЦИ

Действието в този роман се развива в свят, в който няма телевизия, няма данъци, няма редовни съобщения, няма вълнения сред университетската младеж, няма мини поли.

Това е свят, който никога не е съществувал, но който сигурно е трябвало да съществува. Великолепен, невероятен, романтичен свят, където всички мъже са красиви и силни, всички жени са ненагледно хубави и готови да флиртуват на арената с някой гладиатор. Свят с непроходими джунгли, с високи планини и блестящи морета, с варварски разкош, а приключенията са част от ежедневието. Той е изпълнен с неземни чудовища, зловещи магъосници и сурови бойци. Това е свят, в който магията и боговете са реалност, а не плод на фантазията на техните почитатели.

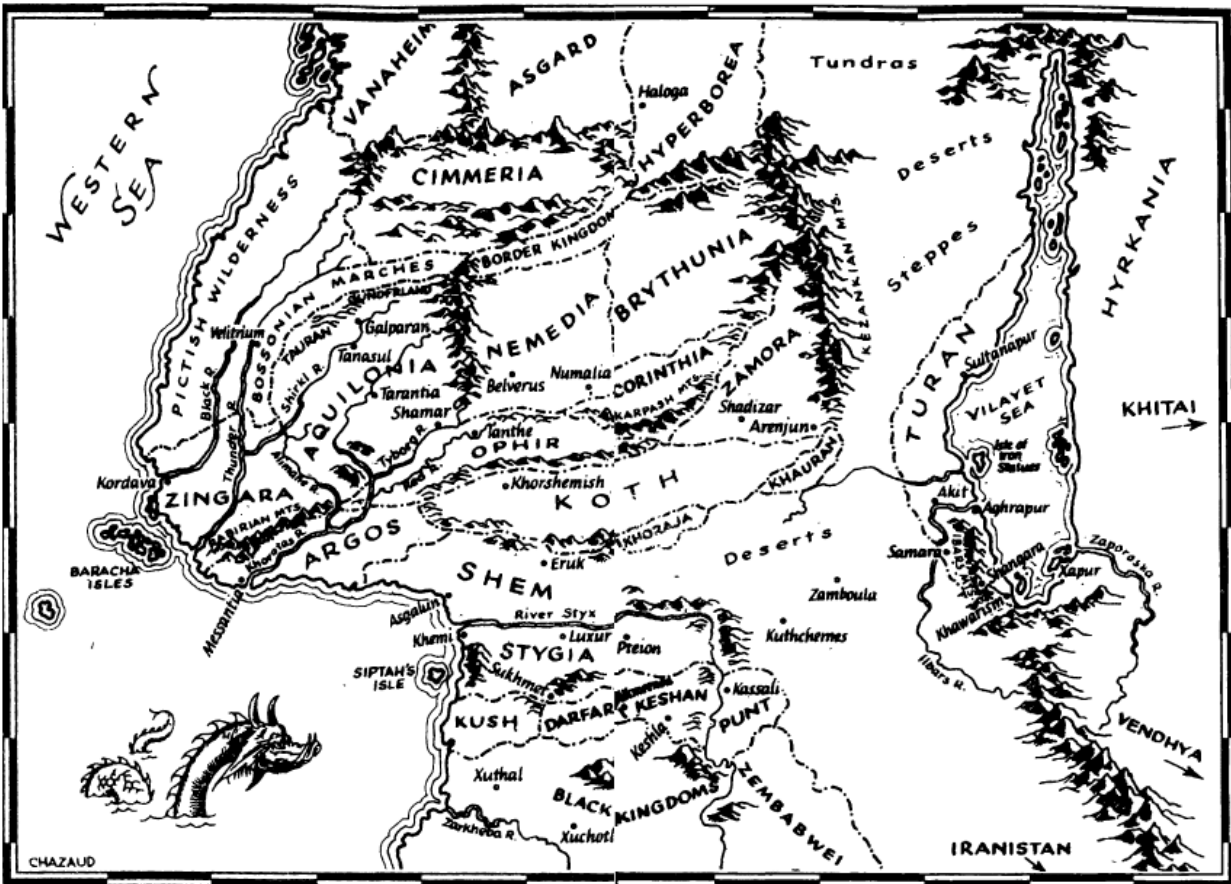
Това е светът на новия вид популярна фантастика, която ние наричаме „Меч и магия“. Добре дошли в този свят!

Ако вие сте един от онези малцина нещастници, които никога по-рано не са чели роман от жанра „Меч и магия“, вас ви очаква истинско удоволствие. Удоволствие, ако жадувате да се измъкнете за час-два от съвременния свят. Защото жанрът „Меч и магия“ ви предлага просто едно разтоварване. Той не предлага готови решения на многобройните проблеми.

Той ви предлага — развлечение.

Лин Картър

Холис, Лонг Айлънд, Ню Йорк, 1971.

ПРОЛОГ

СЪН ИЗПЪЛНЕН С КРЪВ

Два часа преди полунощ принцеса Чабела се събуди. Закръглената дъщеря на краля на Зингара, Фердруго, придърпа лекия юрган над голото си тяло и остана да лежи напрегната и изплашена. Тя се взираше в тъмнината, а смразяващ ужас опъваше нервите ѝ. Навън дъждът плющеше по покривите на двореца.

Какъв беше онзи лош сън, от чийто зловещи лапи душата ѝ едва успя да се изтръгне?

Сега, когато се беше събудила, тя почти не помнеше подробностите. Беше тъмно и в мрака светеха зли очи, проблясваха ножове... и кръв. Навсякъде кръв — върху чаршафите, върху покрития с плочки под, под леглото... червена, лепкава, бавно разливаща се кръв!

Потръпвайки Чабела откъсна мислите си от това болезнено самонаблюдение. Погледът ѝ се спря върху среднощната светлина. Тя идваше от примигващата восъчна свещ в стенния свещник. Над нея висеше изрисувана икона на Митра, бога на светлината и главно божество в Кордавския пантеон. Някакъв импулс да търси свръхестествена помощ я накара да застане трепереща на пода. Увивайки леката завивка около пищното си, с маслинен оттенък тяло, тя прекоси спалнята и коленичи пред идола. Тъмната ѝ като нощ коса се изсипа върху гърба ѝ като водопад.

Върху аналоя стоеше малка сребърна кутия с тамян. Тя я отвори и сложи няколко зрънца върху трепкащия пламък. Силен аромат на нард и смирна изпълни стаята.

Чабела събра молитвено ръце пред гърдите си, но от устата ѝ не се отрони нито дума. В ума ѝ цареше хаос. Колкото и да се стараяше, не можеше да се съсредоточи. Стигна до извода, че от много дни в двореца се е вселил някакъв призрачен ужас. Старият крал изглеждаше студен и объркан, погълнат от никому неизвестни проблеми. Беше остарял поразително много, сякаш зловеща пиявица бе изсмукала

жизнеността му. Някои от неговите декрети противоречаха на предишния му начин на управление. Имаше случаи, когато от избледнелите старчески очи сякаш гледаше духът на друг човек. Тази мисъл беше абсурдна, но тя съществуваше.

А след това дойдоха онези ужасни сънища за ножове и кръв, за втрени очи, сгъстяващи се, наблюдаващи сенки, които се вираха и шепнеха.

Изведнъж умът ѝ се проясни, сякаш свеж въздух разкъса мъглата, забулила съзнанието ѝ. Тя откри, че може да назове страха, който я потискаше. Беше като някаква тъмна сила, която се мъчи да наложи контрол върху ума ѝ. Обзе я ужас. Тръпка на отвращение разтърси закръгленото ѝ тяло. Едрите ѝ млади гърди ритмично се повдигаха и спадаха. Хвърли се по лице пред малкия олтар. Молеше се.

— Всемогъщи Митра, хранител на фамилията Рамиро, защитник на милостта и справедливостта. Ти, който наказваш покварата и жестокостта, помогни ми, моля те, в този час на нужда! Кажи ми какво да правя, моля те, всемогъщи боже на светлината!

Тя стана, отвори една златна кутия и извади дузина тънки пръчици от сандалово дърво. Хвърли ги безразборно на пода пред олтара. Шумът от падането им проехтя в тишината. Очите ѝ се разшириха от благоговееен страх.

Пръчиците бяха изписали Т-О-В-А-Р-О.

Момичето произнесе бавно името на глас „Товаро“. „Намери Товаро...“ Тъмните ѝ очи светнаха, изпълнени с решимост.

„Тази нощ! Ще намеря капитан Капелез...“

Светкавици от разразилата се навън буря осветяваха стаята, докато тя се движеше из нея. Чабела извади от един шкаф дрехи, препаса ремък със закачена на него рапира и взе топло наметало. Движенията ѝ бяха бързи и пестеливи.

Митра я наблюдаваше от аналоя с безжизнените си очи. Имаше ли някакъв странен блясък в изрисувания поглед? Или поне слабо изражение на съжаление върху строго изваяните устни? Далечният тътен беше ли неговия глас?

Никой не можеше да каже.

Един час по-късно дъщерята на Фердруго напусна двореца. Това доведе до поредица от невероятни събития, които изправиха един

силен боец, един ужасен магьосник, една горда принцеса и древните богове в съдбоносен сблъсък.

ПЪРВА ГЛАВА

ЕДИН СТАР ЗИНГАРАНСКИ ОБИЧАЙ

Вихрушката запращаше напосоки потоците вода на проливния дъжд. Влажният морски вятър виеше през калдъръмените улички, които идваха от пристанището. Той полюшваше изрисуваните дървени табели над вратите на ханове и кръчми.

Сега, след полунощ, гуляйджиите се бяха прибрали. В Кордава, столицата на Зингара, малко къщи светеха. Беше тъмен, потаен час — време на предателства и грабежи, когато маскирани убийци се промъкват в смълчаните стаи, ками с отрова бляскат в ръце с черни ръкавици. Нощ на заговори. Нощ на убийства.

През шума от вятъра и дъжда се чуваше тропот на крака и случаен звън на саби. Нощната стража — шест души с ботуши и наметала, с нахлупени ниско над очите шапки, крачеха мълчаливо по улиците. Те се оглеждаха за следи от престъпно насилие. Ослушваха се за тревожни шумове.

Двете тъмни фигури, които стояха неподвижни в изоставената конюшня с полусъборен покрив се раздвижиха, когато стражата отмина. Едната извади изпод наметалото си малък затъмнен фенер и откри прозорчето му. Светлината от свещта освети едно петно върху пода. Мъжът с фенера се наведе, очисти боклука от петното и под него се откри капак към изба с прикачена бронзова халка. Двамата мъже хванаха халката и затеглиха. Скърцайки, поради несмазаните панти, капакът се повдигна. Двете тъмни фигури изчезнаха в отвора.

Под трепкащата светлина на фенера в тъмнината се виеше тясно каменно стълбище. Лъчът освети стари и изтрити стъпала, покрити с мухъл и плесен. Двамата мъже, обвити в черни наметала, заслизаха внимателно надолу. Копринени маски скриваха лицата им.

Високо над спящия град, нагоре към мрачното небе се извисяваха кулите на замъка на Вилагро, херцог на Кордава. Малко светлини се виждаха в тесните прозорци на двореца, защото малцина от обитатели му все още бяха будни. Ниско под този куп от древна

зидария, на светлината от висок златен свещник, чийто странични рамене приличаха на преплетени змии, един мъж разчиташе пергаменти.

Нищо не беше пожалено, за да се превърне избата в луксозна резиденция. Влажните каменни стени бяха покрити с богато избродирани гоблени. Студените плочи на пода бяха скрити под дебели многоцветни килими от далечна Вендия — алено, смарагдово, синьо и виолетово — преплетени в сложни, ярки рисунки. На табуретка от позлатено дърво, украсена с педантично резбовани голи фигури лежеше сребърна табла със закуски: вино от Кирос в кристална гарафа, плодове и сладкиши в сребърни купи.

Масата, пред която седеше и четеше човекът, беше огромна, гравирана в стила на величествената Аквилония на североизток. В мастилница от злато и кристал беше натопено пауново перо. Тънка сабя лежеше на масата, за да придържа хартията.

Мъжът беше на средна възраст, може би петдесетгодишен, слаб и елегантен. Носеше черен копринен панталон и красиви обувки от добре обработена кордавска кожа. Токите им бяха украсени със скъпоценни камъни, проблясващи при нетърпеливото му потропване с крак. Беше облечен с жакет от тюркоазено кадифе с буфан ръкави с разрез, през който се виждаше подплата от розов сатен. Снежнобяла дантела обгръщаше мършавите му китки. На всеки от добре поддържаните пръсти имаше пръстен с огромен скъпоценен камък.

Той очевидно се опитваше да скрие годините си, защото гладко сресаната му, стигаща до раменете коса, беше боядисана. Дебел слой пудра смекчаваше острите, аристократични черти на лицето му. Но козметиката не можеше да прикрие набръчканата плът, обезцветената кожа под острите, уморени очи и двойната брадичка.

Потропването и честите погледи към красивия воден часовник на бюфета издаваха неговото нетърпение.

Зад него стоеше един мълчалив кушитски роб, скръстил ръце върху голите си гърди. Златни обръчи проблясваха на удължените му уши. Светлината от свещника се отразяваше върху мускулите на атлетичното му тяло. В аления му колан беше пхнат гол ятаган.

Беше два часа след полунощ.

С приглушена ругатня мъжът захвърли шумолящия пергамент, който изучаваше. В този момент един от стенните гоблени се отмести

и зад него се откри таен коридор. Двама мъже, маскирани и облечени в черно, стояха на входа му. Единият носеше малък фенер. Светлината от свещника искреше върху мокрите им наметки.

Седналият мъж сложи ръка върху дръжката на рапирата, лежаща на масата, а кушитът стисна ятагана си. Щом двамата влязоха в стаята и свалиха маските си, господарят се успокои.

— Всичко е наред, Гомани — каза той на черния, който отново скръсти ръце на гърди и възстанови предишния си израз на безразличие.

Новодошлите оставиха на пода наметалата си. Единият бе плешив или с бръснат череп, ястребов нос, раздалечени черни очи и тънки устни. Той притисна молитвено ръце пред гърди и се поклони. Другият остави фенера на пода, подви коляно и се поклони според дворцовата етикеция. Сваляйки ниско шапката си произнесе: „Милорд, позволете!“ Когато отново се изправи и застана свободно, сложил ръка върху украсената със скъпоценни камъни дръжка на дългата си сабя, можеше да се види, че е висок и строен, чернокос, с жълта кожа и остро като на хищник лице. Тънките му черни мустаци бяха толкова изящни, сякаш бяха нарисувани от художник. От него лъхаше престорен аристократизъм, театрална превзетост, и нещо пиратско.

Вилагро, херцог на Кордава, отправи леден поглед към мършавия зингаранец.

— Капитан Зароно, не съм свикнал да чакам — сръза го той.

Последва отново поклон според етикецията.

— Хиляди извинения, Ваша Светлост! Дори при благословията на всички богове не бих си позволил да ви разсърдя.

— Тогава защо закъсняхте с половин час, господине?

Отново грациозен жест.

— Просто нищо... някаква щуротия...

Мъжът с бръснатата, като на жрец глава добави:

— Кръчмарска свада, лорде.

— Свада в обикновена кръчма? — попита херцогът. — Да не си си загубил ума? Как се случи това?

Жълтите му бузи пламнаха. Зароно хвърли заплашителен поглед към жреца, но той го посрещна невъзмутимо.

— Нищо особено, Ваша Светлост! Нищо, което да ви компрометира.

— Аз съм този, който ще прецени това, Зароно — отвърна херцогът. — Не е изключено, планът ни да е разкрит. Сигурен ли си, че това... ъх... задържане, не е провокация? — Херцогът взе едно сгънато писмо и така го стисна, че кокалчетата на ръцете му побеляха.

Зароно се засмя.

— Няма нищо такова, милорд. Може би сте чули за един малоумен варварин на име Конан, който въпреки че е син на някаква кимерийска курва от ледения север, се е издигнал до капитан на един зингарански капер?

— Не знам нищо за този простак. Продължавай!

— Както казах, не беше нищо особено. Когато влязох в хана „Деветте кръстосани меча“, за да се срещна с благочестивия Менкара, видях да цвърчи месо на шиш. Тъй като от зори не бях слагал нищо в уста реших да свърша и тази работа. Извиках кръчмаря Сабрал и му заповядах да ми донесе бута. Един джентълмен едва ли би очаквал някакъв си чужденец да бъде предпочетен...

— Какво стана? Говори по същество! — заповяда херцогът.

— Възникна малък спор и от словесни атаки преминахме към размяна на удари. — Зароно се засмя тихо и опипа тъмната подутина под окото си. — Този човек е силен като бик, макар че и аз поукарасих физиономията му. Преди да успея да покажа на селяндурата твърдостта на моята стомана, кръчмарят и някои от клиентите му ни хванаха и ни разделиха... не беше много лесно, тъй като бяха нужни по четирима или петима за всеки от нас. През това време пристигна благочестивият Менкара и се зае да успокоява нашите страсти. Колкото до другото...

— Разбирам. Най-вероятно е чиста случайност. Но ти трябва да проявяваш повече разум, вместо да предизвикваш сбивания. Няма да търпя такива неща! А сега да преминем към работа. Това, предполагам, е...

Зингаранецът засука мустак.

— Моля за извинение за лошите ми маниери, Ваша Светлост! Да ви представя благочестивия Менкара, свещенослужител на Сет, когото убедих да се присъедини към нашето благородно начинание и който сега прилежно се труди за нашата кауза.

Мъжът с бръснатата глава отново притисна молитвено ръце до гърди и се поклони. Вилагро учтиво кимна.

— Защо настояваше за тази лична среща, благочестиви отче? — строго попита той. — Аз предпочитам да работя чрез агенти като Зароно. Да не би нещо да не е наред? Компенсацията, която ти предложих не е ли достатъчна?

Студените очи на стигиеца с голата глава изразяваха измамно безразличие.

— Златото е само сгур. Въпреки това плътската обвивка също трябва да бъде поддържана. Според нашата вяра светът е само една илюзия — маска върху голото лице на хаоса... Извинете вашия скромнен роб, лорде. — Стигиецът разтегна устни в неясна усмивка, показвайки, че се е пошегувал.

Херцог, Вилагро повдигна въпросително вежди. Менкара продължи:

— Имам предвид вашия план да принудите обичливия, но стар крал Федруго, да ви даде ръката на принцеса Чабела, преди да настъпи края на неговото земно съществуване. „Конспирацията и предателството са почтени обичаи в Зингара.“

Гримасата върху лицето на Вилагро даде да се разбере, че не намира шегата за много уместна.

— Да, да, благочестиви, всичко това ни е известно. Какви са твоите новини? Как върви работата по въздействието върху въпросните люде?

Стигиецът вдигна рамене.

— Зле, милорд. Умът на Фердруго лесно се управлява, защото той е стар и болен. Сблъсках се с друг проблем.

— Какъв?

— Мога напълно да контролирам краля, но принцесата... съвсем основателно, като се има предвид разликата във възрастта между вас... отказва.

— Тогава установи контрол и над нейния ум, плешив глупако! — озъби се Вилагро, раздразнен от намека за възрастта му.

Студени огънове заискриха в тъмните очи на стигиеца, но бързо изгаснаха.

— Точно тази нощ се мъчих да постигна това — измърмори той. — Духът ми се промъкна в нейните покои и нахлу в сънищата ѝ. Тя е млада, силна и жизнена. Много трудно успях да постигна контрол над нея... но когато моята сянка прошепна на спящата ѝ душа, почувствах

как контролът ми над краля отслабна и се изгуби. Аз бързо освободих момичето, за да възстановя господството си над нейния баща. Тя се събуди ужасена и макар че не си спомни нищо от моите внушения, несъмнено я разтревожиха. Не мога едновременно да контролирам и краля, и принцесата...

Той видя как в тъмните очи на херцога блесна огън и млъкна.

— Значи ти си бил, ти скапано куче! — изрева Вилагро.

Изненада и тревога трепнаха в тъмния поглед на стигиеца.

— Какво искате да кажете, милорд? — промърмори той.

Зароно прибави своя въпрос към този на жреца.

Херцогът промълви едно сподавено проклятие.

— Възможно ли е моят хитър шпионин и моят предпазлив магьосник да не знаят онова, за което говори половината град? — изрева Вилагро. — Но кой ли от вас двамата, идиоти, не знае, че принцесата е изчезнала от града? И че плановете ни са осуетени?

Херцог Вилагро беше изготвил грижливо плановете си. Крал Фердруго беше грохнал и болнав. За да осигури мирно наследяване на трона, принцеса Чабела скоро трябваше да се омъжи. Кой, освен Вилагро, бе по-подходящ за ръката ѝ и за трона? Вдовец от много години, той беше най-богатият и най-могъщият пер в кралството след краля.

В подземията на древния си замък, Вилагро започна да привежда в действие плана си. Той привлече пиратът Зароно, който, макар и от благороден род, имаше черно минало. Възложи да намери подкупен магьосник, за да повлияе върху ума да остаряващия монарх. Зароно избра за тази цел Менкара, магьосник-жрец на обявения извън закона стигийски бог Сет. Бягството на Чабела обаче обърка плановете му. Каква полза от контрола върху ума на краля, ако принцесата е избягала и той не може да се ожени за нея?

С ледено хладнокръвие Менкара постепенно успокои възбудения Вилагро.

— Искам да ви кажа, Ваша Светлост, че със скромните ми познания по окултни науки скоро ще открия къде се намира лейди Чабела.

— Тогава действай — отсече мрачно Вилагро.

По указание на жреца кушитът Гомани донесе от стаята за мъчения бронзов триножник с кадилница и дървени въглища. После

избута килима и откри каменния под. Стигиецът извади изпод мантията си торба с много вътрешни прегради, измъкна светещо зелено парче тебешир и нарисува на пода кръг, представляващ змия, захапала опашката си с уста.

През това време кушитът запали кадилницата и започна енергично да духа и да вее, докато се разгоря. Жрецът изсипа върху жаравата ароматна зелена течност. Чу се змийско съскане и неподвижният въздух в стаята се изпълни със силно благоухание. Издигнаха се светлозелени спирали от пушек. Свещникът беше угасен и стаята потъна в зловещ мрак. Останаха три източника на светлина: червената жаравя в кадилницата, зеленият тебеширен кръг на пода и жълтите очи на магьосника, които светеха като очите на нощен звяр. Той започна да напява: Иао, Сетиш... Сетиш, Иао! Абратакс кураим мизрает, Сетиш!

Твърдите, съскащи думи преминаха в шепот, после заглъхнаха. Остана Самб звукът от бавното му дишане. Когато изпадна в транс, той затвори очи.

— Всемогъщи Митра! — ахна Зароно, но силната, като менгеме ръка на херцога го накара да млъкне.

Спиралите от пушек се разсеяха и се превърнаха в светещ, смарагдовозелен облак. В него се редуваха светли и тъмни петна. После присъстващите видяха в облака една жива сцена. Каравела с издути платна плуваше по нощното море. На палубата стоеше девойка. Закръглената ѝ фигура ясно се открояваше под дебелото наметало, плътно прилепнало от вятъра към силното младо тяло...

— Чабела! — възкликна Вилагро.

Викът развали магията, светещият облак се завъртя и се разкъса. Жаравата изгасна със съскане. Жрецът падна напред и голото му чело тупна върху пода.

— За къде пътува? — попита Вилагро, когато глътка вино съживи магьосника.

Стигиецът се замисли.

— Прочетох в ума ѝ името Асгалан, Знаете ли някаква причина, поради която иска да отиде в Асгалан, Ваша Светлост?

— Там се намира Товаро, брат на краля — размишляваше на глас херцогът. — Като посланик, той скита от един шемитски град в друг, но сега е там. Разбирам! Тя ще избяга при Товаро и ще го моли да се

върне в Кордава. В присъствието на този натрапник само боговете знаят, какво може да се получи от нашия план.

— Ще разреши ли Ваша светлост?

Вилагро кимна и Зароно си взе един плод.

— Аз смятам — каза той като отхапа, — че трябва да привлечем още един магьосник.

— Това е разумно — съгласи се херцогът. — Кого ще предложиш ти, отче?

Стигиецът се замисли.

— Водач на моя орден — каза той най-после — и най-велик магьосник в тази равнина сега е Тот-Амон.

— Къде се намира този Тот-Амон?

— Той живее в родната си Стигия, в оазиса на Кхаджар — отговори Менкара. — Трябва обаче да ви предупредя, Ваша Светлост, че големите таланти на Тот-Амон не могат да се купят със злато. — Малко хора могат да се купят със злато като мен. Тот-Амон е истински принц на магиите. Онзи, който може да господства над духовете на земята не се нуждае от материални богатства.

— Тогава с какво можем да го привлечем?

— Една мечта държи в плен сърцето на Тот-Амон — прошепна свещеникът. — Преди векове култовете към прокълнатия Митра и към моя бог, Сет, били противопоставени по тези западни царства. Моите култове са били потъпкани, докато вярващите в Митра са укрепили своята вяра. Ако Ваша светлост се закълне, че ще събори всички храмове на Митра, ще построи на тяхно място храмове на всемогъщия Сет, аз си позволявам да заявя, че Тот-Амон ще посвети своята мощ на вашите планове.

Херцогът нервно хапеше устната си. Богове, храмове и свещеници не означаваха за него нищо.

— Така ще бъде! — каза той. — Кълна се във всички богове или демони, които ще назове този чудотворец. А сега чуйте задачите си:

— На разсъмване ще отплувате. Ще поемете на югозапад, за да пресечете пътя на каравелата, с която плува принцесата. Заловете я и разрушете кораба ѝ, без да оставяте живи свидетели, които да разкажат случката. Вашият кораб „Уетрел“, Зароно, би трябвало лесно да застигне малката „Морска кралица“. След като отвлечете лейди Чабела ще продължите към Стигия. Ти, Менкара, ще заведеш групата в

крепостта на Тот-Амон и ще служиш като мой посланик пред него. Когато го спечелите за нашата кауза, ще се върнете в Кордава с него и принцесата. Някакви въпроси?

Така се постави началото на една двойна мисия.

ВТОРА ГЛАВА

НОЖ В МРАКА

Призори на изток просветля. Бурята беше преминала. Черни облаци се плъзгаха по мрачното небе. От време на време от запад се показваха няколко избледнели звезди, които се отразяваха в дъждовните локви по улиците на Кордава.

Обхванат от мрачно настроение Зароно, капитан на пиратския кораб „Петрел“ и таен агент на кордавския херцог крачеше по мокрите улици. Юмручният бой с гигантския кимерийски пират, пропуснатата вечеря, ругатните, с които го обсипа неговият господар, херцогът, още повече влошиха самочувствието му. Отгоре на всичко очите му се затваряха от недоспиване и глад. Докато крачеше, избягвайки капещите стрехи и предпазвайки краищата на наметалото си от калните локви, в устата му нагарчаше от потиснат гняв. Той копнееше за някоя беззащитна душа, над която да излее гнева си. Менкара подтичваше мълчаливо до него.

Един мършав дребен човек бързаше по ветровитите улици и се мъчеше да се задържи върху хлъзгавия калдъръм. Под парцаливия подгъв на окърпеното му расо сандалите обути на бос крак, шляпаха по мокрите камъни. С една ръка притискаше до гърдите си окъсан шал, с другата държеше високо горящия край на катраносано въже, за да осветява пътя.

Той мърмореше под нос утринна молитва към Митра. За него това бяха просто звуци, защото умът му беше другаде. Така Нинус, свещеник от нисък ранг в храма на Митра, бързаше през мокрите, ветровити улици към съдбата си.

Нинус беше станал от сламеника си преди зори и изплъзвайки се от бдителните очи на наставника му, се беше промъкнал от двора на храма в мрачната, мокра уличка. Оттам той се насочи към пристанището на Кордава, за да се срещне с чуждоземеца Конан от Кимерия.

Непривлекателният малък човек имаше полюшващо се шкембе и тънки крака. На младини, преди да получи просветлението на Митра, Нинус се славеше като един от най-способните крадци по хайборейските земи. Така той се запозна с Конан. Снажният пират някога също бе упражнявал този занаят. Двамата бяха стари приятели.

Дребният свещеник притискаше до мършавите си гърди документа, който Конан беше обещал да купи. Свещеникът отдавна притежаваше картата. Навремето, той често си мислеше да тръгне по начертания от картата път, чийто край обещавахе да разкрие скрити приказни богатства. Но тъй като сега, при тази му дейност изглеждаше невероятно някога да тръгне да го търси, защо да не продаде картата?

Розови видения пълнеха ума на Нинус — сладко вино, бутове печено месо и закръглени моми, които се надяваше, че ще си осигури с парите на Конан. Подтичвайки той зави зад ъгъла... и налетя на двама мъже в тъмни наметала, които отстъпиха встрани, за да не ги блъсне. Мърморейки извинения, малкият свещеник се взря с късогледите си очи в мършавия мъж, чиято качулка беше отметната назад. И тогава изненадата го принуди да забрави обичайното си благоразумие.

— Менкара сетистът! — извика той пронизително. — Ти тук? Подлият служител на Бога на змията! Как смееш? — Повишавайки глас в справедлив гняв Нинус започна да вика стражата.

Зароно изруга и задърпа съучастника си да побърза, но стигиецът се отскубна и погледна с искрящи от гняв очи.

— Малката свиня ме позна! — изсъска той. — Бързо го убий иначе сме загубени!

Зароно се поколеба за миг, после измъкна камата си и я заби. Животът на един дребен свещеник не означаваше нищо за него. По-важно беше да не се налага да отговаря на въпросите на стражата.

Нинус залитна назад, ахна и се просна. На устата му се появи капчица кръв.

Стигиецът плю.

— Така ще погине цялото ви омразно братство! — изсъска той.

Оглеждайки се гневно, Зароно припряно избърса в наметалото на падналия мъж камата си.

— Да се махаме! — изръмжа той.

Но очите на стигиеца забелязаха една издуптина под наметката на Нинус. Той коленичи и извади от дрехите на митриста малък

пергаментов свитък. Менкара го разгъна.

— Някаква карта — учуди се магьосникът. — Мисля, че ще мога да я разчета...

— По-късно, по-късно! — каза Зароно. — Побързай, преди да са ни хванали!

Менкара кимна и скри свитъка. Двамата мъже изчезнаха в аленеещите мъгли на зората, оставяйки Нинус проснат на калдъръма.

Раздразнен от лошото вино, безрезултатния бой със Зароно и часовете напразно чакане, настроението на Конан непрекъснато се помрачаваше. Сега, неспокоен като дива котка, той обикаляше из общата стая на задимения хан, чийто таван почти опираше в главата му. Макар привечер кръчмата на хала „Деветте кръстосани меча“ да бе препълнена, сега бяха останали малко клиенти: трима пияни моряци, излегнали се в един ъгъл. Двама от тях тихо, фалшиво пееха моряшка песен, а третият спеше.

По свещта, предназначена да отмерва времето, Конан разбра, че скоро ще се развидели. Нинус беше закъснял няколко часа. Сигурно нещо се е случило с малкия свещеник, който никога не би закъснял толкова, когато става дума за пари. С варварски акцент Конан изръмжа на зингарански към якия кръчмар:

— Сабрал! Излизам да глътна малко свеж въздух. Ако някой пита за мен, кажи му, че скоро ще се върна.

Вече не валеше, но въздухът беше наситен с влага. Черното покривало на облака се бе разкъсало и отметнало настрана.

Конан закричи тежко по мокрия калдъръм. Той възнамеряваше да заобиколи квартала, в който се намираше хана. Прокле под нос Нинус. Заради набожния малък пияница щеше да изпусне сутрешния бриз, който можеше да изкара „Уастрел“ от пристанището на Кордава. Щеше да се наложи, за да изтеглят кораба, да гребат уморително.

Конан спря изведнъж и замръзна неподвижен. В пълния с дъждовна вода канал видя безформен куп изцапани дрехи и протегнати крайници. Той се обърна надясно, после наляво, огледа внимателно покривите на къщите и малките улички. Търсеше скрити убийци. Внимателно разгърна черната си мушама и освободи от ножницата късата си сабя. В този квартал на стария град един труп не беше

основание за изненада. Рушащите се коптори от двете страни на кривите улички осигуряваха убежище за крадци, убийци и друга такава човешка измет. Но понякога край жертвата се спотайваха убийците и Конан отдавна се беше научил да бъде внимателен при такива случаи.

Тихо, като дебнеш леопард, едрият кимериец се промъкна през сенките и коленичи до тялото. Той внимателно го обърна по гръб. В светлината на аленеещата зора лъщеше прясна кръв. Качулката на монашеското расо падна назад и разкри лицето.

— Всемогъщи Кром! — изръмжа Конан. Беше бившият крадец и свещеник Нинус от Месантиа, когото Конан напразно беше чакал толкова дълго.

Младият мъж бързо опипа тялото. Картата, която Нинус трябваше да донесе в хана, за да му я продаде беше изчезнала.

Конан приклепна на пети. Зад смръщеното безстрастно лице препускаха мрачни мисли. Кому е нужна смъртта на един незначителен малък свещеник, с не повече от няколко медни монети в кесията? Единственото ценно нещо, което този свещеник носеше беше картата. И тъй като тя липсваше, логиката подсказваше, че никого незапращаващият Нинус трябва да е бил промушен заради картата.

Горният край на изгряващото слънце обля с червенина кулите и върховете на покривите. В тази светлина вулканичният поглед на Конан избухна с жесток, син пламък. Стискайки покрития си с белези от рани юмрук, едрият кимериец се закле, че някой ще плати за това, и то с кръв.

Конан внимателно взе в силните си ръце малкото тяло и забърза обратно към „Деветте кръстосани меча“. Нахлувайки в общата зала той излая към кръчмаря:

— Сабрал! Самостоятелна стая и хирург! Бързо!

Кръчмарят знаеше, че когато използва такъв тон, кимериецът не търпи никакво бавене. Той припна по разклатените стълби към втория етаж, следван от Конан.

Малкото посетители проследиха с поглед високия мъж, почти великан, с изключително здраво телосложение. Тъмното му, покрито с белези, гладко обръснато лице, бе оградено от квадратно подстригана грива от остра, черна коса. Разположените под големите черни вежди

дълбоки очи бяха сини. Без всякакво усилие пиратът носеше тялото на ръце, сякаш беше малко дете.

В кръчмата нямаше никой от екипажа на Конан. Сам се погрижи за това, когато си определи среща с Нинус, защото не искаше новината за картата да се разнесе между моряците, преди да е готов лично да им я съобщи.

Сабрал заведе кимериеца в стаята, която пазеше за изтъкнати гости, но когато Конан понечи да положи тялото на Нинус върху леглото, го спря. Сабрал бързо издърпа чаршафите под него.

— Не искам кръв върху най-хубавите ми постелки — каза той.

— Злите духове да отнесат постелките ти! — озъби се Конан, полагайки Нинус на леглото. Докато Сабрал сгъваше бельото, Конан прегледа Нинус. Свещеникът едва дишаше, пулсът му се колебаеше.

— Поне е жив — изръмжа Конан. — Заминавай, човече, доведи лекар! Недей зяпа като идиот!

Кръчмарят мълчаливо изчезна. Конан съблече Нинус и превърза раната, която още кървеше.

Сабрал се върна придружен от един прозяващ се лекар, в нощен халат и разбъркана коса.

— Добрият доктор Кратос — каза кръчмарят. Лекарят свали направената от Конан превръзка, почисти раната и я превърза отново с чист плат.

— За щастие — каза той — острието изглежда не е засегнало сърцето или някои големи кръвоносни съдове. Само е одраскало белия дроб. При добри грижи ще оживее. Ти ли ще платиш за него, капитане?

Конан изръмжа в знак на съгласие. Няколко глътки вино върнаха Нинус в съзнание. С глас, който почти не се различаваше от шепот свещеникът разказа случилото се.

— Налетях на... двама мъже... на улицата. Единият... Менкара, свещеник на Сет. Извиках... извиках. Той каза... на другия... да ме убие.

— Кой беше другият? — попита Конан.

— Беше загърнат... в наметало и с широка шапка... но мисля... че беше пиратът Зароно...

Конан се намръщи. Зароно! Онзи, с когото се беше скарал преди няколко часа. Дали Зароно не беше чул за срещата му с Нинус и не му

беше устроил клопка, за да вземе картата? Всичко приличаше на хитър заговор, за да му отнемат тайната за съкровището.

Конан се изправи с почервения от гняв лице.

— Ето! — изръмжа той, извади от кесията си шепа монети и ги сложи на дланта на Кратос. Друга пълна шепа даде на Сабрал. — Погрижете се за него както трябва, за да се оправи! Точната сметка ще уредим, когато се върна и тежко ви, ако не направите всичко възможно. Ако умре, погребете го с всичките обреди на Митра. Аз заминавам.

Подобно на дух, Конан се измъкна през вратата на стаята, слезе по стълбите и изскочи през тежката входна врата на хана. Крачеше бързо. Тежкото му черно наметало шляпаше по петите на ботушите му.

Когато слънцето позлати мачтите и рейките на корабите, пристанището оживено жужеше. Моряците се катереха нагоре-надолу по такелаж, офицерите крещяха заповеди по рупорите, дървените кранове, задвижвани от мускулната сила на пристанищните работници скърцаха, скрипците и шпиловете вдигаха бали от кея.

Конан пристигна на брега. В отговор на въпроса му, капитанът на пристанището му съобщи, че Зароновият „Петрел“ е отплувал преди час и отдавна се е изгубил зад сърпа на източния нос на пристанището. Конан изръмжа благодарно, завъртя се на пети и се заизкачва по трапа на собствения си кораб, галеона „Уастрел“.

— Зелтран! — изрева той.

— Йес, капитане? — отговори помощник-капитанът, който даваше нареждания за подреждането на провизиите в трюма. Зелтран беше къс, закръглен зингаранец, с дълги, завити, черни мустаци. Въпреки че беше пълен, той се движеше леко като котка.

— Строявай негодниците и провери състава! — заповяда Конан. — Потегляме веднага щом станем готови!

Скоро целият пиратски екипаж се събра в средната част на кораба. Болшинството бяха мургави зингаранци тук-там с по някой от друга националност. Трима липсваха. Зелтран изпрати юнгата да ги домъкне от вертепите, където бяха проспали свободното си време. Останалата част от екипажа, подгонен от гласа на Конан ускори товаренето на кораба.

Липсващите пирати най-после пристигнаха тичешком; натовариха и последната бала и откачиха въжетата от кея. Осем души

се хванаха за греблата на баркасата да изтеглят „Уастрел“ в открито море.

После платната се издуха и „Уастрел“ се наклони напред, по посока на вятъра. Малките вълнички на носа се превърнаха в бели къдрици от пяна. Галеонът се полюшваше ритмично от вълните, крясъците на кръжащите чайки се смесиха с плисъка на вълните по носа, стенанието на гредите, скърцането на корабните въжета и въздишките на вятъра в такелажата.

Конан стоеше на предния край на кварталдека, облегнат на перилото, вперил поглед към далечния хоризонт. Зелтран зададе заповядания от Конан курс, организира вахтите и отиде при него.

— Е, капитане — каза той — този път накъде?

— Познаваш ли „Петрел“ на черния Зароно? — попита Конан.

— Онази бъчва, която отплува един час преди ти да дойдеш на кораба? Познавам я. Казват, че Зароно е опитен моряк, но зъл човек. Има връзки с низшата аристокрация. Говори се, че са го изгонили от това общество, защото направил нещо, което е недопустимо дори и за благородници. Така станал пират. Да не сте се скарали с капитан Зароно? С него не можеш да се справиш лесно.

— Обещай да мълчиш, дрънкало, и ще ти кажа. — Конан разказа накратко за Нинус, картата и Зароно. — И така — продължи той, — ако го хвана в открито море ще му дам да усети вкуса на стоманата. Макар че „Петрел“ е по-голям, „Уастрел“ има по-фини линии и може да се движи по-бързо по вятъра.

— О, да, ние можем да го настигнем — каза Зелтран и засука юнашки мустак. — Не се съмнявам, че сам бих могъл да съсека шест или седем от негодниците на Зароно. Но, капитане, не е ли по-умно да ги следваме, без да ни виждат? Така те сами ще ни заведат до съкровището?

Конан погледна с горящи, присвити очи помощник-капитана. После се усмихна и го удари силно по гърба.

— В името на Кром и Мананан, малки човече — изрева той — ти си заслужи възнаграждението! — Той погледна нагоре, където група моряци очакваха команда да освободят марсела. Конан изрева и се обърна към Зелтран: — Връщайте се на палубата! — Няма да вдигаме марсела, защото Зароно ще го види, а ние можем да плуваме и без това

платно толкова бързо, колкото той с него. Кой е онзи мъж с орловия поглед?

— Рийго от Джерида ли?

— Точно той. Сложи го на марса за наблюдател.

Младият зингарански моряк се изкачи на марса на гротмачтата и впери очи в хоризонта на югоизток. Скоро той извика:

— Галеон пред нас, капитане. Виждам марсела, а когато вълните го повдигнат се вижда и черният му корпус.

— Това е „Петрел“ — каза Конан. — Поддържай курса, кормчийо. — Той се обърна към Зелтран, който дърпаше огромните си мустаци. През деня ще спазваме дистанция, а през нощта ще отидем достатъчно близко, за да видим сигналните му светлини. С малко късмет няма да ни видят.

Конан се усмихна, а сините му очи блестяха от удоволствие. Той пое дълбоко въздух и силно го изпусна. Това е животът — здрава палуба под краката, половин стотица силни мъже, които изпълняват заповедите ти, море за плаване, враг за побеждаване... и вълнуващо приключение в близко бъдеще!

Под лъчите на ослепителното слънце издигнало се високо в лазурното небе, опънал всички платна, с изключение на издайническия марсел „Уастрел“ се носеше на югозапад по следата на „Петрел“.

ТРЕТА ГЛАВА

ПОТЪВАНЕТО НА „МОРСКАТА КРАЛИЦА“

Каравелата „Морска кралица“, която служеше като зингаранска кралска яхта, плуваше между зингаранския бряг и островите Барача. Архипелагът беше известен като гнездо на пирати, но този път никой от неговите корсари не претърсваше тази част от Западния океан. После корабът отмина границата между Зингара и Аргос. Аргосеанският бряг се падаше източно. Следвайки заповедите на Чабела капитан Капелез се придържаше към бреговата линия, без да се приближава към сушата. После аргосеанският бряг започна да изчезва назад, докато накрая едва се виждаше от върха на мачтата.

Две бяха причините за поддържането на този курс. Първата — да достигнат брега на Шем, близо до Асгалан, колкото се може по-бързо. Другата — да намалят опасността някой от разположените край брега аргосеански пиратски кораби да ги открие и да им попречи.

Сега обаче още от сутринта се виждаше един черен галеон. Рано следобед той дойде достатъчно близко, за да може морякът, с остро и силно зрение да разпознае отличителните знаци.

— Няма от какво да се страхувате, милейди — каза капитан Капелез. — Зад нас е един от пиратските кораби, които служат на Ваше кралско величество. Доколкото мога да видя, трябва да е „Петрел“ под командването на капитан Зароно.

Чабела не се успокои. Имаше нещо застрашително в това непрекъснато приближаване на големия черен корпус. Разбира се, този кораб може и случайно да следва същия курс.

Името на Зароно също не я успокои. Тя почти не познаваше този мъж, когото беше срещала случайно при официални церемонии в двора, но за него се носеха зловещи слухове. Една нейна приятелка, лейди Естрелада, й беше споменала, че Зароно бил очарован от прелестите на Чабела. Но принцесата не беше обърнала внимание на това, защото от само себе си се разбира, че неженените мъже в двореца

ще са очаровани от прелестите на една принцеса. Винаги съществува вероятността някой от тях да стане кралски зет.

Сега подозренията ѝ се засилиха. Трети ден откакто „Морска кралица“ е напуснала Кордава и сигурно всички знаят, че Чабела е изчезнала. Всъщност в двореца сигурно е настъпила голяма бъркотия.

Отсъствието на кралската яхта от обичайното ѝ място на кея е издало начина, по който Чабела е избягала. И понеже беше невероятно да се е насочила на север към пустите брегове на Пиктланд или на запад в непроходимата пустош на неизследвания океан, ставаше ясно, че трябва да е отплавала на югоизток, покрай бреговете на континента.

„Изчезването ѝ — мислеше тя — вероятно е извадило крал Фердруго от обхваналата го летаргия. Може би той е изпратил Зароно с нареждане да върне избягалата му дъщеря.“

Чабела промърмори любезно, но смутено на капитана и се обърна. Тя закрачи неспокойно по палубата, после подпря лакти на резбованото перило и загледа като хипнотизирана преследващия ги кораб.

„Петрел“ идваше все по-близо. Острият му нос разсичаше вълните. „При тази скорост — мислеше тя — след половин час той ще достигне наветрената страна на «Морска кралица» и корабът ще спре.“

Чабела не беше невежа в морското дело. За разлика от баща си, който ненавиждаше морето и никога не бе стъпвал на „Морска кралица“, тя още от малка беше морско момиче. Едва през последните години, когато стана жена, баща ѝ ѝ забрани да облича моряшки дрехи и да се катери по такелаж заедно с моряците.

Принцесата потрепери, после си наложи да се успокои. Досега другият галеон не беше проявил никакви враждебни или тревожни намерения. Един зингарански пират едва ли би бил толкова неблагоприятен, че да атакува личната яхта на краля на Зингара.

И тогава върху осветената от слънцето палуба падна някаква необикновена, тъмнозелена сянка — зловещ смарагдов покров от мистичен мрак.

Принцесата вдигна глава, но не можа да види нищо, което да обясни странната мъглявина, обгърнала „Морска кралица“. Никакъв облак не закриваше слънцето. Никакво летящо чудовище не размахваше криле. И въпреки това наметалото от смарагдов мрак покри „Морска кралица“ като плътна, неосезаема мъгла. Екипажът

гледаше преbledнял, с широко отворени от страх очи. После ги обхвана ужас. Пипала от зелен мрак се завъртяха около най-близкия моряк и той изпищя ужасен. Като крака на кракен, излязъл от дълбините на морето, пипалата се обвиха около него. Девојката видя побелялото му, отчаяно лице, обезумелия поглед. Снажният моряк се вцепени, сякаш се превърна в статуетка, а зеленият цвят заля тялото му.

Чабела отпрати зов за помощ към Митра. Корабът се беше превърнал в арена, изпълнена с крещящи, бореци се мъже, които се сражаваха със спиралите от смарагдова мъгла, които се плъзгаха около тях и проникваха в плътта им, превръщайки ги в неподвижни зелени статуи. После лепкавите ластари се увиха около самата принцеса. Когато почувства допира на неуловимата материя, тя потрепери от страх. По тялото ѝ се разнесе смразяваща парализа. Спиралите проникнаха в нея, мрак обгърна мозъка ѝ и тя не разбра нищо повече.

На кварталдека на „Петрел“ пиратът Зароно наблюдаваше със зле прикрито страхопочитание как стигийският магьосник направи своя магьоснически апарат, който се състоеше от малък конус от матов, сив кристал, поставен върху нисък жертвеник от черно дърво. Жертвеникът изглеждаше много стар. Някога е бил изкусно резбован, но сега резбата почти не личеше. Оцелялото от нея представляваше миниатюрни голи човешки тела, бягащи от огромна змия. В миналото за очи на змията са служили два опала, но сега единият беше изпаднал от очната ябълка и тя зееше празна. В отговор на произнасяните шепнешком от Менкара заклинания кристалният конус засвети с мрачно сияние. Около него се появи ореол от пулсираща зелена светлина, огряваща мургавото лице на магьосника, което повече от всякога заприлича на череп.

Когато пулсациите на ореола от зелена светлина станаха достатъчно силни, стигиецът постави пред лицето си огледало с желязна рамка от черен метал, представляваща преплетени чудовища. Докато Зароно наблюдаваше с нарастващо страхопочитание, зелената светлина изглежда беше привлечена от повърхността на огледалото и отразена върху палубата на „Морска кралица“. Макар и слаб на слънчевата светлина, зеленият лъч ясно се виждаше над морската шир между двата кораба. На каравелата нещо ставаше, макар че поради голямото разстояние Зароно не можеше да види какво точно.

Щом се загуби контрола над румпела, „Морска кралица“ престана да се движи напред и остана да се полюшва от вълните с отпуснати платна. Зароно доближи своя галеон до „Морска кралица“. Стигиецът излезе от транса и уморено се отпусна върху перилата. Тъмното му лице имаше цвят на мръсно бельо, челото му беше покрито със студена пот от извършеното заклинание.

— Съвсем съм изтощен — въздъхна Менкара. — Тази магия напълно изчерпа силите ми. И въпреки това тя не е така силна и може лесно да бъде разрушено от някой, който знае как да... Но онези там не познават магьосническите науки. Върви! След един час ще са напълно безопасни.

— Мъртви ли ще са?

— Не. Само няма да се движат. Помогни ми да се прибера в каютата.

Зароно помогна на отслабналия магьосник да се изправи на крака и като се препъваше, го поведе към каютата му. През това време боцманът отнесе жертвеника с конуса.

Зароно затвори вратата зад изтощения стигиец и избърса потта от челото си с украсена с дантели носна кърпичка. Магиите бяха много добри, но те бяха ужасно оръжие. Той, Черният Зароно, предпочиташе звъна на саби, свистене на стрели и копия, удари на изхвърлени от катапулта гюлета и трясъка на бронзовия таран в корпуса на вражеския кораб. В своя живот Зароно беше извършил немалко подлости, но те бяха грехове на нормален човек, а не помощ на тъмни и може би неконтролируеми сили от извънземни места и измерения.

— Ернандо! — изрева той към готвача. — Двойна мярка от най-силното вино, с което разполагаме!

Така беше заловена „Морска кралица“, която малко след това умря. Пиратите от „Петрел“ се прехвърлиха на борда. Едни от тях взеха замразеното тяло на девойката и я отнесоха на кварталдека при Зароно.

Когато разстоянието между двата кораба стана достатъчно голямо група бойци изстреляха запалени стрели към „Морска кралица“. Едно подир друго с рев пламваха платната, пръскайки надалеч черни, овъглени парчета. Пламъците обхванаха целия кораб, поглъщайки обездвижените, но живи моряци.

„Петрел“ отново разтвори платна и се насочи напред към брега на Шем, оставяйки зад себе си горящата развалина.

От марсовата площадка на гротмачтата Конан наблюдаваше пушека, който отбелязваше края на „Морска кралица“. Той промърмори нещо като клетва пред неумолимия кимерийски бог Кром. „Уастрел“ лежеше отвъд хоризонта на северозапад, невидим от палубата на „Петрел“, макар че ако някой от хората на Зароно огледаше внимателно морето в тази посока може би щеше да съзре върха на такелажа, когато вълните издигнеха „Уастрел“.

От своето орлово гнездо Конан наблюдаваше гибелта на зингаранската кралска яхта. Той не можеше да си обясни защо Зароно спря, за да разруши кораб на своя собствен народ. Сигурно планът на Зароно включва нещо повече от отмъкването на картата на съкровището и заграбването на легендарното богатство. Но силният кимериец отдавна се бе научил да оставя настрана въпросите без отговор, докато не получи допълнителна информация, която да хвърли достатъчно светлина върху тях, вместо безполезно да мисли и да се измъчва.

„Които и да са непознатите жертви на каравелата — мислеше той, — когато уреждам сметките си със Зароно, ще отмъстя и за тях. Може би скоро ще ми се отдаде такава възможност.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БЕЗИМЕННИЯ ОСТРОВ

Слънцето преобрази покрития с облаци небесен свод, обгърнат в балдахин от горящо великолепие. Върху тъмните вълни, осеяни с тъмночервени отражения, се носеше сянката от тъпия черен нос на „Петрел“. Галеонът плуваше на югозапад. Далеч зад него, неизвестно за никого от „Петрел“, Конан го следваше с „Уастрел“ на разстояние, което му осигуряваше прикритие под изгарящия залез, а по-късно и под мълчаливо светещите звезди.

В капитанската каюта, отдаден на размисъл Зароно седеше отпуснат на голямото си кресло пред маса, на която имаше украсена с нешлифовани смарагди сребърна чаша. Жълтото му лице беше мрачно, студеният черен очи затворени. Свободната му риза от бяла коприна бе измърсена. Гъстата му черна коса беше разрошена. Беше пиан.

Когато на вратата леко се почука, той измърмори една ругатня и неохотно отговори. Влезе Менкара с навита на руло карта в ръка. Мършавият стигиец огледа с надменно неодобрение отпуснатото тяло на пирата.

— Още магии? — присмя се Зароно и хлъцна. — Не можеш ли да оставиш един обикновен простосмъртен да се наслаждава на хубавото вино, без да навираш грозното си лице в мислите му? Казвай какво имаш да казваш!

Без да отговори на това пианско избухване, Менкара разгъна картата на масата пред Зароно и посочи с костеливия си пръст загадъчните релефни фигури, с които беше надписан старинния свитък.

— Блъскам си главата над тази карта откакто я взехме от митриста — каза стигиецът с необичайно напрежение за обикновено спокойния му глас. — Показаната тук брегова линия очевидно е на южна Стигия. Макар че езикът ми е непознат, открих, че някои от подзаглавията звучат мъчително познато. Аз си напрегам ума да разгада надписите, а ти седиш тук и пианстваш като глупак...

Зароно пламна и понечи да се надигне, а ръката му се пресегна към дръжката на сабята, но Менкара го спря с вдигнати длани.

— Контролирай чувствата си, човече. Този въпрос е от голямо значение. Чуй ме: докато се готвех за магьосник изучавах сходните езици и знам, че в древния валусиански език, подобно на древните езици на Стигия и Ачерон, се използват буквени символи, всеки от които означава един звук. Тъй като на тази карта са показани някои земи, които ние знаем като Шем и Стигия и градове като Асгалан и Кеми, можах да разбера значението на някои букви в ръкописа, където са използвани в подзаглавията. Други надписи изглеждат означават места на такива изчезнали по-стари градове като Камула и Питон.

Мелодията на тези населявани с духове имена отрезви пияния разсъдък на Зароно. Той се намръщи и се наведе напред, за да слуша по-отблизо. Менкара продължи:

— Така, успех да изясня надписа около този конкретен остров, който никога по-рано не съм виждал на карта.

Зароно се вгледа в точката на картата, посочена от мършавия показалец на Менкара.

— За мен той също е непознат. Продължавай!

— Аз дешифрирах надписа на този остров като сиоджина-кисуа — продължи стигиецът. — Това изглежда произхожда от старата стигийска дума сиоджина, или най-малко от нещо близко до нея. А думата сиоджина на зингарански значи „онова, което няма име“.

Черните неспокойни очи на Зароно сега напълно изтрезнял, заблестяха на приличното му на маска от слонова кост лице.

— Безименния остров — прошепна той.

— Да — изсъска Менкара със студено задоволство в змийския си поглед. — Че думата кисуа означава остров можем да бъдем сигурни, тъй като същата дума се среща и на няколко други острова, показани на тази карта. — Той започна да мести показалеца си от една точка на друга. — Предполагам, че в твоите пиратски среди може би сте чували легенди за населявания от демони Безименен остров. Той е останка от една по-стара Валусиа, където покрити с плесен руини свидетелстват за силата на древните змиеподобни хора.

— Знам само, че моряците разказват за един остров без име, на който се намира най-голямото богатство, събрано някога на едно място — отговори Зароно.

— Вярно е — каза Менкара, — но там има и нещо друго, което ти може би не знаеш. Там наистина има достатъчно обикновена плячка. Но се говори, че освен презряното злато и скъпоценности там има и едно огромно магическо богатство — автентично копие на „Книгата на Скилос.“

— Аз не търся никакви проклети магически книги, а само чисто злато! — каза Зароно.

Менкара леко се усмихна.

— Да, но помисли. Ние искаме да склоним най-силния магьосник на земята да помогне на нашия господар Вилагро да се изкачи на трона на Зингара. Той, разбира се, ще бъде доволен да види въздигнат култа на Сет и потъпкан този на Митра. Ние бихме могли обаче да спечелим неговото благоволение и да разчитаме на неговата помощ като му подарим такова голямо магическо богатство като „Книгата на Скилос.“ Грях е спрямо свещените магически науки такъв мощен труд на древното знание да стои захвърлен и пренебрегнат. Смята се, че съществуват само три копия от тази книга: едно в подземията на кралската библиотека на Аквилония, в Тарантиа; едно в тайния храм във Вендиа и третото тук. — Стиגיעцът почука с нокътя на показалеца си върху картата.

— Защо — попита Зароно, — ако тази проклета книга е толкова ценна още не е взета от Безименния остров?

— Защото преди да видя тази карта нито аз, нито някой друг, който търси по-висшите истини, не знаеше къде се намира Безименният остров. Както виждаш, той лежи далеч от бреговете на черните страни и от островите, които познаваме. На стотици левги от него няма суша, нито пък се намира близо до морски линии, които свързват пристанищата с цивилизованите страни. Един моряк, който би се заел да търси слепешката в тази безбрежна водна пустош би продължил вечно... или докато не престане да се движи останал без храна и без вода и не загине като нещастник.

— Освен това ти знаеш, че моряците са суеверни хора, чиито фантазии са населили Южното море със смъртоносни рифове и чудовища, които ядат хора. Затова никак не е чудно, че Безименният остров отдавна е забравен.

— Дори при благоприятни ветрове ще ни трябват няколко дни, за да стигнем там — разсъждаваше на глас Зароно, подпрял дългата си

брадичка на юмрук.

— Какво значение има това? Ние държим принцесата на кораба и няколко дни повече или по-малко са без значение. Като използваме за подкуп „Книгата на Скилос“ и спечелим на наша страна Тот-Амон, няколкото дни закъснение ще са оправдани. А и аз не смятам, че ти си безразличен към обаянието на златото. — Огньовете на фанатизъм проблеснаха в обикновено безизразните очи на Менкара.

Зароно потри брадичката си. Макар че не даваше пет пари за магията, изглеждаше разумно да направи всичко възможно, за да спечели всемогъщия принц на магьосниците за каузата на херцог Вилагро. А ако може да спечели за себе си богатството на Безименния остров и отново да му бъдат възстановени привилегиите на ранга и доброто име...

Решението светна в тъмните му очи. Той скочи на крака, блъсна вратата на каютата и изрева:

— Ванчо!

— Йес, капитане? — отвърна помощник-капитанът.

— Курс на юг, докато на хоризонта остане само полярната звезда!

— В открито море ли, сър? — попита Ванчо недоумяващо.

— Добре ме чу, проклет глупак! Право на юг!

Скрипците заскърцаха и въжетата заплюяха, когато рейките на „Петрел“ се завъртяха, за да поемат вятъра перпендикулярно на щирборда. Тъпият нос на галеона се насочи към новия курс.

Менкара се оттегли в каютата си, за да изучава картата. Той гореше от неудържимо желание да получи книгата с древното магическо знание. С „Книгата на Скилос“ Тот-Амон може да стане всемогъщ. За него ще е дреболия да помогне на Вилагро да заеме трона. Великият стигиец би могъл да господства дори над цялата световна империя. И когато синовете на Сет постигнат господство във всички страни, какво би могло да попречи на Менкара, който направи възможно всичко това, да осъществи най-съкровениите си мечти.

Конан замислено следеше светлините на „Петрел“, когато корабът смени курса си от югоизток право на юг. Той не знаеше нито за присъствието на принцеса Чабела на борда на „Петрел“, нито за

заговора на Вилагро, нито за амбициите на Менкара. Знаеше само — или си мислеше, че знае, че Зароно е взел от Нинус картата и е на път към Безименния остров и богатството. Той дори не се досещаше за причината за тази неочаквана промяна на курса.

Едрият кимериец се спусна от марсовата площадка на гротмачтата с пъргавина на маймуна.

— Зелтран!

— Йес, капитане?

— Шест румба десен борд! Курс косо към вятъра с опънати платна! Следвай светлините на „Петрел“!

— Йес, сър. Шест румба десен борд.

Конан стоеше мълчаливо на перилата на кварталдека, докато „Уастрел“ пое новия си курс в непознати води. След като изоставят брега на континента, те няма да има по какво да разберат къде зад полярната звезда се намират, която, през ясни нощи им показва колко далеч са отплували в посока север-юг. Зароно по-добре знае накъде е тръгнал. Ако той се изгуби в лишените от ориентири морски простори, Конан също ще се изгуби.

Доколкото знаеше, тъмният блестящ воден простор пред него стигаше до края на света. Той нямаше никакви представа какво лежи отвъд него. Старите легенди разказваха за приказни острови, странни континенти, непознати хора и неземни чудовища.

Легендите може би са верни. Преди по-малко от една година със същия този „Уастрел“, с неговия предишен капитан, навъсения Запораво, той беше пътувал до един неизвестен остров на запад, където Запораво и няколко души от зингаранския екипаж намериха смъртта си. Малко неща в изпълнения с приключения живот на Конан са били по-странни или по-зловещи от Сдружението на черните и неговите нечовешки слуги. Сега току-виж, че и той се окаже на път към още по-ужасни опасности.

Конан пое дълбоко дъх и гръмогласно се засмя. Всемогъщи Кром! Човек може да умре само веднъж, така че каква полза да мисли върху въображаеми опасности? Достатъчно е когато срещне страха със сабя в ръка и с бойна ярост в сърцето да се пребори с него. Той, Конан, ще се възползва от предоставилата му се възможност да свърже съдбата си с Безименния остров, който се намира пред него на края на света.

ПЕТА ГЛАВА

НА КРАЯ НА СВЕТА

Цяла нощ двата галеона пореха топлите южни вълни. На зазоряване „Уастрел“ сви платна, за да изостане и да не бъде забелязан. Откакто бяха поели курс на юг никой от двата галеона не видя друг кораб.

Не след дълго на ясното небе изплуваха облачета. „Петрел“ взе курс на десен борд и след няколко часа на хоризонта се появи остров.

Зароно замислено оглеждаше непознатата земя. Изглеждаше съвсем безопасно — бряг с жълто-кафяв пясък, високи тънки палми със смарагдовозелени клонки. Засега никой не можеше да каже какво лежи зад преградата от палмови дървета.

Менкара, увил мършавото си тяло в черно наметало, отиде при Зароно.

— Това е островът — каза той беззвучно.

Зароно се усмихна и белите му зъби проблеснаха върху жълтото му лице.

— Да, свещенико, това е! Сега да си изясним въпросите, свързани със съкровището: как се охранява? Духове, демони, или само няколко дракона? Разчитам на твоите свръхестествени сили да ни пазят, докато ограбваме гробовете или криптиите. Ванчо! Вкарай кораба в онзи залив, ако е достатъчно дълбок.

Четвърт час по-късно Зароно командваше:

— Пусни котва! Свий всички платна! Ванчо, спусни първата баркаса и вземи група за слизане на брега... яки, добре въоръжени мъже.

Спуснаха лодката и дузина зингаранци, дрънкайки с оръжията си, се спуснаха по въжетата, за да заемат местата си на пейките. Те се отблъснаха от „Петрел“ и загребаха към брега. Когато стигнаха до него те нагазиха в плитката вода, за да изтеглят лодката. Под командването на боцмана пиратите се разпръснаха по брега с извадени от ножниците саби, с пръсти на спусъците на алебардите и предпазливо заоглеждаха

палмите. Една малка група изчезна сред дърветата, после отново се появи и изпрати сигнал на „Петрел“, че мястото е чисто.

— Спусни другата лодка — изкомандва Зароно. Двамата с Менкара, заедно с осем други моряци заеха местата си. Ванчо остана на борда на „Петрел“.

И втората лодка достигна брега без инциденти. Зароно събра хората си. Няколко минути по-късно той, Менкара и слезлите на брега моряци изчезнаха сред палмите. Оставиха трима пирати да пазят баркасите — един мургав шемит с орлов нос, един черен гигант от Куш и един плешив, червенолик зингаранец.

От марсовата площадка на гротмачтата на „Уастрел“ Конан наблюдаваше всичко това с най-голям интерес. Неговият кораб лежеше отвъд хоризонта със свит флаг, неспокойно полюшван от големите океански вълни.

Групата на Зароно трябваше да си пробива път през гъсти тропически храсти. Не се чуваше никакъв звук, освен сумтенето и тежкото дишане на работещите мъже. Отекваха ударите на сабите им, които съсичаха пълзящи растения и млади дръвчета.

Въздухът беше горещ и влажен. По мускулестите им голи гърди и набраздените с белези чела блестеше пот. Миризмата от гниеща растителност се смесваше с тази на екзотични цветя. На фона на тъмнозелената гора те блестяха в златно, алено и бяло.

Зароно усети и друга миризма. Трябваше му известно време, за да я разпознае. Най-после с тръпка на отвращение той разбра, че е мускусна воня от змии. Мърморейки проклетия, Зароно притисна до ноздрите си позлатен флакон, от който се разнесе силен аромат от лимонени обелки и парчета канела. Въпреки това продължаваше да усеща миризмата от змиите. Зароно се озадачи. През кариерата си беше слизал на много малки океански острови, но никога не беше попадал на такъв, на който да има змии.

Беше ужасно горещо. Гъстите палмови дървета, обвити с цъфтящи лиани, спираха свежия морски бриз. Потънал в пот, Зароно огледа с острите си черни очи растителността, после се обърна към Менкара:

— Като се изключи тази проклета воня на змии, стигиецо, не усещам никакви опасности на твоя Безименен остров.

Менкара се усмихна леко с тънките си устни.

— Нищо ли не забелязваш?

Зароно вдигна рамене.

— Само горещина и воня. Нищо друго. Малко съм разочарован. Очаквах свръхестествени ужасии. Няма таласъми или призраци или поне дърдорещи на неразбираем език същества от някой гроб.

Менкара отправи към него студен замислен поглед.

— Колко нечувствителни са твоите северняшки сетива! И тишината ли не почувства?

— Хм — изгрухтя Зароно. — Сега като каза за тишината...

Зароно чувства по гърба си студени иглички. Наистина джунглата беше злокобно тиха. На един малък остров не могат да се очакват големи животни, но би трябвало да се чува цвърчене на птички, шумолене от бягащи гущери и сухоземни членестоноги, от палмови клончета, полюшвани от бриза. А тук нямаше никакъв шум, сякаш джунглата съдържах дъха си и ги наблюдаваше със скрити очи.

Зароно тихо изруга, но потисна чувствата си. Заети да изсичат път, мъжете още не бяха забелязали нищо. Зароно направи знак на Менкара да държи езика си зад зъбите и продължи след пиратите навътре. Усещането, че ги наблюдават не изчезна.

Пиратите достигнаха до целта си по пладне. След като си бяха пробивали път през плътно преплетената растителност те неочаквано се намериха на гола поляна. Джунглата изведнъж свърши, сякаш листакът не смееше да прекоси някаква невидима граница. Отвъд тази скрита кръгова бариера се простираше равна, песъчлива почва, покрита на отделни места с висока, бледа, безцветна трева. Менкара и Зароно размениха многозначителни погледи.

Сред тази мъртва зона се издигаше тайнствена постройка, която бяха дошли да ограбят. Тя би могла да бъде гроб, светилище, храм или склад. Беше ниска, солидна сграда от тъмен камък, който изглежда поглъщаше всичката падаща върху му светлина, така че беше трудно да се определят точно очертанията ѝ.

Постройката имаше приблизително кубична форма, но повърхностите ѝ, вместо да са обикновени квадрати, бяха с множество равни и криви неправилни форми, всяка ориентирана по свой начин. В сградата нямаше никаква симетрия. Сякаш отделните ѝ части са били проектирани от различни архитекти или са били събрани произволно от много страни и епохи.

Зароно почувства свръхестествено страхопочитание, каквото никога по-рано не бе изпитвал. От безлюдната, солидна тумбеста постройка се излъчваше някакво внушение на страх. Той напрегнато я разглеждаше, като се опитваше да открие източника на този страх.

Нещо в храма не беше както трябва. Стилът не приличаше на нищо, което беше виждал през многобройните си пътувания. Дори обитаваните от вампири гробове на Стигия не бяха толкова зловещи като този неправилен блок от черен камък. Сякаш строителите му са следвали някаква своя, нечовешка геометрия, някакъв неземеен канон на пропорции и конструкции.

Лицето на Менкара беше сиво и покрито с капчици пот. Той си мърмореше:

— Точно както си мислех. Тук е извършен ритуала 3'томи. — Менкара потрепери. — Не съм допускал, че през последните три хиляди години думите на черния ритуал са произнасяни на глас...

— Какво е това жълто куче? — озъби се Зароно, изнервен от страха.

Стигиецът обърна към него широко отворените си очи.

— Защитна магия — прошепна той. — С много голяма сила. Ако някой човек е достатъчно глупав, за да влезе в ограденото място около храма без противозаклинание, присъствието му ще разбуди онзи, който спи там.

— Направи ли това противозаклинание?

— Слава на бога Сет, чийто служител съм. Малко се знае за древните змиеподобни хора на Валусиа, съществували преди. Но от малкото, което знам, мога да направя такова противозаклинание, макар че то няма да трае много дълго.

— Надявам се да трае достатъчно, за да ограбим това черно нещо — изръмжа Зароно. — Най-добре е да се погрижиш за това, човече.

— Тогава ти и твоите хора ще се върнете в горите и ще ме изоставите — каза Менкара.

Зароно върна хората си в храстите, където те се събраха на група, обърнати гърбом към поляната. Пиратите слушаха със стиснати устни как гласът на Менкара напява на непознат език. Какво друго вършеше, те не знаеха. Но светлината, която проникваше през листака, замига като от преминаващи сенки. Гласът на стигиеца изглежда се

отразяваше от други, нечовешки гласове, които говореха със сух, стържещ тон. Земята леко потрепери и светлината помръкна, както при закриване на слънцето от облак...

Най-после Менкара извика със слаб глас:

— Ела!

Зароно видя, че стигиецът изглежда състарен и прегърбен.

— Побързай — промърмори Менкара. — Противозаклинанието няма да трае дълго.

Бледи и изпотени Зароно и Менкара влязоха в храма. Вътре нямаше друга светлина, освен онази, която проникваше през отворената врата.

В далечния край на неправилната зала се издигаше огромен черен олтар, на върха на който имаше нисък идол от сив камък. Този идол съчетаваше чертите на крастава жаба и на човек, чийто мъжки атрибути бяха силно преувеличени. Жабоподобен мъж с подпухнала, покрита с брадавици кожа, клекнал върху олтара. Повърхността на сивия камък беше груба, ронлива, сякаш самият камък гниеше и се рушеше.

Беззъбата уста на идола зееше леко отворена в невесела усмивка. Над устата две дупки изобразяваха ноздри, а над тях имаше седем зелени кръгли скъпоценни камъка, наредени на мястото на очите. Те отразяваха слабо светлината, която влизаше през вратата.

Разтреперан от еманацията на космическо зло, излъчваща се от съществото, Зароно откъсна очи от него. Пред олтара лежаха две големи торби от стара кожа. Едната се беше разпрала по шева, а няколкото изсипали се скъпоценни камъка образуваха локвичка от зърнесто великолепие, блестящо в мрака като съзвездие гледано през разкъсани облаци.

Под торбите със скъпоценни камъни имаше огромна книга, подвързана с кожа от някакво влечуго, с почернели от времето бронзови катарамии и закопчалки. Люспите от влечугото, чиято кожа беше използвана за подвързия, бяха с размери, каквито от векове никое земно животно не е имало.

Двамата мъже размениха безмълвен, тържествуващ поглед. Зароно вдигна разшитата торба, като внимаваше да не се изсипят още скъпоценни камъни. Взе я в шепата на едната си ръка, а със свободната вдигна другата торба. После Менкара се нахвърли на книгата, вдигна я

и я притисна до гърдите си. Мършавото му лице гореше, очите му бяха овлажнени от странен, мрачен екстаз. Без да промълви нито дума или да погледне назад, той излезе на пръсти от храма. Почти тичешком пресече голата поляна и се присъедини към пиратите, които ги чакаха неспокойни на края на джунглата.

— Обратно на кораба, бързо! — заповяда Зароно.

Всички се втурнаха назад по следата, която бяха изсекли. Бързаха да се махнат от това място на древно зло, над което все още витаеха зловещи сили и отново да излязат на чист въздух.

ШЕСТА ГЛАВА

ПЛАМЕННИ ОЧИ

Принцеса Чабела се успокои. Тя не знаеше нито защо предателят Зароно унищожи кралската яхта, нито защо я плени. Но вече не беше парализирана от страх, защото поне ръцете ѝ бяха свободни.

Зароно завърза с копринен шал ръцете ѝ зад гърба ѝ и я заключи в една малка каюта. Меката тъкан изглеждаше неподходяща за такава цел, но Зароно беше научил от един странстващ вендиански шарлатанин изкуството да прави такива възли, които да устояват и на най-пъргавите пръсти. Когато трябваше да се храни Зароно лично идваше в каютата да я развърже.

Чабела обаче носеше скрит в колана си малък нож. Сред зингаранските жени от знатен произход съществуваше навика да носят такъв нож. С него те можеха да сложат край на живота си, когато са застрашени от брутално изнасилване.

Находчивата девойка реши да използва ножа за друга цел. С големи усилия тя измъкна ножа от скривалището. После закрепил дръжката му в една кухня, която представляваше орнамент дод бордовия илюминатор. Тя се обърна гърбом към него и притисна китките си към острието.

Задачата беше трудна, защото не виждаше зад себе си и от време на време болезнената целувка на острата като бръснач стомана изгаряше плътта ѝ. Още преди да пререже коприната китките ѝ се обляха в кръв. Най-после я разреза.

Чабела взе ножа от мястото му, пхна го в ножницата и го скри под колана си. После с разрязаната на две коприна превърза повърхностните наранявания, които си беше причинила.

Сега, след като се освободи, как трябваше да използва ситуацията? Тя знаеше, че Зароно не е на кораба, защото бе чула последните му команди. На борда бяха останали малко моряци, но Чабела бе сигурна, че пред каютата ѝ, която за всеки случай е залостена отвън, стои на пост един як пират.

От левия илюминатор отвъд тюркоазеното море се виждаше бряг с цвят на сметана. Простираха се палми, протегнали зелени клони към синия лазур на небето.

За щастие Чабела бе много по-силна, по-дръзка и по-храбра от повечето нежни благородни девойки от зингаранския кралски двор. Тя отвори двукрилата рамка на бордовия илюминатор и вдигна нагоре роклята си. На няколко сантиметра под илюминатора се надигаха и спускаха малки вълнички. Чабела тихо се промуши през отвора, провеси се на ръце и се пусна. Краката ѝ с леко пляскане докоснаха повърхността. Тя изчезна във водата. После се появи, плюейки вода и отмятайки от лице гъстата си черна коса. По тялото на принцесата преминаха нервни тръпки.

Чабела нямаше време да се радва на хладната прегръдка на морето. Всеки момент някой лениво облегал на перилата моряк можеше да я види и да вдигне тревога. Над нея се издигаше високата кърма на кораб, осеяна с илюминатори. Над тях, на фона на небето, леко се полюшваха мачтите и такелажът.

Някъде на куверта имаше моряк на вахта, но в момента над релинга не се виждаше никаква глава. Ако се придържа към задната страна на плавателния съд, вероятността да я видят беше по-малка, отколкото ако излезе отпред, където щеше да бъде изложена на погледите на мъжете от средната част на кораба и носа.

Чабела дълго плува. За да не събуди подозрения, тя плуваше по гръб. Когато се умори, тя се остави за малко на течението, махайки леко с ръце. Накрая размерите на „Петрел“ се свиха и фигурите на хората не можеха ясно да се видят. Тогава Чабела се обърна към брега и започна енергично да гребе. Разтреперена от умора, тя най-последно почувства песъчливото дъно под краката си и се довлече до жълтосивия бряг. Няколко стъпки я отнесоха под сянката на палмите, където се сви под гъстата папрат да почине.

Чабела си помисли, че се е спасила от една опасност, за да попадне на друга. Не знаеше какво я очаква на този остров. Ако нищо лошо не я сполети, тя може би ще се натъкне на Зароно и неговите разбойници. Но, уповавайки се на Митра, реши, че е по-добре, ако бъде далеч от своите врагове на кораба. Когато възстанови силите си, стана и се разходи, оглеждайки се накъде да тръгне. Мръщеше се, когато босите ѝ крака стъпваха върху камъчета и клонки, защото през

последните години не беше ходила често боса. Стенещият през палмите вятър охлади влажните ѝ дрехи и тя кихна. Чабела бързо свали колана и съблече роклята си. Следобедното слънце огря здравата, с маслинен оттенък кожа на добре закръгленото тяло. Тя изстиска водата от дрехите си и ги простря върху папратите да съхнат. С ножа си отрязва една лента от подгъва, разреза я на две и уви краката си. Когато дрехата изсъхна, Чабела я облече. Сега тя едва стигаше до коленете ѝ. С възстановени сили, стиснала здраво ножа, Чабела тръгна да изследва острова. Не беше сабя, но беше по-добре от нищо.

Проникна навътре в острова и горещата джунгла я обгърна. Ноздрите ѝ се изпълниха със силна миризма на гниеща растителност и тропически цветя. Грапавите стволоче, приличащите на зъбци краища на палмовите клонки и бодливите лиани се закачаха за роклята ѝ и я разкъсваха. Те оставяха дълги, червени драскотини по ръцете и краката ѝ.

Когато навлезе по-навътре гъстака пооредя, но необичайната тишина я разтревожи. Тук изглежда не проникваше никакъв вятър. Сърцето ѝ лудо биеше. Чабела се спъна в един корен и падна. Изправи се, но отново се спъна. При третото си падане разбра, че беше на края на физическата си издръжливост. Трябваше да насили изнурените си крайници, за да продължи напред. Изведнъж пред нея се изпречи огромна фигура с тъмни, пламенни очи. Чабела изпищя, опита се да отскочи назад и отново падна. Фигурата скочи към нея.

Конан замислено оглеждаше морето. Пуснал котва „Петрел“ лежеше в залива. Той се обърна към Зелтран:

— Можем да се промъкнем до галеона и както са останали малко моряци лесно да го завладеем. Когато Зароно се върне от вътрешността, ще открие, че пътят му за отстъпление е отрязан. Какво ще кажеш, а? — Кимериецът го погледна свирепо, сякаш вече скачаше на борда на другия кораб и сечеше с моряшката си сабя екипажа на „Петрел“.

Зелтран поклати глава.

— Не, капитане, не ми харесва.

— Защо не ти харесва? — изсумтя Конан. Варварската му природа обичаше стремителните атаки, но дългите години на

приключения по суша и вода го бяха научили, че е добре да бъде предпазлив. Той знаеше, че якият малък зингаранец е не само смел, но и практичен и е добре да се вслушва в съветите му.

Зелтран обърна лукавите си, малки черни очи към Конан.

— Защото, капитане, не знаем колко хора е оставил Зароно на борда. Неговият екипаж е по-голям от нашия и останалите на кораба може да са повече от нас.

— Велики Кром! Аз самичък бих могъл да се справя с половината от тези едноръки бандити!

Помощник-капитанът почеса черната си брада.

— Не се съмнявам, капитане, че ти струваш колкото дузина от тези врагове. Но останалата част от нашия екипаж няма да се бие със същата ярост.

— Защо?

— Половината от екипажа на Зароно са зингаранци и пирати. Без да изтъкнем достатъчно основателна причина нашите хора няма да желаят да проливат кръвта на своите братя. Освен това „Петрел“ е по-голям, с по-високи стени и следователно по-лесно ще може да се защити. Ако добре съм те разбрал в началото на това пътуване, ние сме тук заради съкровището, а не заради удоволствието от някакъв бой... резултатът от който може да бъде доста несигурен. На мен ми се струва, че най-добрият начин да вземем съкровището е да отплуваме на другата страна на острова. Тогава ще можем да се опитаме да достигне до съкровището преди разбойниците на Зароно. Ако не успеем, поне ще можем да определим броя на хората, които Зароно е свалил на брега. Ще преценим шансовете си да ги нападнем и да им отнемем плячката...

Макар че не беше човек, който лесно отстъпва, Конан се предаде.

— Заобиколете северния край на острова! — заповяда той мрачно. — Обтегнете рейките! Обръщай и давай напред!

В края на краищата, той не беше безрасъден човек, готов да хвърли живота си на вятъра. Като ръководител, трябваше да държи сметка както за благоразположението, желанията и капризите на своите хора така, както и за своите.

Няколко часа по-късно „Уастрел“ пусна котва на източната страна на острова, където един нос осигуряваше подслон срещу неочакван силен порив на северния вятър. Конан напълни двете

корабни лодки с въоръжени мъже и тръгна по искрящите води към брега. Моряците изтеглиха лодките нагоре по жълто-сивия пясък, далеч от вълните.

Удряйки с късата си сабя по ботуша си едрият кимериец огледа намръщено мокрия пясък и мълчаливата зелена стена от растителност. На фона на морето, обляно от ослепителната светлина на тропическото слънце, потъналият в сянка остров изглеждаше странно мрачен.

След като завързаха лодките и оставиха двама яки пирати на вахта, Конан и основната част от хората му се гмурнаха в зеленината от палмови клони и папрати.

Групата на Конан достигна до кръговата поляна в джунглата. Зоната от мъртва трева и гола земя лежеше пуста под слабата светлина. Сърдит, застанал на края на гората, Конан огледа празната поляна. Не видя никакви признаци на живот, но не беше изключено в джунглата или в ниския черен храм да се крият дебнещи ги врагове.

Що се отнася до храма Конан изобщо не хареса неговия вид. Той усети излъчващата се мрачна заплаха. Космите на врата му настръхнаха, гъстите му черни вежди засенчиха възбудените му сини очи. Той не се съмняваше, че черната загадка не е дело на човешки ръце.

„Може би — мислеше той — това е дело на митичните змиеподобни хора от Валусиа.“ Необичайната геометрия, неясните и полузаличени скулптурни декорации, площта от гола земя и мъртва или разпръснатата трева — всичко това му напомняше за видяното преди години в пасищата на Куш. Онова също беше дело на същества, изчезнали преди появата на човешката раса. Инстинктът му подсказа, че трябва да избяга от това мрачно място и да не влиза в зловещата постройка. Но Конан беше сигурен, че в сградата се намира онова, за което е дошъл.

— Скрийте се и пазете тишина! Следете за опасност! — прошепна той на хората си.

Като освободи късата си сабя от ножницата Конан се измъкна от джунглата и бързо закрачи по голата земя към зейналия търбух на тайнствената цитадела. За миг той се изгуби от погледа на другарите си. Пренебрегна гробовния мраз, който го лъхна, когато прекрачи през прага. Конан се промъкна предпазливо вътре. Широкото острие на сабята му блесна на притъпената светлина. Святкащият му поглед се

спря върху приклекналия на върха на олтара каменен идол във вид на жаба. После се насочи към плочите пред постаментата. И тогава внезапно спря.

Съкровището, което е лежало тук е изчезнало! И това е станало неотдавна! Върху покрития с прах под ясно личаха два чифта стъпки: навътре и навън. Едните от моряшки ботуша, другите от сандали.

„Зароно и някой друг“ — помисли Конан.

Пред олтара на едно продълговато място нямаше прах. Проблясваха само няколко скъпоценни камъка, паднали от разшитата торба. В бързината Зароно не си беше направил труда да ги вземе.

Конан изръмжа и пристъпи напред с намерение да събере шепата скъпоценни камъни. Беше побеснял от факта, че Зароно бе задигнал лъвския пай. Не можеше да си позволи, дори ако беше в състояние да си наложи, да излезе с празни ръце.

После той отново вдигна очи. Каменният идол бе започнал да се движи. Седемте очи, наредени в един ред над широката уста без устни вече не бяха мътни, прашни кристални топчета, а живи очи, които гледаха към кимериеца със зелена, студена, безмилостна жестокост.

СЕДМА ГЛАВА

ЖАБОПОДОБНОТО СЪЩЕСТВО

— Всемогъщи Кром! Живо е! — Конан извика изненадан. Някакво свръхестествено предчувствие ускори пулса му. Неприличният каменен идол наистина проявяваше някакво ужасно подобие на живот. Подутите крайници се раздвижиха и се протегнаха.

Втренил очи върху жертвата си, идолът се наведе напред, катурна се върху края на олтара и от там с трясък се стовари върху каменния под, където лежаха блестящите скъпоценни камъни. Четирипръстите му предни крайници омекотиха падането. Без да спира, идолът тръгна към Конан с изненадващо бърза походка. Каменните му крайници тракаха и драскаха по плочите на пода. Беше голям като бик, а седемте светещи зелени очи бяха на височината на очите на кимериеца. Конан понечи да замахне със сабята си, но в ума му надделя по-разумно решение. От звука при движението на съществото се разбираше, че макар и оживяло, то все още е вкаменено. Сабята няма да помогне. Един силен удар просто ще я счупи и той ще потъне в зеещия търбух на чудовището. Преди устата без устни да може да го погълне, Конан се завъртя и изскочи на поляната. Сега нямаше нужда от предпазливост.

— Връщайте се на кораба! Бързо! — изрева той към пиратите.

Моряците, скрити в покрайнините на поляната видяха жабоподобното същество да излиза от храма. Нададоха изпълнени с изненада и със страх викове. Без да чакат повторна заповед те хукнаха да бягат. А чудовището от жив камък тичаше след тях с бързината на човек. Конан остана достатъчно дълго на едно място, за да е сигурен, че е привлякъл вниманието му върху себе си, после хукна в обратна посока, за да го привлече подир себе си.

— Какво е това? Девойка тук? В името на Ищар изненадите на този проклет остров са повече, отколкото съм предполагал!

Човешкият глас, макар и груб, говорещ аргосеански със странен акцент, събуди и успокои Чабела. Тя си пое дълбоко дъх и хвана ръката

на така неочаквано появилата се пред нея висока фигура. Мъжът ѝ помогна да се изправи и продължи да говори:

— Успокой се, момиче. Стреснах ли те? Не се бой, няма да ти сторя нищо лошо. Как попадна на това прокълнато от боговете място на края на света?

Когато първоначалната паника отмина Чабела видя, че мъжът, който я стресна беше як, рус гигант в окъсани моряшки дрехи. Не беше от грубияните на Зароно. Имаше вид на честен човек с бяла, почервенияла от слънцето кожа, с открити сини очи и неподстригани къдрици. „Северняк“ — реши тя, съдейки по цвета на кожата и косата.

— Зароно — задъхано отвърна Чабела. Гърдите ѝ неспокойно се повдигаха от изтощение и уплаха. Тя се олюля и може би щеше да падне, ако червенокосият моряк не я беше хванал.

— Онази черна свиня ли? Значи се е хванал да краде млади момичета? Може да ме сметнете за грубиянин, но като го видя ще го заплюя като куче. Кълна се в рога на Хеймдал и сабята на Митра сега си в безопасност. Моят екипаж ще ти даде убежище, не се бой... Но какво става?

Когато трясъкът от чупене на клони започна да се приближава севернякът се обърна. Хвана дръжката на огромната си сабя. От листака изскочи една висока фигура и като ги видя, се спря. За нейна изненада Чабела позна мъжа.

— Капитан Конан! — извика тя.

Конан присви очи и се обърна към смелия рус мъж и чернокосото момиче зад него, чиято окъсана рокля едва покриваше привлекателното ѝ тяло. Момичето му се стори смътно познато, но той нямаше време да се занимава с това.

— Бягайте, и двамата! — изрева Конан. — Чудовището от храма е подире ми! Тръгвайте! Ще говорим по-късно.

Силният трясък откъм гората придаде допълнителна сила на заповедите му.

Конан сграбчи китката на Чабела в огромната си лапа и я повлече по пътеката. Севернякът затича подир тях. За момент те сякаш бяха се откъснали от преследвача си. После, когато спряха, за да си поемат дъх, Конан попита непознатия:

— Няма ли хълм или скала на този проклет остров? Жабоподобното същество не би могло да се изкачи по него.

— В името на копието на Уоден, приятелю, хълм няма — отвърна задъханият мъж. — Няма място по-високо от това, с изключение на един нос на североизток. Там се издига една скала надвиснала над открито море. Но това няма да ни помогне. Наклонът там е малък и идолът ще може да се изкачи... Ето го, отново ни приближава!

— Покажи ни накъде се намира този нос — каза Конан. — Имам план.

Севернякът вдигна рамене и ги поведе през джунглата. Когато Чабела почна да залита Конан я взе на ръце. Закръгленото момиче не беше леко, но Конан я носеше без видимо усилие. Трясъкът от преследващото ги чудовище идваше все по-близо.

Един час по-късно, когато слънцето се спускаше към синия хоризонт, тримата изподраскани, окъсани и уморени до смърт достигнаха възвишението.

Носът беше триъгълен, изострен в горния си край като нос на кораб. Конан си спомни, че когато корабът му заобиколи северния край на острова на път за мястото, където сега е хвърлил котва, видя тези очертания.

Севернякът помогна на кимерийския си приятел в носенето на момичето. Рамо до рамо двамата се препъваха по джунглата и нагоре по склона. На половината разстояние до върха севернякът остави на земята Чабела и двамата смелчаци спряха, за да видят дали каменният дявол продължава да ги преследва.

Шумът от счупени дървета и разклащането на растителността показваше, че е по дирите им.

— В името на Кром и на Митра казвай какъв ти е планът? — подкани го задъхан червенокосият.

— Към върха — изръмжа Конан и тръгна напред. На самия връх той се наведе над ръба и погледна надолу. Сто стъпки под тях морето се блъскаше и пенеше в широк риф от паднали големи, черни камъни, чийто остри ръбове се подаваха над прибоя и блестяха мокри, когато вълните се оттегляха назад.

Чабела погледна назад и тихо изпищя, когато видя в края на джунглата тромавото тяло. Мачкайки папрати и клонки то излезе на открито. Седемте му очи гледаха едновременно тримата бегълци.

Чудовището започна да се изкачва по склона като се катереше като човек с ръце и колене. — Сега ни спипа — каза севернякът.

— Още не е — отсече Конан. С няколко кратки фрази той обясни плана си.

През това време жабоподобното същество продължи да върви напред, седемте му очи блестяха от светлината на залязващото слънце. Когато наближи своите жертви, то промени вървежа си от бързо пълзене в жабешки скокове. Земята потръпваше, когато тази огромна каменна тежест се приземяваше. То идваше все по-близо. Устата без устни се отваряше в очакване.

Конан спря и вдигна няколко камъка.

— Сега! — извика той.

При тази дума Чабела се затича по ръба на скалата, а червенокосият в обратна посока край брега. Конан остана самичък срещу чудовището.

Когато двамата бегълци затичаха в противоположни посоки, жабоподобното животно спря да скача. Зелените му очи започнаха да се въртят, сякаш обмисляше накъде да тръгне.

— Хайде! — изрева Конан, хвърляйки един камък. Той остро изтрака върху носа на жабоподобното същество и отскочи назад. Последва втори камък, който иззвънтя върху едно от очите. Камъкът отскочи нагоре, но зеленият пламък в окото изгасна, сякаш ударът беше пукнал веществото, от което е направена очната ябълка. Преди Конан да успее да хвърли трети камък, съществото скочи върху него. То събра масивните си задни крайници за последен скок, с който щеше да го бутне долу върху скалите. Широката му уста зейна в очакване.

В мига, в който жабоподобното същество се отблъсна от земята и се издигна във въздуха, Конан се обърна и скочи от носа. Той се превъртя, изпълна се като стрела и полетя с главата надолу в най-големия вир. Докосна водата с протегнати ръце, изви се и мигом излезе на повърхността.

Горе на носа чудовището се приземи от последния си скок точно на мястото, където преди това бе стоял Конан. Предните му крака удариха ръба, от който се отрони и посипа водопад от камъчета и пръст. Предните крака се подхлъзнаха и инерцията на чудовището изпрати тлялото подир краката. За един миг чудовището остана да балансира върху края на скалата. После равновесието се наруши и с

тряска на разбиващ се камък то се плъзна надолу. За момент сякаш остана да виси във въздуха, бавно обръщайки се през глава. После се понесе надолу с все по-нарастваща скорост и със силен грохот се разби в подножието на носа.

Конан излезе от вира и прибра косата от очите си. Не беше попаднал точно в средата на вира. Беше докоснал една остра скала на дъното и скъсаните му дрехи разкриваха кървящ белег между ребрата и бедрото. Той пренебрегна болката и се зае да разглежда останките от жабоподобното същество.

Може би камъкът беше оживял с някаква магия, но сега лежеше неподвижен, разбит на стотици парчета, разпръснати между камъните в подножието на скалата. Той ги заразглежда внимателно и откри, че единият от камъните, сега част от рифа, е бил крака на съществото, а друг е представлявал главата. Останалите парчета така се бяха смесили с тези наоколо, сякаш са стояли там от векове.

Дращейки и скачайки от камък на камък Конан се придвижваше напред докато стигна до бряг достатъчно полегат, за да може да се изкачи. Върна се на предишното място на носа, където го чакаха двамата му другари. Наведен над ръба червенокосият мъж разглеждаше останките от ужасното същество.

— В името на лапите на Неграл и вътрешностите на Мардък, приятелю, гледката е добра! Но сега, когато с общи сили се спасихме от опасността, време е да се запознаем. Аз съм Зигурд от Ванахайм, честен моряк, попаднал на този проклет бряг с екипажа си поради коработрушение. А вие кои сте?

Конан гледаше Чабела.

— В името на Кром! — каза най-после той. — Ти не си ли Чабела? Дъщеря на Фердруго?

— Да — отговори девойката, — а ти си капитан Конан.

Тя беше произнесла името му и по-рано, когато я беше срещнал и бяха побягнали от жабоподобното и това признание се оказа ключ към нейната самоличност. Капитаните на корабите и принцесите не си разменяха любезности в кралския дворец на Зингара. Въпреки това, Конан често я беше виждал на паради и други церемонии.

Тъй като по-голяма част от плячката на корабите отиваше за короната на краля, Фердруго по задължение приемаше от време на време капитаните на своите капери в двореца. Дългите крака,

огромните рамене и строгите безстрастни черти на едрия кимериец бяха оставили следа в ума на Чабела. Той я разпозна веднага, въпреки окъсаните ѝ дрехи, разрошената коса и липсата на козметика върху дръзкото ѝ, красиво лице.

— В името на всички богове, какво правиш тук, принцесо? — попита той.

— Принцеса! — извика ужасен Зигурд. Той погледна полуголата девойка, с която се беше отнесъл толкова грубо и към която се беше обръщал толкова фамилиарно. Червеното му лице стана като на рак. — В името на брадата на Имир и изпепеляващите огньове на Бал, Ваше височество, простете ми за моя език. Благородна дама, а аз я нарекох „Мома“... — Той коленичи, като хвърли ужасен поглед към Конан, който се усмихваше.

— Стани, капитан Зигурд — каза Чабела — и престани да мислиш за това. Тук дворцовата етикеция е толкова не на място, както кон на покрива на къща. Познаваш ли Конан, моя спасител?

— Конан... Конан — размишляваше Зигурд. — Кимериеца?

— Да — изсумтя Конан. — Чувал ли си за мен?

— Да, слушал съм истории в Тор... — Зигурд спря.

— В Торгейт ли щеше да кажеш? — попита Конан. — Мина ми през ума, че по нещо ми приличаш на човек, който е бил на островите Барача. На времето и аз бях от Братството, докато там не стана много горещо за мен. Сега съм капитан на „Уастрел“, кораб на служба при зингаранския двор. В приятелски отношения ли си със зингаранците?

— Да, в името на рибената опашка на Лир и чука на Тор! — отвърна ванриецът, стискайки ръка на Конан. — Но трябва да се погрижим нашите момчета да не се сбият. По-голямата част от моите са аргосианци, а твоите, предполагам, са повече зингаранци. Тъй като никой от нас не принадлежи към тези племена няма причина да допуснем старата вражда да ни завладее.

— Правилно — съгласи се Конан. — Как попадна тук?

— Край южния край на острова се натъкнахме на подводна скала и корабът се проби. Тогава се насочихме към брега и успяхме да спасим по-голяма част от имуществото на кораба и продоволствията, но капитанът ни се разболя и умря. Аз съм помощник-капитан, затова от един месец съм ръководител. Опитваме се да направим сал, с който да се доберем до континента.

— Знаеше ли за черния храм?

— О, да. С момчетата надзорнахме в него, но той така вонеше на зло, че го отбягнахме. — Сините очи на Зигурд се впериха на запад, където червеното кълбо на залязващото слънце докосваше синия хоризонт. — Можеш да ме считаш за грубиян, момиче, но от цялото това преследване в джунглата и борбата с чудовището страшно ожаднях. Хайде да отидем в моя лагер и да проверим дали ще можем да откраднем някоя капчица вино! Останало е съвсем малко, но според мен, днес ние имаме право да се почерпим.

ОСМА ГЛАВА

КОРОНА-КОБРА

Когато Зароно се върна на „Петрел“ и научи за бягството на Чабела побесня. Той заповяда моряците, които бяха на пост за наказание да бъдат влачени под кила.

На следващия ден преди зазоряване Зароно отново свали на брега всички свои хора, с изключение на неколцина. Цял ден търсиха изчезналата принцеса, която заемаше съществена част от неговия план. Откриха няколко парцала от роклята ѝ, но те само свидетелстваха, че е била там, без да подсказват с нещо къде е в момента. Мъжете намериха и следи от лагера на Зигурд. От самите барачански пирати обаче нямаше и следа.

При залез-слънце объркан, побеснял повече от всеки друг път Зароно се върна на „Петрел“.

— Менкара! — извика той.

— Да, капитан Зароно?

— Сега е време да покажеш колко струват магиите ти. Покажи ми къде се намира тази проклета жена!

Скоро след това Зароно седеше в каютата си и наблюдаваше как стигиецът се подготвя за магията, която беше направил в тъмницата на херцог Вилагро. Кадилницата съскаше, магьосникът напяваше:

— Иао, сетиш...

Смарагдовозеленият пушек се сгъсти и в облака се появи морски изглед. Спокойно море сред което лежеше красив галеон с вдигнати платна. Корабът леко се полюшваше от вълните, а платната висяха отпуснати на рейките.

— Галеонът „Уастрел“ на Конан в безветрие — каза Зароно, когато видението се разсея. — Но къде?

Менкара разпери ръце.

— Съжалявам, но моите знания не могат да отговорят на този въпрос. Ако слънцето не беше залязло, щях да мога да ти кажа в коя посока са се насочили. Но сега...

— Искаш да кажеш — изръмжа Зароно, — че могат да се намират някъде по хоризонта, но не можеш да кажеш къде?

— Аз не съм великият Тот-Амон. Правя това, което мога.

— Би ли могъл да видиш, дали момичето е на борда?

— Не, но съм сигурен, че е на борда. Иначе видението нямаше да се появи. Сигурно спи в някоя кабина.

— Ако бях спипал тази повлекана, щях да ѝ дам да разбере — изръмжа Зароно, — но сега какво да правя?

— „Уастрел“ може да се е насочил към брега на Куш. Но вероятно се е насочил към Кордава. Твоят капитан Конан ще бърза да върне принцесата на Кордава с надеждата за богата отплата от краля.

— Ако отплуваме в западна посока бихме ли могли да ги настигнем?

— Мисля, че не. Океанът е много широк и безветрието, което спира кораба на Конан, ще спре и твоя. Те може би плуват на североизток, за да слязат на брега на Шем и да потърсят помощ от брата на краля, Товаро. Няма начин да разберем. Но ти забрави главната ни цел.

— Главната цел е момата и съкровището!

— Аз говоря за великия Тот-Амон. След като го спечелим на наша страна, ще бъде без значение дали принцесата е върната на баща ѝ или е заведена в дома на нейния вуйчо. Принцът на магьосниците може да контролира съдбата ѝ така лесно, както кукловодът дърпа конците на своите марионетки. Хайде да тръгнем към стигийския бряг. Ако по пътя настигнем кораба на Конан добре, ако ли не, не е беда.

От стигийския бряг Зароно и Менкара пътуваха с фургон. Половината от екипажа беше останал да пази „Петрел“, докато другата половина, въоръжена до зъби, придружи своя капитан. Пътуването костваше на Зароно доста злато и това много натъжи крадливото сърце на пирата.

Както повечето моряци, Зароно не се чувстваше комфортно на суша. Това не бе неговата среда и той изпитваше някакво смътно чувство на безпомощност. Може би пустинята беше най-близкият земен аналог на морето, но му бе чужда. Зароно не харесваше нито

ритмично поклащащата се походка на злонравните камили, нито сухия пустинен въздух, който изсмукваше всяка капчица влага от гърлото му.

Налагаше се обаче да изтърпи тези неудобства. На третия, ден на хоризонта се появи оазисът на Кажар — странно черен басейн, обграден от тъмна и самотна група неподвижни палми. Сред листака се виждаха очертанията на масивна постройка.

Приблжиха предпазливо към оазиса. Най-отпред яздеше Менкара така, че дрехите му, отличаващи го като свещеник на Сет, ясно да се виждат от всеки, който ги следи.

Над оазиса цареше тишина. Никакви птици не плуваха в басейна, нито хвърчаха или цвърчаха сред палмите. Никакъв страж не им извика. По команда камилите легнаха като застрашително накланяха пътуващите. Зароно се обърна към боцмана:

— Дръж под око водачите. Тези кучета са изплашени. Могат да се опитат да избягат и да ни изоставят.

После Зароно и Менкара тръгнаха пеша към масивната постройка навътре в оазиса. Зароно не хареса вида на басейна. Той блестеше на ярката следобедна светлина черен като течни въглища. Върху неподвижната повърхност в някакво подобие на живот се свиваха и разпускаха мазни кръгове. На едната страна се издигаше червеникав каменен блок, приличащ на жертвеник. Върхът и страните му бяха замърсени с тъмни, кафяво-червени петна. Зароно, чийто пороци не надхвърляха нормалните, пребледня и потрепери при мисълта какво може да излезе от черното огледало на басейна, за да изяжда жертвите от каменния блок.

Те заобиколиха зловещия басейн и се приближиха до жилището на Тот-Амон. През пооределите палми видяха, че и тази сграда подобно на храма, е изградена от блокове червен пясъчник. Беше голяма постройка, по-скоро дворец, отколкото обикновена къща. Изронените ръбове и повърхности подсказваха, че са много стари. Никой не можеше да каже преди колко века е била издигната тази грамада. Изрязаните релефни фигури върху арката над входа не приличаха на никоя от онези, които Зароно бе виждал през далечните си пътувания. Планът на сградата бе изключително прост. Зароно не можеше да го оприличи на никой от познатите му архитектурни стилове, освен може би на огромните пирамиди, които се издигаха в

пустинята близо до Кеми. Приличаше повече на гроб, отколкото на жилище.

В тежката маса на пясъчника, като отворена уста зееше черна врата. Без да спира Менкара отиде до тези каменни челюсти и начерта във въздуха един загадъчен знак. Зароно ужасен видя как във въздуха се изписаха зелени огнени линии.

Вътре всичко беше изпълнено от тъмен камък и кънтяща тишина. Не се виждаха никакви следи от охрана или прислуга. Менкара крачеше уверено напред и на Зароно не му оставаше нищо друго, освен да го следва.

Надолу в тъмнината водеше каменно стълбище, със заоблени стъпала от преминалите многобройни, обути в сандали крака. Двамата слязоха ниско под нивото на пустинята. Продължиха напред и влязоха в една зала. Тук имаше светлина. Змиевидни свещници от полирана мед светеха с трептяща, зловеща, зелена светлина. В залата се издигаха два реда огромни колони с тайнствени релефни фигури като онзи над външния вход на храма. В края на залата на трон от черен, блестящ камък седеше човек. Когато двамата пътешественици се приближиха, Зароно го видя ясно.

Беше мрачен гигант, с широки рамене и странни, ястребови черти на лицето. От бръснатия му череп до обутите в сандали крака кожата му беше тъмнокафява. От дълбочината на мъртвешките очни ябълки блестяха черни очи. Носеше просто ленено расо. Единственото му украшение беше пръстен с цвят на мед и форма на змия, увита три пъти около пръста му и захапала опашката си с уста.

От максимално опростения стил на постройката и липсата на каквато и да е украса върху могъщия магьосник Зароно се досети за духовната същност на Тот-Амон. Той беше човек, за когото материалните блага и показността не означават нищо. Неговата страст беше насочена, към нещо нематериално — власт над хората.

Те спряха на няколко стъпки от трона и мъжът проговори с ясен глас:

— Привет, Менкара, малки братко!

Менкара падна на колене и докосна с чело черните плочи на пода.

— В името на бога Сет, велики господарю — прошепна той — аз дойдох.

Зароно се разтревожи като разбра, че дори свещеникът се страхува. Въпреки сухия въздух се изпоти.

— Кой е този зингаранец с черно лице, когото си довел в моя дворец? — запита Тот-Амон.

— Капитан Зароно, пират, велики господарю, пратеник на Вилагро, херцог на Кордава.

Зелените змийски очи спокойно огледаха Зароно от главата до петите.

— И какво трябва да правя аз със Зингара или Зингара с мен? — попита Тот-Амон.

Менкара отвори уста, но Зароно реши, че е време сам да защити интересите си. С дързост, която всъщност не чувстваше, той пристъпи напред, падна на колене пред трона и измъкна от жакета си пергаментов свитък, представляващ писмото на Вилагро. Зароно го подаде на Тот-Амон, който го пое и го пусна в скута си.

— Най-велики магьоснико — започна той, — приеми сърдечните поздравии на херцога на Кордава. Той те приветства и ти предлага богати дарове в отплата срещу една услуга. Всичко е обяснено в това официално писмо.

Тот-Амон не разгъна свитъка. Изглежда вече знаеше съдържанието му. Известно време размишляваше.

— Мисълта за това да бъде разрушен култа към Митра и издигнат този на бог Сет отдавна лежи на сърцето ми — промърмори той. — Но аз съм зает с големи магически операции. Що се отнася до златото на Вилагро, то то не означава нищо за мен.

— Това не е всичко, велики господарю — каза Менкара и извади изпод наметалото си „Книгата на Скилос“. — По волята на херцога ние те молим да приемеш от нашите ръце този подарък. — Той сложи древния том в краката на Тот-Амон.

Тот-Амон щракна с пръсти и книгата се вдигна във въздуха и легна разтворена върху скута му. Магьосникът-свещеник небрежно прелисти няколко страници.

— Наистина рядък подарък — каза той. — Не съм допускал, че все още съществува трето копие. Да не сте го откраднали от кралската библиотека на Аквилония?

— Не, велики господарю — отвърна Менкара. — Случайно научихме, че това копие се намира на Безименния остров, който лежи в

Западното море...

Гласът му постепенно заглъхна, защото фигурата на мрачния гигант изведнъж се напрегна. В змийските черни очи проблеснаха студени пламъци. Въздухът стана студен. Чувство на страх обхвана Зароно. То спря дъха му. С какво бяха разгневили великия магьосник?

— Взехте ли нещо друго от олтара на Тсатогуа, Богът-жаба? — попита Тот-Амон.

Менкара трепна.

— Нищо друго, велики господарю, освен една или две торби със скъпоценни камъни...

— Които лежаха пред олтара върху книгата, нали?

Менкара кимна разтреперан.

Тот-Амон стана на крака. В черните му очи блестяха адски огньове. Стаята се изпълни със зелена светлина. Плочите трепереха под стъпките на гиганта. Магьосникът проговори с гръмовен глас:

— Пълзящи червеи! Такива глупаци служат на мен, Тот-Амон! Сет, всемогъщи Боже, дай ми за слуги по-умни хора! Аи канфог сиаа!

— Всемогъщи отче! Принце на магьосниците! С какво те разгневихме? — проплака Менкара унижен.

Погледът на великия стигиец, мрачен и изпълнен с ужасен гняв, се плъзна надолу към двамата. Гръмотевичният му глас притихна до съскане на змия.

— Знайте, глупаци, че там под идола бе скрито онова, което струва повече от цялата земя. В сравнение с него „Книгата на Скилос“ е нищо! Говоря за короната-кобра!

Зароно зейна от изненада. Той беше чувал нещо за този свещен талисман на змиеподобните хора на Валусиа. Тя бе най-силният магьоснически символ на земята... всесилната корона на змиите-кrale, с която в праисторическата ера са постигнали господство на земята. А те бяха взели книгата и скъпоценностите, оставяйки властта над богатствата!

ДЕВЕТА ГЛАВА

ВЯТЪР В ТАКЕЛАЖА

Дни наред „Уастрел“ лежеше в безветрие далеч от Безименния остров. Мъжете стояха пуснали въдици във водата. На половин кабел пред кораба екипажът на „Уастрел“ се потеше над греблата, дърпайки галеона инч по инч към непознатите брегове на континента.

Конан напразно ругаеше и призоваваше жестоките си кимерийски богове. Платната висяха отпуснати. Малките спокойни вълни плискаха безжизнено корпуса. На юг по мъгливото небе бавно се издигаха кълбести облаци, а през нощта на хоризонта проблесна светкавица. Но там, където лежеше „Уастрел“, въздухът беше неподвижен.

Якият кимериец беше неспокоен. Зароно би могъл да ги открие и да се опита да ги завладее. Или зингаранецът лежеше в безветрие, или при напускане на острова е поел по друг маршрут и е пропуснал „Уастрел“.

„Каквато и поръчка да изпълнява Зароно — мислеше си Конан — добре е, че не ни среща. И без негова помощ си имаме достатъчно проблеми.“ Храната и прясната вода бяха на привършване. Проблеми създаваше и екипажът на Зигурд. Конан хареса искрения и безстрашен млад, червеноблад мъж от Ванахайм. Предложи му да приеме закъсалите на пустинния остров барачанци. Знаеше, че това може да им създаде затруднения, както и стана. Съществуваше жестоко съперничество между пиратите на Зингара и корсарите — главно аргосеанци. Много дълго бяха се били помежду си, за да могат толкова бързо да се помирят.

И все пак моряците са си моряци, мъже, отдадени на една и съща професия. Макар и да беше суров в много отношения, Конан почувства, че не може просто да вдигне котва и да отплува, оставяйки моряците на произвола на съдбата. Той смяташе, че докато двамата със Зигурд са между тях, моряците ще са в мир. За съжаление не стана така. Зингаранците се подиграваха на безпомощните, останали на

пустинния остров корабокрушенци, докато не избухна бой. Конан или Зигурд често разделяха ръмжащите морски вълци и ги призоваваха да проявят разум.

Това проклето безветрие утежняваше търкането между съперниците. Побеснял, Конан изруга и стисна релинга. Надяваше се, че ако се появи благословеният вятър, мъжете ще бъдат достатъчно ангажирани със задълженията си, за да нямат време за дразги помежду си.

Измъчваше го и друг проблем. Чабела му беше доверила всичко, което бе научила от Зароно и неговия стигийски магьосник със змийски очи. Двата бяха допуснали да се изплъзне информация. От подочутото тя си беше направила извод за причините за пътешествието на Зароно и за завладяването на нейния кораб. Проницателният ѝ ум осмисли голяма част от истината за готвения срещу короната заговор.

Сега кимериецът беше изправен пред дилема. Той беше обикновен корсар и конфликтите между кралствата за него нямаша голямо значение. А и не дължеше много нещо на Фердруго от Зингара. Вярно, че старият монарх го бе наел като корсар на короната и Кордава му осигуряваше при нужда сигурно убежище. Но това би получил от всеки крал. Следващият крал можеше да взема дори по-малка част от плячката му.

Грубото кавалерство на кимерийското му потекло обаче надделя над собствените му интереси. Неумолимият варварин не можеше да остане равнодушен към молбите на една красива зингаранска принцеса. Особено след като от лукави заговори и стигийска магия нейният баща бавно вървеше към неизбежен край. Макар че не знаеше в какво се вълчи, Конан най-сетне реши да приеме нейната битка като своя.

Той възприе този курс не само от човеколюбие. Той имаше и свои амбиции. Конан нямаше намерение до края на живота си да остане обикновен корсар. Ако успее да спаси от заговора на предателите краля на Зингара и неговата дъщеря и по този начин да укрепи разклатения трон би могъл да поиска за награда херцогство или адмиралтейство!

През ума му мина дори мисълта да поиска ръката на принцеса Чабела и да стане кралски зет. През неговия живот, изпълнен с неспокойни приключения, много жени му бяха предлагали брак. Но

макар и кавалер той се беше предпазил от законен брак. Обичаше да изпълнява поетите си задължения, а за човек като него и грижата за благосъстоянието на семейството беше неприятна.

Сега надхвърляше тридесетте. Макар възрастта почти да не му личеше той не би могъл да продължава вечно този необвързан живот, изпълнен с гуляи и кавги. Трябваше да помисли за бъдещето си. Чабела беше красива девойка, силна и интелигентна и изглежда го харесваше.

При тази мисъл Конан пусна релинга, прибра се в каютата си и се отпусна на един стол. Блещукането на скъпоценните камъни привлече погледа му и той мрачно се усмихна. Добре че поне спечели нещо. На масата пред него короната-кобра искреше. Промъкналите се през илюминатора лъчи на аленото следобедно слънце запалваха огън в нейните пламтящи скъпоценни камъни.

След като жабата-идол падна от скалата, Конан и двамата му другари отново минаха през черния замък. Изглежда еманацията на злото, която по-рано обгръщаше руината, сега се бе разсеяла. Загадъчната постройка от черен камък лежеше окъпана в искряща слънчева светлина. Нервите им вече не се напрягаха от ужасяващи предчувствия. Конан влезе предпазливо в мрачната постройка. На пода, където жабата-бог беше скочила след много векове бездействие, зееше черна дупка. Той се наведе над нея и зоркото му око съгледа блещукане на скъпоценни камъни. Беше ли пропуснал нещо Зароно? Конан бръкна в отвора и извади короната-кобра.

Представляваше кух конус от злато. Беше покрита с хиляди бели и червени скъпоценни камъни. Конан предположи, че са изрязани и обработени диаманти.

Беше с форма на навита на кълбо змия. От задната страна се издигаше шията на змията и се извиваше над короната, а ужасната ѝ уста попадеше над веждите на онзи, който я носи. Стойността на хилядите скъпоценни камъни не можеше да се изчисли, така че в края на краищата пътуването до Безименния остров не беше напразно.

Развълнуван рев изтръгна пирата от тъжните му мисли:

— В името на гърдите на Фрига и огнения член на Шейтан!

Конан се усмихна, познал гласа на Зигурд. Миг по-късно червенобрадото лице, пламнало от възбуда, нахлу в каютата. Преди натрапникът да успее да отвори уста, Конан знаеше причината. До

ушите му достигна шума от опъването на платна и чу песента на вятъра в такелажа. Кабината се наклони. Най-послед се появи вятър.

И то какъв силен вятър! „Уастрел“ летеше по вълните.

Когато вятърът отслабна те хвърлиха котва в един залив на континента. Конан не знаеше къде точно се намира, защото по време на пътуването плътен облак закриваше слънцето и луната. Знаеше само, че през цялото време бяха държали курс на изток.

От вида на джунглата край брега разбра, че са на юг от пасищата на Шем. Но дали бяха акостирали в Стигия или в кралство Куш, или в малко познатите черни страни още по на юг, предстоеше да се разбере.

— Несигурно място, капитане — промърмори помощник-капитанът Зелтран. — Къде може да се намираме?

— Един дявол знае, а него не го е грижа — изсумтя Конан. — Главното е да намерим вода. Бъчвите са почти празни. Останала е само тиня. Подготви ми една група за слизане! И да вземат варели! Бързо!

Зелтран припна към главната палуба, за да събере всички моряци. Когато групата тръгна към баркасата Зелтран хвърли смръщен поглед към бреговата линия и измърмори. Ванриецът беше препасал през гърдите си огромен кожен ремък.

— Какво е това, човече? — попита Конан.

Зигурд вдигна рамене.

— Може би нищо, капитане, но тази страна изглежда необикновена, като бреговете на Куш.

— И какво от това? Ако сме плавали на изток трябва да сме достигнали до Куш.

— Ако е така, тези земи не са безопасно пристанище за честни моряци. Тези черни дяволи с удоволствие ще ни изядат. А се разказват и истории за народ от жени-бойци, които са по-люти в бой дори от мъже.

Конан погледна към баркасата, която се движеше към брега.

— Може и така да е, но ние трябва да вземем вода, а и храната ни не е много. Когато напълним складовете си, ще се отправим на север към Кордава.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕРНИЯ БРЯГ

Пристанището, в което влязоха, лежеше на устието на малка, бавна рекичка, с брегове обрасли с високи, тънки палми и гъсти шубраци. Баркасата заседна в плитчините и няколко души от екипажа слязоха, за да я изтеглят на безопасно място. След като остави въоръжена охрана, групата тръгна нагоре покрай реката, за да напълни празните варели. Вървяха по речния бряг и от време на време опитваха водата, за да намерят място, където не е блудкава.

Конан, който беше слязъл на брега с втората лодка, стоеше намръщен, скръстил на гърди яките си ръце. Формата на речното устие му се струваше натрапчиво позната и в ума му неканено се появи името на река Зикамба, Или някога е виждал на карта този участък от брега, или е идвал тук с Белит при пътванията си преди години. Докато си мислеше за годините с Белит и бандата от виещи черни корсари, изразът на набразденото му от белези лице се смекчи. Белит — замечтаната, мургава жена-пантера, с очи като тъмни звезди. Неговата първа и най-голяма любов...

С бързината на тропическа буря от храстите изскочи ревяща тълпа от голи черни тела. Лъцяха от мъниста, пера и бойни багрила. Парчета животинска кожа обгръщаха бедрата им, в ръцете си размахваха накичени с пера копия.

Конан трепна, скочи от мястото си, измъкна сабята си и изрева:

— Насам, морски вълци! Грабвайте оръжията! Побързайте!

Предводител на черните бойци беше един великан с изпъкнали мускули като на изсечена от черен мрамор статуя на гладиатор. Подобно на останалите той също имаше само парче леопардова кожа около слабините и няколко маниста и гривни. На главата му се поклащаше украшение от пера. Имаше правилни черти на лицето и интелигентни черни очи, които гледаха с кралско достойнство.

Всъщност, въпреки беглия поглед, който хвърли Конан, лицето му му се стори странно познато. Беше прекалено зает, за да се рови в

паметта си. Стиснал късата си сабя в ръка, той се спусна нагоре по склона, за да застане пред бързо събиращите се корсари.

Изведнъж предводителят с пера на главата спря, разтвори дългите си, яки ръце и изрева:

— Симаamani, воте!

При тази команда връхлитащите бойци спряха — всички, с изключение на един, който се спусна покрай водача, отмести ръката му и се засили да хвърли върху Конан остроото като игла копие. Ръката му вече политаше напред, когато предводителят вдигна дървеното си кири и удари боеца по главата. Заше метен, той се строполи на жълтия пясък.

Конан извика на хората си да спрат атаката. В един безкраен момент двете въоръжени групи стояха изправени една срещу друга с вдигнати копия и със стрели, поставени на тетивата. Конан и черният гигант дишаха тежко един срещу друг в напрегнато мълчание. После белите зъби на черния боец блеснаха в широка усмивка.

— Конан — извика той на хирканийски. — Забрави ли стария си приятел!

Когато чу гласа, паметта на Конан се събуди.

— Джума! В името на Кром и Митра, Джума! — изрева той.

Конан прибра късата си сабя и скочи напред, за да прегърне смеещия се черен войн. Пиратите гледаха стъписани как двамата великани стоят един до друг и се удрят нежно по гърбовете.

Преди години Конан беше служил далеч на изток в легионите на туранския крал Йлдиз. Кушитът Джума също служеше там като наемник. Те бяха участвали заедно в ескорта на дъщерята на крал Йлдиз, която отиваше да се омъжи за един номадски принц от степите.

— Помниш ли онази битка в снеговете на Талакамас? — попита Джума. — И онзи грозен, малък бог-крал, как му беше името? Джалунг Тонгпа или нещо подобно.

— Да! И начина, по който грозният зелен идол на демона-крал Яама оживя и смаза единствения си син като дървеница! — отвърна Конан. — Всемогъщи Кром, това бяха славни дни! Но в името на деветте огнедишащи ада какво правиш тук? И как стана вожд на тези воини?

Джума се засмя.

— Къде трябва да бъде един черен боец, ако не на Черния бряг? И къде трябва да е домът на един кушитец, ако не в Куш? Но аз бих

могъл да ти задам същия въпрос, Конан. От кога си станал пират?

Конан вдигна рамене.

— Човек трябва да живее. Освен това не съм пират, а признат от закона капер с пълномощие за каперство от краля на Зингара. Но разкажи за твоите приключения. Как реши да напуснеш Туран?

— Аз съм свикнал с джунглата, Конан, не със студения север, като теб. Дотегна ми да мръзна всяка зима в Туран. След като бях ходил на запад, вече нямаше повече нови приключения. Зажаднях отново да видя палми и да търколя някоя закръглена черна мома под хибискусовите храсти. Затова се отказах от моята задача, върнах се в черните кралства и сам станах крал!

— Крал, ли? — изсумтя Конан. — Крал на какво? Не знам тук да има нещо друго, освен банди диваци с голи задници.

Дяволита усмивка освети абаносовото лице на Джума.

— Такива са... или поне бяха такива, преди да дойде при тях Джума и да ги научи да се бият цивилизовано. — Той обърна глава към хората си, които се въртяха неспокойно зад него, докато вождът им разговаряше с непознатия на език, който те не разбираха. — Рахизи!

Негрите се успокоиха и без да напускат местата си седнаха на пясъка. Пиратите зад Конан също седнаха, макар че не изпускаха от очи черните. Джума продължи да разказва:

— Намерих родното си племе да воюва със съседното. Победихме го, погълнахме го и аз станах военачалник. После покорихме още две други племена и станах принц. Сега съм владетел на целия този бряг от петдесет левги и сме на път да създадем държава. Дори планирам да създам подходяща столица.

— По дяволите! — извика Конан. — Ти си научил много повече от така наречената цивилизация от мен. Най-малкото си се издигнал. Желая ти успех! Когато твоите първокласни момчета изскочиха от храстите и се нахвърлиха, помислих, че боговете си играят с нас. Ние слязохме тук за вода, тъй като престояхме в безветрие на път от един проклет остров, пълен с духове на змии й ходещи статуи.

— Ще получите толкова вода, че и корабът ви да плува в нея — обеща Джума — и след като натоварите всичко, от което имате нужда, ще ми бъдете гости. Ще направим такова пиршество, че няма да можете да станете от местата си. Имам ново бананово вино, с което ще утоля жаждата ви.

Тази нощ по-голяма част от моряците на Конан спаха в Кулало, селото на Джума. На борда на „Уастрел“ остана символичен екипаж. Селото Кулало — всъщност доста голямо градче — представляваше един троен пръстен от колиби от бамбук и слама, защитени с висока палисада и бодливи храсти бома.

В центъра на града, на едно открито пространство в огромен трап гореше силен огън, а над него набучени на шишове цвъртяха цели телета, прасета и антилопи. Дървени купи със сладко, измамливо слабо, бананово вино се предаваха от ръка на ръка. Черни музиканти биеха тъпани в сложен ритъм, а млади черни жени, облечени само в маниста и гривни, пляскаха с ръце, викаха в хор и танцуваха пред оранжевите пламъци. Моряците ядеха месо от печено диво прасе, просени питки, подсладени със сироп от сорго и планини от сочни, зрели плодове.

Хората на Зигурд се присъединиха към пируващата група на Конан. Сърдечната шумна сцена очарова аргосеанците. За първи път аргосеанци и зингаранци бяха толкова заети с ядене, пиене и развлечения, че забравиха да се зъбят едни на други. Закръглени, с весели очи черни съблазнителки завладяваха умовете на мъжете. Завличаха ги в сенките на съседните колиби, за да се появят половин час по-късно зачервени, разрошени, успокоени.

Конан се страхуваше, че това ще му създаде неприятности. Вече седмици пиратите му не бяха виждали жени. За негова най-голяма и приятна изненада обаче, черните бойци на крал Джума като че ли нямаха нищо против. Всъщност те изглежда бяха дори поласкани, когато гостите се забавляваха с жените им. Успокоен, че няма да има никакви проблеми, Конан си мислеше, колко много неща могат да се научат от начина на живот на тези хора.

Принцеса Чабела обаче намери това поведение за противно и развратно и не се въздържа да го изрази. Тя седеше между Конан и Джума. Кимериецът снизходително се усмихваше на неприветливото изражение върху лицето на принцесата предизвикано от вида на любовните сцени в сенките.

Конан малко се страхуваше, че Джума може да очаква в отговор на неговото гостоприемство Чабела да приеме черните му прегръдки. Между кушитите това би било просто израз на добри маниери. Докато се мъчеше да намери изход от това затруднение, домакинът изтъкна, че

познава достатъчно добре цивилизованите хора и моралните им норми.

Конан се изкашля.

— Кълна се в карантиите на Кром, приятелю, но това е животът! Не можах да прочета проклетите звезди, за да разбера къде сме. На „Уастрел“ нямаше карти за такива южни дължини. Не съм знаел, но ние сме попаднали в приказната страна. — Той обърна още една чаша бананово вино.

Джума стана сериозен.

— Всъщност, вие сте... в известен смисъл, в нея. Жените-бойци от Гамбуру — главния им град — твърдят, че този бряг е тяхна територия. Но те нямат начин да защитят тази си претенция, тъй като между моята земя и техните има други племена.

— Така ли? Чувал съм, че срещу тях трудно се воюва. Радвам се, че не е необходимо да го проверявам. Боят с жени не е в характера ми. Ти имал ли си неприятности с амазонките?

— Малко, в началото. Опитвам се да науча моите момчета да стрелят като туранците. — Джума тъжно поклати глада. — Но е трудно. Тук няма подходящо дърво за лък, а моите юнаци дори не слагат пера на стрелите си. Освен това се инатят и казват, че народът им така е воювал откакто Дамбала е създал света и следователно това е правилният начин. Понякога си мисля, че ще бъде по-лесно да науча зебра да свири на цитра. Но въпреки всичко аз имам най-добрите стрелци в Куш. Последният път, когато амазонките се опитаха да пресекат нашите граници, в някои от тях забихме толкова много стрели, че заприличаха на таралежи.

Конан се засмя, но после сложи ръка на натежалото си чело. Банановото вино беше привидно слабо, сладко на вкус, но опияняваше силно. Мърморейки извинения, кимериецът стана, залитна малко и се оттегли зад най-близката колиба, за да се облекчи. После реши да си ляга. На връщане към кралското легло от рогозки той взе вързоп, който бе свалил на брега. В него беше короната-кобра, увита в одеяло. Конан не я остави на „Уастрел“, защото стойността на скъпоценните камъни можеше да изкуши дори най-верния от хората му. Той ги обичаше и предпочиташе да не ги подлага на изкушение.

Конан пожела лека нощ на Зигурд, Зелтран, Джума и на превзетата принцеса. Заклати се към колибата, запазена от Джума за

него и скоро оттам се разнесе гръмотевичното му хъркане.

Зашеметен от алкохола Конан не беше забелязал заплашителния поглед на един от бойците на Джума — як мъж на име Бвату. Това беше мъжът, който на брега едва не хвърли копието си върху Конан. Ударът го измъчваше. Високопоставен боец в съвета на Джума, Бвату се чувстваше унижен от случилото се. По време на пиршеството навъсените му очи неведнъж и дважд поглеждаха към вързопа в краката на Конан. Грижата, с която капитанът на корсарите го пазеше, показваше, че в него има нещо много ценно.

Бвату внимателно проследи в коя колиба се оттегли Конан. В разгара на пиршеството, под светлината на тропическата луна той стана, запреплита крака като пиян — макар че в действителност беше съвсем трезвен — и изчезна в сенките. Щом се изгуби от погледите на пируващите, Бвату зави в тъмните улички между колибите. Един случаен лунен лъч се отрази в камата, току-що подарена му от моряка, който се беше забавлявал с една от жените му.

Далеч на север, в оазиса на Каджар, в Стигия, Тот-Амон часове наред бе търсил в астралната равнина някакъв знак за местонахождението на ценната реликва на змиевидните хора. Докато Менкара и Зароно спяха в нишите на светилището, в тайната лаборатория великият стигиец разбра безнадеждността на задачата. Той седеше неподвижен, а студеният му черен поглед блуждаеше в небитието.

Сенки преминаваха и трепкаха в голямото кристално кълбо, поставено пред неговия трон от невидими ръце. Слабата светлина, излъчвана от движещите се в кристала фигури, осветяваше украсените със скулптури стени на стаята.

Тот-Амон установи, че короната-кобра вече не се намира в древното скривалище под каменния идол на бога-жаба Тсатогуа. Само друга група моряци, слезли случайно или нарочно на Безименния остров може да е отнесла короната. Чрез силата на своя кристал Тот-Амон претърси стъпка по стъпка острова. Не само короната бе изчезнала, но и никакво човешко същество не беше останало на острова. Нямаше и следа от зингаранската принцеса, за чието бягство му бе разказал Зароно. Изчезването на короната, както и на Чабела,

разрушаването на идола — всичко свидетелстваше за намесата на някаква неизвестна група.

Стаята тънеше в тишина. Сенките трепкаха върху стените и върху фигурата, която седеше така неподвижно, сякаш бе изсечена от камък.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪДБОНОСНА МРЕЖА

Кимериецът Конан рядко допускаше някой да го доближи, без да го усети, но този бе един от редките случаи. Леката, но силна напитка го потопи в дълбок сън. Изведнъж в него се събуди, този път със закъснение, вроденото му чувство за опасност. Бавно отвори очи със смътно усещане, че има нещо нередно. В първия момент не можа да каже, какво го е разтревожило.

После разбра. В стената от сплетена тръстика имаше дълъг разрез. Беше висок, колкото човешки бой и стигаше до земята. През него върху потното му тяло духаше хладен нощен въздух.

Конан се протегна и опипа вързопа, който беше оставил до себе си. После изруга, скочи на крака и се взря в тъмнината около колибата. Короната-кобра я нямаше.

Ярост обхвана сърцето на Конан, гневният му рев разтърси паянтовете стени на колибата. Измъквайки с яростна ругатня късата си сабя той изскочи от колибата.

Пиршеството продължаваше за онези, които все още се държаха на краката си. Огромният огън бе догорял. Над полюшващите се палми като купчини скъпоценни камъни блестяха звезди. Почти кръгла, луната осветяваше нощта със сребърния си щит. Между малкото, които все още бяха будни Конан съгледа Джума и Зигурд. Неговият вик ги вдигна на крака.

Той им разказа набързо случилото се. Тъй като короната беше единствената плячка, която бяха отмъкнали при това пътуване, Конан бе побеснял.

Конан събра всички пирати, макар че малцина от тях бяха трезви. Бързата проверка на жителите на Кулало показа, че един липсва.

— Бвату! Дамбала да изгори душата му! — извика задавен от гняв Джума, побеснял, че човек от неговото племе е обрал госта му.

— Познаваш ли проклетото куче? — извика Конан, вбесен от гняв, за да мери приказките си.

Джума мрачно кимна и описа престъпника.

— Онзи начумерен грозен мъж, когото ти цапардоса на брега? — попита Конан.

— Същият. Предполагам, че и към двама ни изпитва лошо чувство.

— Или е съгледал скъпоценните камъни в торбата! — подхвърли Зигурд. — Какво да правим? Крал Джума, имаш ли представа къде може да се е скрил? В името на вътрешностите на Ариман и огнените нокти на Шейтан трябва да тръгнем след него, преди да успее да отиде много далеч!

— Той може би се е насочил към страната на нашите врагове, Матамба. — Джума посочи на североизток. — Още по на север може да попадне по пътя на гханатските търговци на роби. От друга страна, не би могъл да отиде много далеч на югоизток, защото нататък лежи...

Конан не можеше да стои спокойно и да бездейства, докато Джума преценяваше различните възможности. Той рязко прекъсна размишленията на Джума.

— Дърдори си цяла нощ, ако искаш! — изръмжа той. — Откъде се тръгва за Матамба?

— Пътят от източната порта се раздвоява и следата, която води на североизток...

Без да чака да чуе останалото Конан се втурна към колибата си. Пътъом взе едно гърне с вода и го изля върху главата си. Имаше вид на морско чудовище, излязло на брега. Главата му престана да чука и умът му се проясни.

Когато махна от очите си черната грива, той видя Чабела, увита в одеяло, да го гледа от колибата си.

— Капитан Конан! — извика тя. — Какво се е случило? Да не би градът да е нападнат?

Той поклати глава.

— Нищо подобно, момиче. Само разкошната корона от обработени диаманти ми беше открадната докато спях. Върни се вътре и чакай!

Зигурд дойде горделиво навирил нос.

— Безстрашни главатарю! — обърна се той към Конан. — Джума и неговите вождове се опитват да разбудят най-бързите си

бойци. Не тръгвай самичък в тази джунгла. Само боговете знаят какви зверове дебнат там, затова почакай Джума...

— Проклети да са всички! — озъби се Конан, чийто очи светеха като на ловуващ звяр. — Тръгвам да търся Бвату преди следите му да са се заличили и Кром да е на помощ на зверовете в джунглата.

Без повече приказки, като атакуващ бизон Конан се втурна към източната порта и изчезна.

— Проклет кимерийски нрав! — изруга Зигурд. Той отправи към принцесата извинителен поглед и се втурна в тъмнината подир другаря си викайки:

— Почакай ме! Не тръгвай самичък!

Селото зажува. Джума и неговите вождове вървяха между спящите, ритяха ги да се събудят, дърпаха ги за краката, крещяха. Никой не видя как Чабела се върна в колибата и облече грубата дреха, която Конан ѝ беше намерил. С панталон и с ботуши, въоръжена, тя се промъкна в сенките и тихо се отправи към източната порта.

— Ако този пиян простак мисли, че може да заповядва на една принцеса от династията на Рамиро... — прошепна тя.

Освен обидата от безцеремонните заповеди на кимериеца имаше и друга, по-непреодолима причина, поради която тя напусна Кулало и тръгна самичка подир Конан. Въпреки цялата си глупост той се отнасяше добре с нея и я защитаваше. Когато обеща да я върне невредима на баща ѝ, той изглежда наистина е имал такова намерение. Затова тя чувстваше, че може да вярва повече на него, отколкото на когото и да било от неговия пиратски екипаж или от ордата черни варвари на Джума.

Конан измина няколко левги по пътя за Матамбаланд обезумял от гняв и остави далеч зад себе си Зигурд. Когато спря, за да си поеме дъх, той реши да изчака пиратите да го настигнат. После реши, че всяко спиране ще позволи на лукавия кушитец да избяга по-далеч и с нова сила се втурна напред.

Конан познаваше добре кушитските, джунгли. Преди едно десетилетие известно време той предвождаше по тези земи племето бамула. Макар хората да смятаха, че за сам човек влизането в джунглата е равносилно на самоубийство, Конан си имаше собствено мнение. Големите котки например са изкусни ловци, но не са особено смели. Малко от тях ще нападнат човек, освен ако не са много гладни.

Тропотът от тежките и шумни стъпки на Конан по пътеката беше най-добрата гаранция за безопасност. Вярно е, че джунглата приютява и други зверове, някои от които по-опасни от котките — тромави горили и несръчни носорози, силни бизони и планински слонове. Но те обикновено не нападат човека. Ако бъдат изненадани или притиснати, най-вероятно биха го направили. За щастие при преследването на Бвату Конан не се натъкна на такива зверове.

С приближаването на зората небето просветля. Конан легна по корем, за да пие от едно вирче и да си измие гърдите и ръцете. Тръни и бодили бяха окъсали бялата му риза и одрали тялото му, омазано с кал, кръв и пот. С опакото на ръката си той отметна назад черната си грива и малко си почина. После изцеди през зъби една клетва, стана и бавно потегли напред, доверявайки се на неизчерпаемите си сили. През годините на бурни приключения много пъти беше проверявал издръжливостта си и знаеше, че може да издържи повече от всеки обикновен човек, дори и да е най-силният.

Слънцето се издигна над джунглите на Куш.

Със засилването на светлината Конан можеше да различи върху калта пресните отпечатьци от дълги, широки боси стъпала. Беше сигурен, че това е следа от Бвату. При това тичане повечето хора биха припаднали, но гледката на тези следи вля допълнителна сила у него.

Скоро Чабела съжали за импулсивното си решение да тръгне подир Конан. Конан и Зигурд, без да знаят, че ги следва, скоро я оставиха далеч зад себе си. При един завой на пътеката тя се отклони от следата и изведнъж загуби чувство за ориентация. Луната се скри и джунглата стана черна като катран. Под покрива от листа тя не виждаше звездите, за да се ориентира за посоката. Чабела се въртеше безпомощно в кръг, блъскаше се в дърветата, спъваше се в корени и храсти.

Нощта беше като жива, изпълнена с цвърчене и жужене на различни насекоми. Принцесата се страхуваше от диви зверове, но за щастие не ги срещна. Само от време на време се чуваше далечно шумолене и сърцето ѝ замираще. На разсъмване, трепереща от страх и умора, изтощената девойка приседна на една полянка да почине. Защо постъпваше толкова глупаво? Защо се беше втурнала в този лабиринт без път? Изнемощяла тя скоро заспа.

Чабела се събуди ужасена, когато здрави черни ръце я хванаха и я изправиха на крака. Беше заобиколена от мършави черни хора в окъсани наметала и тюрбани. Те завързаха ръцете ѝ зад гърба и напъхаха в устата ѝ един парцал.

По средата на утрото Конан, както очакваше, настигна Бвату, но той не беше в състояние да върне откраднатата корона. Беше мъртъв — и с празни ръце.

Крадливото черно лице лежеше на пътеката в локва кръв. Беше насечен на парчета. Конан клекна и огледа раните. Изглежда бяха от стоманени остриета или от копия с върхове от слонова кост, каквито се използват по тези места. Остриетата от бронз или мед лесно се нацърбваха и оставяха разкъсващи раните, а тези бяха гладки, от добре наточена стомана. Черните хора от кушитските джунгли не умееха да топят и да коват желязо. Затова далеч на юг желязото и стоманата бяха рядкост.

Конан се чудеше дали черните амазонки са убили крадеца и са отнесли короната. Изправи се с ръмжене и в същия миг от клоните над него падна тежка мрежа. Дебелите ѝ нишки обвиха и приковаха крайниците му. С яростен рев кимериецът удари с късата си сабя, но здравата материя се опъна от удара и се уви още по-плътнo около него. Като паяжина на огромен паяк мрежата го повлече надолу и обездвижи. От скривалището си зад пътеката изскочиха черни мъже облечени с наметала и с тюрбани на главите. От клоните над него изскочиха мъже и го заудряха с тояги, докато изгуби съзнание.

Когато навлизаше в безпаметна тъмнина кимериецът се прокле за допуснатата глупост. От години не беше позволявал да попадне в такъв прост капан. Да бъде хванат като диво прасе. Но сега беше много късно да съжалява...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГРАДА НА АМАЗОНКИТЕ

В оазиса на Каджар беше тъмно като в рог. Тежък облак като одеяло беше надвиснал над пустинята. Само слаба, сива светлина се процеждаше през облаците.

Тъмно беше и в тронната зала на Тот-Амон. Зелените пламъци на факлите бяха приглушени и едва тлееха като светулки. Стигийският магьосник седеше неподвижен на резбования си трон, сякаш беше заспал. Ако някой го наблюдаваше, би видял, че мускулестите му гърди не се повдигат и спускат. Мрачното му лице беше инертно и безизразно като маска. Тялото му изглеждаше лишено от живот.

И това беше самата истина. След като не намери никакви следи от короната-кобра в астралната равнина, Тот-Амон освободи своето ка от оковите на плътта и го изпрати в най-високата равнина, акашик. Тук, в това мрачно царство на нематериалния дух, законите на времето не бяха в сила. Оттук духът на Тот-Амон в известен смисъл можа „да види“ пристигането на „Петрел“, слизането на Конан, събуждането на бога-жаба, неговото унищожаване, вземането на короната-кобра и отплуването на Конан към Черния бряг. Тот-Амон видя всичко това, преди да разреши на своето ка отново да се върне на по-ниски равнини на космоса. То трябваше да се върне преди напълно да загуби връзката си със своето материално тяло.

С връщането на духа в тялото Тот-Амон усети боцкане в оживялата плът. Беше като познатите „иглички“, когато се прекъсне циркулацията на кръвта в някой крайник, но при неговия случай игличките се разпространиха по цялото му тяло. Той стоически изтърпя болката.

— Зароно! Менкара! — Гласът на Тот-Амон прозвуча като гръмотевица през подземията на двореца му.

— А? — каза Зароно и измъкна двуострия си меч докато излизаше от стаята, прозявайки се и търкайки очи. — Какво има, магьоснико? — Зад него мълчаливо се вмъкна Менкара.

— Веднага се пригответе за връщане на Черния бряг. Открих къде се намира короната-кобра и вашата принцеса Чабела. И двете са в Кулало, столицата на кушита Джума.

— Как са отишли там? — попита Зароно.

— Вашето момче-грубиян, Конан кимериецът, ги е закарал...

— Проклет варварин! — изръмжа Зароно. — Аз ще го...

— Когато го срещнеш прави с него каквото искаш. Аз също не го обичам, защото по време на своите приключения той ми причини не малко главоболия. Но главната задача е да заловите отново вашата принцеса. Дори аз не мога да контролирам ума ѝ на такова голямо разстояние.

— А короната?

— Короната можете да оставите на мен.

— Ще дойдете ли с нас, сър?

Тот-Амон се усмихна мрачно.

— Не телом. Това ще изиска продължителна магическа работа, която малко магьосници в света могат да извършат и в много голяма степен ще изчерпи силите ми. Но аз ще пристигна в Кулала преди вас. Не губете време. Събирайте си нещата и веднага тръгвайте! Не чакайте да съмне!

Конан дойде на себе си в отвратително настроение. Главата го болеше както от препиването с банановия алкохол на Джума, така и от боя с тояги, от който бе изгубил съзнание. Освен това той беше обезоръжен, безпомощен пленник в ръцете на търговци на роби.

Съдейки по ъгъла на слънчевите лъчи, които от време на време се провираха през покрива от листа, Конан прецени, че са минали часове. От изподраните си ръце и крака якият кимериец разбра, че са го влачили през шубраците до поляната, на която се намира. Тежки окови връзваха ръцете му. Той се огледа през разрошената си грива, проучвайки броя, бдителността и разположението на пазачите.

Конан се стресна, когато видя Чабела свита, с пребледняло от страх лице, сред купчина черни. Нямаше представа как е била уловена. Сред пленниците не видя Зигурд. Това можеше да бъде както добро, така и лошо.

После, възседнал мършава кобила, на поляната пристигна висок мъж в сиво наметало. Както другите търговци на роби и този човек беше с черна кожа, но мършав и жилав, с по-остри черти от обичайното за племената на джунглата на лицето. Конан предположи, че търговците на роби са гханатци, за които вече беше говорил Джума. Те бяха номадско негърско племе, което живееше в пустинята по северните граници на Стигия. Докато шемитските и стигийски търговци на роби нападаха гханатския и други народи на Куш и Дарфар, гханатците на свой ред ловяха роби още по на юг, в екваториалните джунгли.

Новодошлият дръпна юздата и размени няколко думи с човека, командващ групата, която бе заловила Конан. Последният се обърна, изплющя с камшика си и извика на своите хора да подкарат робите.

Бяха наредени в колона по двама. Веригите им бяха завързани една за друга, така че никой от тях не можеше да избяга самичък. Едрият кимериец, стърчащ над заобикалящите го черни, гледаше свирепо около себе си. Търговецът хвърли към групата студен, презрителен поглед.

— Велики Замби! — промърмори той и плю. — Тази компания едва ли ще ни донесе в Гамбуру шепа каури!

Неговият лейтенант кимна.

— Да, лорд Мбонани. Мисля, че от година на година стават все по-слаби. Сигурно разплодниците им обедняват...

Точно тогава един търговец удари Конан по рамото с камшик. Когато камшикът облиза кожата му, Конан пристъпи към действие. Побързо от мълния той вдигна вързаните си с верига ръце, хвана камшика и го дръпна с всичка сила.

Търговецът изгуби равновесие и падна в краката на Конан. Надигна се, ръмжейки ругатни и понечи да измъкне големия, остър като бръснач гханатски нож от ножницата, пъхната в колана му. Преди ножът да излезе от ножницата, Конан го ритна в лицето и отново го събори. После се наведе и сграбчи дръжката на ножа. Друг търговец се спусна към Конан, замахвайки към главата му с брадва. Преди брадвата да го удари Конан заби ножа в корема на търговеца, така че върхът му се показва цяла педя от гърба му навън.

Мъжът пребледня, изгъркори и рухна, а поляната закипя. Черните мъже закрепяха. Както беше окован Конан нямаше никакъв

шанс. Въпреки това бяха необходими петима мъже да го хванат и други трима да удрят с тояги по дебелията му глава, докато падне на земята в безсъзнание.

Мбонани, мъчейки се да усмири изплашената си кобила, наблюдаваше суматохата с оценяващ поглед.

— Добре, че има поне един смел — промърмори той. — При това бял. Какво ли прави тук?

— Вече споменах за него — каза лейтенантът. — Има и една бяла жена — онази там. — Мбонани огледа Чабела.

— Тези двамата са най-добрите от групата — отбеляза той. — Отнасяй се с тях добре, Зуру, иначе ще ти се види черен животът.

Мбонани подкара коня си напред към Конан. Лицето на кимериеца представляваше кървава маска, но той отново се надигна на крака. Когато се изправи Мбонани го удари по бузата с ездаческия си камшик.

— Това е задето уби един от моите хора, бели човече! — излая той.

От удара веднага се надигна цицина, но варваринът нито трепна, нито изохка. Мбонани се усмихна свирепо. На черната кожа блеснаха белите му зъби.

— Харесва ми смелостта ти, бели човече! — каза той. — Запази я, за да платят амазонките добра цена. А сега тръгвай!

Ескортирана от окъсаните търговци на роби двойната колона пленници задрънча веригите си по пътя към Гамбуру.

Конан вървеше заедно с останалите. Желязното му телосложение издържаше на горещината, жаждата и мухите. Той се чудеше какво е станало с короната-кобра, но беше безполезна мисъл. Конан отдавна беше разбрал, че когато животът на човек е в опасност, плячката става съвсем страничен проблем.

Най-после кимериецът съгледа в една от дисагите на Зуру издугина. Очите му светнаха със свиреп хумор. Лейтенантът може би се кланяше и пълзеше пред капитан Мбонани, но очевидно не беше глупав.

Гханатците изведоха робите от джунглата и навлязоха в тревиста велд. На следващия ден на хоризонта се провидя Гамбуру.

Конан гледаше града и го оценяваше. Сравнен с позлатения Аграпур, столицата на Туран или дори Мерое, столицата на кралство Куш, Гамбуру не впечатляваше. Все пак, за страна, в която повечето къщи представляваха тумбести цилиндри от изсушена кал и сламени покриви, градската стена ограда — от заострени дървени колове и под „град“ се разбираше едно по-голямо село по стандартите на повечето северни страни, Гамбуру имаше вид на столица.

Около града се издигаше ниска стена от нециментиранни каменни блокове, високи два човешки боя. Четири порти разкъсваха кръга на стената, като всяка имаше по две стражеви кули с отвори за стрелци. Портите бяха с масивни дървени крила.

Конан огледа зидарията им. Някои от камъните бяха обикновени, грубо одялани, за да легнат. Други — добре одялани, но изхабени от времето. Когато Мбонани преведе дрънчащата колона през западната порта, Конан видя, че къщите в града представляваха същата тази смесица. Болшинството бяха едноетажни или двуетажни сгради със сламени покриви. В повечето случаи долният етаж беше изграден главно със стари, добре одялани камъни, докато горният беше от по-нова, по-груба зидария. Тук-там по повърхността на старите, изхабени от времето камъни се виждаше по някоя скулптура, като например намръщено демонично лице.

Конан стигна до заключението, че този град е построен от някой древен народ. Векове по-късно предците на сегашните жители са завладели града. При строежите те са използвали старите камъни и са имитирали доста грубо методите на каменното строителство.

Конан внимателно оглеждаше минувачите. Той забеляза, че в този град двата пола се различаваха. Жените бяха по-високи и силни. Те стъпваха властно, като големи черни пантери, по голите им бедра пошляпваха бронзови саби. Бяха накичени с лъскави гривни, мъниста, на главите си носеха пера и украшения от лъвска кожа.

Мъжете, бяха незначителни, с тъжни погледи, по-ниски от жените. Вършеха такива унижителни работи като почистване на улицата, теглене на коли и носене на носилки.

Колоната пресече един пазарен площад и продължи по широка улица до централния площад. В единия край на това огромно, открито пространство се намираше кралският дворец — овехтяла, но внушителна постройка от тъмночервен пясъчник. От двете страни на

входната врата се издигаха две масивни, тумбести статуи от същия материал. Бяха толкова остарели и овехтели, че трудно можеше да се каже какво представляват. Първоначално може би са били фигури на кукумявки, на маймуни или на някакви неизвестни праисторически чудовища.

Вниманието на Конан беше привлечено от една странна яма в центъра на площада. Беше с диаметър не по-малък от сто крачки, издълбана в земята под формата на концентрични стъпала, подобно на каменен амфитеатър. В пясъка, който покриваше дъното на ямата се виждаха локвички от последните дъждове. В средата се издигаха няколко странни дървета.

През всичките си странствувания Конан никога не беше виждал подобна арена. Той успя да хвърли само бегъл поглед, защото бързо ги натикаха в кошара за роби. Там остана с другарите си по съдба под надзора на силна охрана.

Този поглед обаче подсказа на Конан една обезпокоителна подробност. Около дърветата върху жълтия пясък се белееха голи кости — човешки кости, такива каквито могат да се намерят около леговището на лъв, който напада хора.

През целия път до кошарата Конан си мислеше за тази особеност. Той знаеше, че аргосеанците понякога хвърлят престъпниците срещу лъвовете на арената в Месантиа. Този вид арени се строяха така, че лъвовете да не могат да изскочат от дъното и да нападнат зрителите на пейките, а ямата тук беше много плитка. Само с един скок всеки лъв би могъл да изскочи от нея.

Колкото повече мислеше върху това, толкова по-неспокоен ставаше Конан.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРАЛИЦАТА НА АМАЗОНКИТЕ

Над ниските каменни кули в града на амазонките зората се пукна с оранжев пламък. Картината не се задържа дълго. На тези тропически дължини слънцето се издига почти перпендикулярно на хоризонта. После, когато денят настъпи, Конан, Чабела и другите новодокарани роби бяха изведени от кошарата и закарани на пазара. Там, един по един, ги събличаха, спазаряваха и накрая отвеждаха.

Всички купувачи бяха само жени. Високият, слаб Мбонани стоеше настрана, а ястребовите му очи гледаха безстрастно как купувачите се пазарят с неговия лейтенант Зуру. Заради умението им да ловят роби жените-бойци изпитваха по-голямо уважение към гханатците, отколкото към собствените си мъже.

Когато дойде ред на Чабела, тя почервения от срам и се опита да прикрие с ръце тялото си от чуждите погледи. Зуру я накара да се завърти и откри търга.

— Пет куила — обади се един глас изпод закрита с балдахин носилка.

Зуру огледа тълпата гамбурувианци и обяви:

— Продадено!

Тъй като и лейтенантът, и купувачката говореха на проклетия гхатански език, използван като търговски език на юг от кралство Куш, Конан разбра разговора. Той се изненада, че не беше наддадено над една такава ниска цена. Един „куил“ беше перо от крилото на една по-голяма патица с малко златен прах в него. В страната на амазонките още не умееха да секат пари. Конан бе учуден, че една млада красавица аристократка като Чабела не бе продадена на по-висока цена. „Лицето в носилката сигурно е толкова високопоставено, че никой не се решава да наддаде“ — помисли си Конан.

Беше уморен, гладен и в отвратително настроение. Бяха го били с тояги, докато главата му се превърна в маса от рани и подутини. Трябваше да извърви много левги под изгарящите лъчи на слънцето,

поддържан с оскъдни количества храна и вода. Когато търговецът на роби дръпна синджира и го поведе към площада, той едва не извърши едно необмислено действие.

Няколко години по-рано Конан с голи ръце би убил търговеца на роби, без да се интересува за последиците. Но натрупаният опит спря този негов импулс. Несъмнено би могъл да убие един пазач; може би дори неколцина.

Ако Конан ги нападне, той би могъл да се справи с няколко, но останалите ще го набодат с копия и ще го насекат с ножове, преди да успее да нададе бойния си вик. И тогава кой ще се грижи за Чабела? Той бе приел определена отговорност за нея. Трябваше да остане жив.

Конан присви очи, докато клепачите му заприличаха на процеци. Стиснатите му устни приличаха на дълбока рана. Вените на слепоочията туптяха и се издуваха от потисната ярост. Докато вървеше към подиума, крайниците му трепереха от усилието да се владее. Един минаващ покрай него търговец на роби неправилно взе състоянието му за признак на страх и със смях го сподели с другаря си. Конан отправи към черната, покрита с тюрбан глава смразяващ поглед.

— Събличай се! — озъби се Зуру.

— Ще трябва да ми помогнеш да сваля тези ботуши — отговори спокойно Конан. — От толкова много ходене краката ми са се подули. — Той седна на подиума и подаде крак.

Зуру измърмори, хвана ботуша и започна безуспешно да се напъва. Конан внимателно го бутна и Зуру изхвърча напред, като изстрелян от катапулт. Той падна по очи в една локва. Ревящ от ярост лейтенантът стана на крака. Той грабна един камшик от друг търговец на роби и се втурна към мястото, където седеше Конан.

— Аз... аз ще те науча, бяло куче — излая Зуру замахвайки с камшика към Конан.

Когато суровата кожа се насочи към кимериеца, той протегна ръка, хвана камшика и без да става го задърпа, притегляйки Зуру към себе си.

— Внимавай, малки човече — промърмори кимериецът. — Нали не искаш да повредиш стоката си?

Шефът на търговците на роби, Мбонани, наблюдаваше мълчаливо сцената. Опитвайки се да потисне усмивката си той каза:

— Бялото куче е право, Зуру. Остави новият му собственик да го научи на добри маниери.

Но Зуру беше отишъл твърде далече, за да обърне внимание дори на своя капитан. С нечленоразделен рев той измъкна гханатския си нож. Конан стана, хвана с ръце провисналата, вързана около китките му верига с намерение да я използва като оръжие.

„Спри!“ — извика един властен глас от закритата с балдахин носилка. Заповедническият тон стресна дори побеснелия Зуру.

Една черна ръка, украсена със скъпоценни камъни, отмести муселинените завеси. От носилката слезе черна жена и Конан зяпна от възхищение.

Беше силна, висока над шест стъпки — почти колкото него, с черна, лъскава кожа. Слънчевата светлина блестеше в атлазените извивки на едрите ѝ гърди. Малката шапчица върху къдравата черна коса беше покрита със скъпоценни камъни и украсена с щраусови пера, боядисани в блестящи цветове. На врата ѝ блестяха няколко наниза необработени перли. На китките и глезените подрънкваха златни гривни. Единственото ѝ облекло беше къса поличка от леопардова кожа около разкошните ѝ слабини.

Нзинга, кралицата на амазонките разглеждаше големият кимериец. Базарът притихна. Пълните ѝ устни бавно се разтвориха в пренебрежителна усмивка.

— Десет куила за белия великан — каза тя най-после.

Никой не наддаде.

За Чабела новият начин на живот като робиня бе почти непоносим. Достатъчно тежък беше самият факт, че тя, разглезената дъщеря на един силен монарх, трябваше да прислужва на една черна кралица. Още по-лошо беше, че от робите се изискваше да изпълняват задачите си голи. Дрехи носеха само хората от племето.

Чабела спеше в помещението за роби върху пълен с паразити сламеник. Рано в зори една прислужница със суров глас и тежка ръка будеше нея и другарките ѝ, за да готвят и чистят, да стържат и да бършат, да прислужват на кралската маса. Настроението ѝ никак не се подобряваше, когато виждаше на тези пиршества някогашния

зингарански капер, Конан да се излежава на меки възглавници, да пие бананово вино и да се тъпче с рибен пай и сладкиши.

Мнението ѝ за храбрия кимериец се промени. Нейното презрение към Конан се подсилваше и от факта, че той изглежда не се възмущаваше от ролята си на кралски любовник. „Никой мъж с достойнство — казваше си тя — не би паднал толкова ниско, че да се радва на такова унижително робство.“ Опитът още не я бе научил, както отдавна бе сторил това с Конан, че когато нищо не може да се направи, за да се променят условията, да ги приема такива каквито са.

На няколко пъти, когато нямаше никой наблизо, Конан ѝ смигваше окуражително. Този жест казваше — или поне тя си мислеше така — „Дръж се, момиче, аз ще те измъкна оттук.“

От друга страна, дори Чабела беше принудена да признае, че кралица Нзинга е красива жена. Момичето се опитваше да си представи тяхното поведение в леглото. Тя не можеше да знае, че независимо колко властно се държи като кралица пред обществото, господарят в спалнята е Конан.

Това беше нещо ново и за кралица Нзинга. Тя смяташе, че жената трябва да стои над мъжа. Стотици кралици преди нея бяха седели на трона от слонова кост. Всички те бяха презирали и унижавали мъжете, бяха ги използвали като слуги, като инструменти за удоволствие и за зачеване, а когато се бяха разболявали или изтощавали, бяха ги изхвърляли. Тя също се беше държала така.

Преди кимерийският великан да влезе в живота ѝ, тя лесно бе господствала над всички свои мъже. Но над Конан не можеше да се господства. Неговата воля бе по-твърда от желязо, той беше по-висок и по-силен от нея. В прегръдките на силните му ръце черната амазонка изпита непознато удоволствие. Тя стана ненаситна, ревнива към всички жени. Запитванията ѝ, относно жените, които кимериецът е познавал преди нея, оставаха без отговор. По тези въпроси на Конан не му липсваше, макар и примитивно кавалерство. Колкото и да ругаеше, да крещеше той оставаше ням с лека, загадъчна усмивка на устните.

Конан беше принуден да признае, че след първата си голяма любов, Белит от Братството на черните корсари, никога не бе познавал по-красива жена. Сега, когато знаеше, че го ревнува от Чабела, той трябваше да бъде внимателен, изключително внимателен. Трябваше да намери начин да разсее тези съмнения, в противен случай щеше да

пострада. Нзинга беше в състояние да отсече главата на всеки, който ѝ пречи, мъж или жена.

Конан бе успявал да направи нещо, за да облекчи нещастieto на Чабела. Сега обаче той не се решаваше да се намеси дори и в най-малка степен да не би Нзинга да надуши нещо.

— Чабела? Аз почти не познавам това дете — каза той. — Тя е знатна зингаранка, а тези хора ценят високо девствеността. Ако бях правил любов с нея, сега тя нямаше да е тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Щеше да се е самоубила, така както ги учат там.

— Не ти вярвам! Опитваш се да я защитиш...

Конан сграбчи Нзинга, повали я на възглавниците и впи устни в тежко дишащата ѝ уста. Той знаеше, че повече не може да подлага на изпитание нейното настроение. При настоящето положение имаше само един лек, който можеше да отвлече ума ѝ от мрачните ѝ мисли...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОД УДАРИТЕ НА КАМШИКА

Минаха няколко дни, без да се случи нищо. После... Нзинга се излежаваше върху възглавници в частните си покои. От два дни на бялата слугиня, Чабела от Зингара, бяха възложени най-тежките и унижителни задачи. Те се изпълняваха под погледа на Конан. Нзинга се погрижи за това посредством добре измислена система от хитрости и случайности.

Нащрек, заради хитростите на кралицата, Конан си надяна маска на безразличие, макар че често кипеше от ярост.

Не успяла да предизвика никаква реакция от страна на кимериеца, черната кралица инсценира една случка. Тя целеше да изкара наяве истинските чувства на Конан. Организира малко пиршество за няколко амазонки-офицери — големи, покрити с белези от рани, яки, черни жени. В очите на Конан те бяха почти толкова женствени, колкото една бойна брадва. По време на пиршеството зингаранското момиче сервираше на своята господарка и на нейния последен любовник. Когато поднасяше вино, една от амазонките-офицери подложи обувия си със сандал крак и я препъна. С приглушен вик Чабела загуби равновесие и обърна каната с вино върху няколко от пируващите. Една от тях, як офицер на име Тута, стана и с един удар събори изплашеното момиче на пръстения под.

В очите на амазонката-офицер блесна садистичен огън. Гледката на изплашеното, голо бяло момиче изглежда я вбеси. Тя се приближи до робинята като дебнеща пантера и хвана дръжката на острата като игла бронзова кама, която висеше на хълбока ѝ. В тишината се чу слабо шумолене, когато червеното острие, блестящо на светлината от факлите излезе от ножницата. Тута, чието лице представляваше кръвожадна маска, се наведе над робинята и вдигна камата.

Чабела наблюдаваше като омагьосана. Тя искаше да скочи на крака и да побегне, макар да бе сигурна, че ще я хванат. Но ужасът и безпомощността на нейното положение изчерпаха сетните ѝ сили. Тя

можеше само да гледа безпомощно. В следващия миг острието щеше да потъне в тежко дишащите ѝ гърди.

Изведнъж Тута замръзна от хватката, която стисна китката и врата ѝ като в менгеме. Смазващият натиск на огромните ръце я парализира така, както тя бе парализирала робинята. Камата падна на земята и иззвънтя с метален звън. После, като замахна с мощните си ръце, Конан я запрати в отсрещната стена и тя се строполи зашеметена.

Конан напълно разбираше положението, в което го бе поставила Нзинга. Но той не можеше да позволи дъщерята на крал Фердруго да бъде прободена. От друга страна беше сигурен, че Нзинга ще изтълкува намесата му като доказателство за неговия интерес към Чабела. Той пресилено се засмя.

— Сигурно кралицата на Гамбуру не е толкова стисната, за да позволи робите ѝ да бъдат убивани, заради няколко капки вино! — каза той, усмихвайки се весело.

Кралица Нзинга го погледна студено и безизразно. После даде знак на Чабела, която се изправи на крака да напусне стаята. Напрежението спадна. Конан се върна на мястото си. Чашите с вино отново се вдигнаха и разпокъсаните разговори се подновиха.

Конан се надяваше, че критичният момент е преминал. Той прикри мислите си с големи глътки бананово вино, но не пропусна да забележи, че кралица Нзинга от време на време го поглежда със строги, замислени очи.

Когато Чабела напусна залата за пиршества една черна ръка я хвана. Преди да успее да изпищи, в устата ѝ бе напъхано парче плат, а очите ѝ затулени с лента от същия материал. Върху главата ѝ нахлузиха чувал. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба. Вдигнаха я и я пренесоха по криволичещи коридори. Завързаха ръцете над главата ѝ, за една медна халка, окачена на верига за тавана. След това я оставиха самичка.

Чабела висеше безсилна в тихата стая и се молеше по някакъв начин Конан да научи за затрудненото ѝ положение.

В този момент самият Конан беше безпомощен. Той лежеше проснат върху възглавниците в залата за пиршества. Очите му бяха затворени, главата отпусната назад. Хъркането му приличаше на далечна гръмотевица. Макар че не беше много пиян, го налегна

неочаквана сънливост. В зашеметения му мозък мина мисълта, че може би Нзинга го е упоила. Преди да може да направи нещо заспа така дълбоко, че дори земетресение не би могло да го събуди.

Нзинга го погледна и заповяда да го изнесат от залата. После стана и тръгна по коридорите към стаята, където висеше Чабела. Докато вървеше в сърцето ѝ бушуваха пламъци като в бронзова пещ, в свирепия ѝ поглед тлееше жестоко очакване.

Махнаха чувала от главата на Чабела и извадиха парцала от устата ѝ. Тя видя пред себе си блестящите очи и свирепата усмивка на Нзинга. Пленницата изпищя от ужас.

Черната амазонка се засмя.

— Пищи колкото си искаш, белокожа глезло. Това няма да ти помогне!

Докато Чабела висеше на веригите, Нзинга хвърли злорад поглед върху гъвкавото тяло на жертвата. Кралицата се обърна и избра един камшик от инструментите за мъчения, които висяха на стената. Камшикът от гъвкава хипопотамска кожа, дълъг шест стъпки се плъзна на пода като виеща се змия. Чабела гледаше ужасена. Кралицата отново се засмя безсърдечно.

— Устните на Конан никога не са те възбуждали така — каза тя, — както ще те възбуди целувката на този мой любимец! Нито ръцете му са галили тялото ти така, както ще те погали тази кожа!

— Какво съм ти сторила, та трябва така да ме измъчваш?

— Ти си отнела сърцето на Конан, преди да го срещна! — озъби се Нзинга. — Никога не съм познавала мъж като него. Неговите ръце са те притискали в прегръдка, устните му са обсипвали с огнени целувки бялата ти гръд... Знам това и не мога да го понеса! Ако теб те няма, той ще ме обича с цялото си голямо сърце. Аз ще го направя крал на Гамбуру — титла, която повече от хиляда години не е притежавал никой мъж! — Тя изплющя с камшика.

— Не е вярно! — простена Чабела. — Конан никога не ме е докосвал.

Нзинга отметна назад ръка, камшикът изсвистя и изплющя върху кръста на девойката. Момичето изпищя от острата, като от пробождане с нож болка.

Нзинга бавно отметна назад ръка за друг удар. Единственият звук в стаята беше дрезгавото дишане на Чабела.

Камшикът отново изсвистя, обви се около слабините ѝ и от устата на робинята се изтръгна нов писък. Нзинга наблюдаваше как голото момиче се гърчи и извива. Тя отново удари. Сега абаносовото ѝ тяло блестеше от малки капчици пот. Чабела отново изпищя. Кралицата се засмя, облизвайки пълните си устни.

— Пищи колкото си щещ, хленчеца робиньо! Никой не може да те чуе. А дори и някой да те чуе, никой не ще посмее да ти дойде на помощ. Конан лежи в дълбок сън, от който няма да се събуди в продължение на часове. В целия свят няма никой, който да ти помогне!

С лице, озарено от сатанинска страст, едрата амазонка отново се засили да удари робинята, а очите ѝ галеха тялото, което сега лъщеше от пот и кръв. Тя беше решила да се отдаде на извратената си страст докрай, докато момичето издъхне под мъките от камшика.

Чабела не беше допускала, че плътта може да издържи такова мъчение. Разглезена от лукса на дворцовия живот принцесата, никога по-рано не бе изпитвала истинска болка. Към тази болка на тялото се прибавяше болката от срама. Като единствена дъщеря на любящ стар крал нищо не бе ѝ отказвано. Сега, както тялото ѝ тръпнеше от целувките на камшика, духът ѝ също тръпнеше от унижение.

Зингаранските благородници обикновено имаха черни роби — кушити, докарвани от юг от стигийски и шемитски търговци на роби. Чабела знаеше, че те често биваха наказвани за истински или въображаеми провинения, както сега наказваха нея. Но никога, дори в най-налудничавите си представи не бе допускала, че ролите могат да се обърнат и че една черна жена би могла да я обеси като последна робиня от някоя зингаранска плантация.

Докато боят продължаваше, през мъглата от болка Чабела гледаше втренчено един блестящ предмет, който лежеше на малко столче в другия край на стаята: златен шлем под формата на навита на кълбо змия, покрит с безброй много скъпоценни камъни. Разбира се! Това е тя, короната-кобра, която Конан беше взел от черния храм на Безименния остров. Чабела се стараеше да мисли за Конан, за да противодейства на болката от ударите...

Короната, спомни си смътно Чабела, беше открадната от Конан в Кулало. Преди колко време?

Струваше ѝ се, че оттогава са изминали векове. И как попадна тя тук? Търговците на роби, които плениха нея и Конан трябва да са

взели короната от крадеца, който я открадна от Конан.

Нзинга спря работата си, за да пийне вино. Сега тя се връщаше към аления унес от камшика. Стягайки се за следващия удар Чабела се насили да държи очите си отворени. През разрошените си къдрици тя видя странна сцена.

Зад почти голата Нзинга се появи слабо светене — фосфоресцентно трептене на неуловимо лъчение, като блуждаещ огън в населявано с духове блато. После слабата зелена светлина се засили и се разшири. За няколко удара на сърцето тя прие вретеновидна форма колкото човешки ръст.

Нзинга забеляза, че момичето се е втренчило с широко отворени очи в нещо зад нея. Обърна се и тогава светлината намаля и изчезна. На нейно място стоеше мъж.

Беше с тъмна кожа, висок и силен. Лицето му представляваше бронзова маска с остри черни очи и стърчащ като клюн нос. Главата му, неотдавна обръсната, приличаше на черно стърнище. Носеше просто, бяло ленено наметало, което оставаше голи мускулестите му ръце.

Тот-Амон изглеждаше по-стар, отколкото когато Зароно и Менкара се бяха явили при него в подземната му тронна зала. Капчици пот оросяваха мургавото му чело, защото магическата операция беше най-трудната за магическото братство. Малко магьосници в света можеха да я извършат.

Нзинга беше смаяна, че един непознат — при това от презрения мъжки пол — е могъл да влезе неканен в нейната стая за мъчения. Това нахлуване беше невероятна обида и тя моментално реши да обезглави непознатия. Нзинга отвори уста да извика стражите и в същото време вдигна ръка, за да удари с камшика.

Стигиецът я гледаше със спокойна, загадъчна усмивка на мрачното си лице. Когато камшикът се издигна той протегна ръка към черната кралица.

Между пръстите му се появи нефритенозелена светлина, засили се, нарасна и се превърна в лъч смарагдова светлина, който обля абаносовата фигура на Нзинга от Гамбуру.

Кралицата издаде дрезгав вик, напрегна се като прободена с нож и се свлече на пръстения под. Лъчът избледня и изчезна.

Някакво предчувствие накара Чабела да се отпусне и да увисне на каишите, които държаха китките ѝ вързани за халката на тавана.

Тот-Амон почти не я погледна. Очевидно това беше робиня, която наказваха за някаква вина и затова не заслужаваше внимание. Той не беше виждал отблизо Чабела и затова не разбра, че това е принцесата, която Менкара и Зароно търсят по Черния бряг. Магьосниците, също като хората, могат да допускат груби грешки.

Когато Тот-Амон изпрати своето ка в равнината акашик, Конан и Чабела все още бяха в Кулало. Бвату още не беше откраднал короната-кобра. По това време бъдещето беше замъглено от възможни алтернативи.

След като неговите любимци го напуснаха, за да търсят принцесата Тот-Амон отново прибегна към кристала за гадаене. Той искаше да определи точно къде се намира короната-кобра, преди да извърши мощната магия по пренасянето му. Магьосникът не можеше да си позволи да се материализира на няколко левги от търсения предмет.

През това време Бвату бе откраднал короната и беше убит от търговците на роби. Зуру беше скрил короната и я беше занесъл със себе си в Гамбуру. Кралица Нзинга му бе платила достатъчно или със златен прах, за да бъде богат до края на живота си. Следователно, когато Тот-Амон се зае да установи къде се намира короната, откри, за своя изненада, че тя вече не е в Кулало, а в Гамбуру.

Той лично не се интересувахе от Конан и Чабела. За Чабела предполагаше, че е още в Кулало, откъдето, когато му дойде времето Зароно и Менкара ще я отведат. Магията, която го пренесе до Гамбуру не му позволяваше да пренесе обратно в леговището си и друг човек.

Ако Тот-Амон беше фокусирал окултното си зрение върху Чабела, той скоро щеше да отгатне нейната самоличност. Точно сега обаче цялото му внимание беше насочено към короната-кобра. Когато видя предмета на малкото столче върху суровото му лице трепна искра на възхищение. Тот-Амон бързо прекрачи над безчувственото тяло на амазонската кралица и отиде при короната. Изпълнен с благоговейна почит той я заразглежда на светлината от факлите, милвайки нежно със силните си кафяви пръсти златните намотки и големите бели камъни върху тях.

— Най-последно! — промълви той задъхано и в тъмните му очи припламнаха огньовете на ненаситните му амбиции. — Сега имам пълна власт над света! И святото господство на бога Сет ще бъде възстановено в близки и далечни земи!

Зловеща усмивка освети обикновено безстрастното му лице. Той произнесе магически думи и направи странен жест. Около тялото му се завъртя паяжина от зелена светлина, обгърна го и го скри. Светлината избледня, сви се като вретено от зелена флуоресценция и изчезна.

Останала сама в стаята с проснатото тяло на кралицата, Чабела излезе от вцепенението и уплахата си. Изправяйки се на пръстите на краката си тя установи, че може да намали напрежението от каишите, с които бяха завързани китките ѝ към халката над главата ѝ. Макар че каишите бяха плътно затегнати, ръцете и китките ѝ сега бяха покрити с пот и връзките около тях се въртяха. Тя се опита да изхлузи първо едната си ръка, после другата. След напъгането, продължило цяла вечност, едната ръка се измъкна. Другата бързо я последва.

Изтощена, Чабела падна на пода. Ръцете ѝ бяха толкова изтръпнали, че не можеше дори да свие пръсти. Скоро обаче огнените иглички на възвръналото се кръвообращение започна да се забиват в тях. Тя изскимтя от болка, но бързо млъкна от страх да не събуди своя враг — кралицата.

Малко по малко Чабела започна да чувства и да контролира ръцете си. Тя се изправи, олюля се за момент и се наведе над тялото на Нзинга. Великолепните гърди на кралицата се движеха от равномерно дишане, сякаш спеше нормален сън. Чабела доуцука до ъгъла, където стоеше каната с вино, с което се бе подкрепила Нзинга. Принцесата пи от сладката, приятна течност на големи глътки. Нови сили нахлуха в крайниците ѝ. После отново насочи вниманието си към изпадналата в безсъзнание кралица. Очите на Чабела затърсиха камата в колана на Нзинга. Дали да я вземе и да я забие в сърцето на спящата кралица? Тя трепереше от омраза към нея. Жадуваше да я убие с такава страст, каквато не бе изпитвала към никое човешко същество. Но Чабела се колебаеше. От една страна нямаше начин да разбере колко дълбоко спи Нзинга. Ако кралицата се събуди, тя може лесно да ѝ хване ръцете и лично да я убие или да извика стражите да дойдат и да я хванат. Дори ако Чабела успее да вземе оръжието, без да я събуди, още първият удар

трябва да бъде смъртоносен. Иначе кралицата, преди да умре, най-малкото ще извика за помощ.

Друго съображение също я възпираше. Моралният кодекс на Зингара, с който тя беше закърмена, абсолютно забранява убиването на спящ враг. Вярно, че зингаранците доста често нарушаваха собствените си правила, така както хората от други нации нарушаваха техните. Но Чабела винаги се бе опитвала да живее с най-високите идеали на своята раса. Ако можеше да убие кралицата без опасност за самата себе си, може би щеше да преодолее инстинктивното си отвращение от такъв подъл акт. Но при съществуващото положение...

Чабела бързо прекоси стаята и дръпна завесата, която закриваше входа. Събирайки всичкия си кураж момичето пристъпи напред в тъмнината.

В стаята факлите осветяваха с примигваща червена светлина празната халка, която висеше от тавана, окървавения камшик и изпънатото тяло на кралицата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕРНИЯ ЛАБИРИНТ

Когато излезе от стаята за изтезания Чабела не знаеше накъде да тръгне. Никога не беше идвала в тази част на двореца. Обаче взе твърдо решение никога да не допусне отново да я хванат.

Чабела реши, че по всяка вероятност се намира в подземията на двореца на кралицата. Тя разбра, че тези стаи строго се охраняват срещу натрапници. Беше напълно възможно всеки момент да се натъкне на стража. Избра един коридор, който изглеждаше с наклон нагоре и бързо тръгна по него.

Царуваше пълна тишина, нарушавана единствено от капеща вода. Факли от намаслено дърво, поставени на конзоли по стените на големи разстояния една от друга, осветяваха коридора с примигваща жълта светлина. В тъмните участъци между факлите, на нивото на пода Чабела съзираше малките очички на припкащите гризачи.

В зловещата тишина на мрака голото момиче се движеше като бял призрак. Нервите ѝ бяха опънати от ужас. Коридорът се виеше и разклоняваше. Принудена да гадае кой път да избере, Чабела скоро разбра, че се движи напосоки. Несъмнено тя можеше да се върне обратно, но с това само щеше да се върне в ужасните лапи на Нзинга. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи и да се моли на Митра да я насочва по верния път навън.

След дългото лутане Чабела видя, че е стигнала до подземния затвор. От двете страни имаше килии. В мрака зад тях едва се виждаха затворниците. Някои стенеха или хлипаха, но повечето мълчаха.

Момичето надникна в първите няколко, но гледките бяха толкова отблъскващи, че тя отвърна очи. Някои от затворниците приличаха на скелети, сякаш са гладували от години. Други гледаха безизразно, с помътнели очи. Някои бяха мъртви и плъховете бяха смъкнали мършавата плът, оставяйки голи кости. Завивайки по коридора Чабела се изненада, когато в една килия видя Конан от Кимерия.

Огромното му тяло беше проснато върху дебел слой слама. Тя се спря, стъписана, чудейки се, дали е полудяла или там наистина лежи якият капер.

Беше наистина кимериецът. Отначало го помисли за умрял. После, след като очите ѝ свикнаха с мрака на килията, видя, че силните му гърди се повдигат и спадат от равномерно дишане. Очевидно бе в безсъзнание.

Чабела извика тихо името му, но не получи друг отговор, освен хъркането на храбрия варварин. Вратата беше здраво заключена.

Тя продължи да стои и да се чуди какво да направи. Стражите на Нзинга всеки момент можеха да се покажат иззад ъгъла на коридора и да я намерят. Най-умното беше бързо да се махне, но тя не можеше да изостави храбрия пират, който я бе спасил от Безименния остров.

Отново извика името му. Тогава зърна до стената изправена калена кана. Бръкна с пръст и откри, че е пълна със студена вода. Сигурно беше вода, която даваха ежедневно на нещастните затворници.

Чабела взе каната и я занесе до килията на Конан. За щастие изпадналия в безсъзнание кимериец беше хвърлен в килията така, че обърнатото му нагоре лице се намираше близко до решетките.

Зингаранската принцеса изля водата от каната върху лицето му. Кашляйки, плюейки и ръмжейки Конан започна да идва на себе си. Той простена, надигна се и седна, оглеждайки се сънливо наоколо.

— Какво, в ледения ад на Имир... — изръмжа той. После мрачният му поглед попадна на бялото, изплашено лице на голата зингаранска принцеса и той напълно се съвзе.

— Ти? В името на Кром, какво става, момиче? — изръмжа Конан. Оглеждайки се с озадачено изражение, той продължи: — Къде, в единадесетте червени огнени кръга на ада се намираме? Какво се е случило? Чувствам главата си така, сякаш всички дяволи от ада са скачали върху нея...

Момичето накратко му разказа последните си нещастни преживявания. Конан присви очи и замислено потърка наболата си брада.

— Значи Нзинга ме е упоила, така ли? Трябваше да го очаквам, проклето да е ревнивото ѝ черно сърце! Тя не е искала да се събудя, за да не попреча на наказанието, което е решила да ти наложи. Сигурно е

сметнала, че моите покои в харема не са достатъчно сигурни и е заповядала на слугите си да ме пренесат тук. — Той опипа сламата, на която лежеше и тихо се засмя. — Според нейните представи тази слама представлява лукс Изглежда Нзинга възнамерява най-напред да се отърве от теб, а след това да ме задържи като неин любовник.

— Какво можем да направим, капитан Конан? — почти изхленчи Чабела. Изтезанието беше изчерпало големия ѝ кураж.

— Какво да правим ли? — изръмжа Конан и плю. — Да излезем оттук! Помести се от вратата.

— Какво имаш предвид? Аз нямам ключ...

— По дяволите ключовете! — озъби се той. — Тези пръти са от мека мед и са тук от векове. Корозията ги е обхванала и ако е влязла достатъчно дълбоко в тях не ми трябват никакви ключове. Сега се отдръпни назад!

Запъвайки крака в пода Конан присви рамене и натисна позеленелия прът. Цялата страхотна сила на гърба, раменете и кафявите му ръце се съсредоточи в едно титанично усилие. Лицето му потъмня. Дишането му стана дрезгаво. На челото му блестяха капчици пот. Мускулите му се издуха като бронзов релеф. Заприличаха на сплетени метални въжета.

Чабела пое дълбоко дъх и прехапа устни.

Със слабо изскърцване прътът подаде в долното гнездо на рамката. Металът се огъна и се измъкна. После гръмко изпука и се счупи. Изплющя като голям камшик.

Конан хвърли пръта и той падна на сламата с приглушен звън. Подпря се на стената и си пое дъх. После мушна в отвора огромното си тяло, извъртя се на една страна и се измъкна в коридора.

Чабела гледаше с невярващи очи.

— Никога не съм виждала такава сила! — каза тя.

Конан разтриваше ръцете си.

— Не бих искал да го върша всеки ден — отвърна той усмихнат. След това впери очи в коридора. — Сега накъде? Как ще излезем оттук? Кой те е подредил така? Нзинга?

Тя кимна и накратко разказа събитията, които се бяха случили след инцидента в залата за пиршества. Конан изръмжа, очите му пламнаха.

— Странна история — каза той — и най-странната част в нея е магическото появяване на стигийския магьосник, защото за мен той е такъв. И при предишните си странствания съм срещал магьосници. Но се чудя кой е той, та е дошъл да вземе короната. Сигурна ли си, че не е онова куче с бръснатата глава, Менкара? В Кордава той не се отделяше от Зароно.

Чабела поклати глава така енергично, че черните ѝ лъскави къдрици заподскачаха.

— Не. На „Уастрел“ често виждах Менкара и веднага щях да го позная. Той е мършав, мрачен човек среден на ръст и говори с монотонен, почти беззвучен глас, сякаш говоренето го изморява. Този човек, макар да мисля, че е от същата раса, бе много различен, много по-висок, силен и грозен, с жизнен и властен вид.

Слушайки с половин ухо Конан огледа виещия се коридор. Интуитивно чувстваше необходимост да действа. Ако искаха да се измъкнат от града на жените-бойци, трябваше да го сторят сега, докато кралица Нзинга е в безсъзнание. Кимериецът не знаеше колко дълго ще продължи действието на зелените лъчи на стигиеца.

Конан тръгна по коридора. Спря на едно място и измъкна от скобата една голяма факла. Претегли я на ръка с оценяващо сумтене. Факлата представляваше тояга от плътно, лъскаво дърво, чийто овъглен горен край беше обвит с ленти от грубо тъкан плат, напоени с някакво гъсто масло. Маслото даваше пушлив, трепкащ, жълт пламък. Една от задачите на Чабела като робиня бе да подменя тези факли из палата, когато догорят и да увива и подпалва онези, които са престанали да светят.

Един неочакван завой на коридора изправи Конан и принцесата лице в лице с взвод от жени-войници. Бяха големи, яки, със силни ръце, с плоски, увиснали гърди и с изпъкнали скули и дръпнати очи. Носеха груби кожени нагръдници, към които бяха завързани с ремъци бронзови плочки. По същия начин бяха закрепени плочки и към късите им полички. Бяха въоръжени с копия и къси саби с бронзови остриета.

— Хванете ги! — извика един груб глас и Конан видя зад мрачната редица амазонки кралица Нзинга. Красивото ѝ черно лице бе изкривено от ярост. Нямаше друг начин да излязат оттук, освен с бой.

Конан не чака да го нападнат. С един скок се хвърли сред амазонките. Удряше наляво и надясно с горящата факла. За един миг

той повали две едри амазонки, които паднаха с разбити глави. Една ръмжаща амазонка се хвърли към него с къса сабя в ръка. Той мушна факлата в лицето ѝ. Амазонката се отдръпна с писък, като удряше с ръце пламналата си коса. Към корема му се насочи едно асегай. Той го изби от ръцете на притежателката му и то издрънча в стената. С бързината на връхлитаща пантера Конан замахна с факлата, за да нанесе следващия удар — и замръзна.

Нзинга се бе измъкнала от групата биещи се бойци. Сега тя стоеше, сложила кафявата си ръка около голата зингаранска принцеса. В свободната си ръка държеше насочена към гърлото на Чабела кама с остър като игла връх.

— Хвърли факлата, бяло куче или твоята кучка ще се задави в собствената си кръв! — заповяда амазонката със студен, мъртвешки глас.

Амазонките го заобиколиха. Омотаха китките му с дебели въжета от сплетена суха трева и ги завързаха до тялото. Металургията на изостаналата в развитието си страна на амазонките още не беше стигнала дотам, че да произвежда сложни метални вериги и ключалки. Конан предположи, че ключалките на вратите на килиите са наследени от първите строители на града.

— Сега вече не може да избяга, кралице — избоботи една жена-войн. — Защо веднага не го съсечем?

Нзинга погледна оценяващо блестящите от пот гърди на Конан.

— Не — отсече най-последно тя. — Намислила съм друга съдба на предателя. Той, който отхвърли моята любов, няма да бъде непочетен от моята омраза. Сложете и двамата в кошарата за роби. После рано ги хвърлете на дърветата куламту.

На Конан му се стори, че при споменаването на това непознато за него име дори суровите, снажни амазонки трепнаха. Но какво толкова ужасно може да има в едно обикновено дърво?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЪРВО-ЧОВЕКОЯДЕЦ

Конан мигаше срещу полегатите лъчи на изгряващото слънце, което се показва над върховете на далечната джунгла. Той се огледа любопитно.

Амазонките бяха ги довели тук. От едната страна се издигаше кралският дворец със загадъчните, овехтели от времето статуи от двете страни на вратата. Конан лежеше на песъчливото, широко, плитко дъно на ямата на площада. Когато за първи път я видя, тя му заприлича на арена като тези, каквито бе виждал по време на наемническата си служба в аргосеанския град Месантиа. Но на тази в Месантиа имаше врати, през които пускаха гладиаторите и зверовете. Тук нямаше такива порти. Другото странно нещо бе групата дървета в центъра на ямата. Сигурно това са дърветата куламту, за които беше споменала кралица Нзинга. Макар да имаха слабо подобие на бананово дърво, те не приличаха на никое от дърветата, които бе виждал. Дънерът приличаше на влакнеста гъба. Вместо да се изострят нагоре те завършваха с кръгли, влажни отворстия като уста. Под тях имаше кръгове от огромни листа, всеки колкото човешка ръка.

Амазонките в лъскави леопардови кожи, с поклащащи се пера на главите и с подрънкващи варварски украшения бавно изпълваха трибуните. Между тях видя много знатни личности, които познаваше от пиршествата, уреждани от Нзинга.

Конан тайно се напъна, за да провери здравината на въжетата. Мускулите на бронзовите му ръце изпъкнаха като въжета. Веждите му се събраха от напрежение. Плетените въжета устояха на напъна... подадоха малко, но запазиха жестоката си хватка върху ръцете и краката, които също бяха завързани около глезените. Каква ирония — помисли той. — Навремето беше разкъсвал железни вериги, а сега не можеше да скъса въжета от трева! Очевидно онези, които го бяха вързали си разбираха от работата.

Пейките почти бяха изпълнени. Кралица Нзинга, която седеше между големците си, изкомандва и стражите завлякоха Конан и Чабела близо до странните дървета, след което бързо се отдръпнаха.

Гласовете на амазонките се чуваха все по-силно. Те сочеха с пръст, бърбеха, викаха, смееха се. Бяха в доброто си настроение.

Чабела изпищя. В същото време Конан почувства докосване по крака и погледна, за да види какво е.

— Всемогъщи Кром! — извика той.

Едно от огромните листа на дървото куламту се беше навело надолу и бавно се увиваше около глезена му. Чабела отново изпищя. Конан погледна към нея и видя, че листата на друго дърво обгръщат крайниците й.

Той стисна зъби. Тази част на Куш му беше непозната. Преди години, когато бе грабил заедно с Белит по Черния бряг, от нейните хора бе слушал истории за ужасиите във вътрешността на джунглите. В тези истории се разказваше и за дървета-човекоядци. Но Конан ги бе причислил към измислиците на суеверните народи.

Сега пребледня, защото разбра откъде са купчините сухи, бели човешки кости около дънерите на тези дървета. Лепкавите големи листа ще се обвият около тялото му, ще го повдигнат и бързо ще го пхнат в онези противни отвори. Дяволското дърво ще го погълне жив. Киселините от вътрешността му ще разтворят месата и накрая то ще изплюе голи кости.

Въпреки усилията да се отмести настрани три от големите листа се бяха обвили около тялото му. Те бавно го повдигаха нагоре. При допир всяка от приличните на коса изпъкналости върху листата жилеха като стършели. Ужасът и отвращението вляха нови сили в могъщите му мускули.

Сред пронизителните викове откъм пейките Конан чу слаб звук, който му вдъхна нова надежда. Едно от въжетата около тялото му се скъса и падна. После друго въже също не издържа.

Конан мигновено разбра, че листата също изпускат разяждаща течност, която разтваря и отслабва въжетата. Той се напъна с всички сили и освободи едната си ръка. С нея отмахна листа, който бе започнал да се обвива около главата му. Разкъса останалите въжета, откъсна се от лепкавите листа и... тупна на пясъка. Крайниците му,

там, където се бяха допирали листата, бяха покрити с червени петна, които го сърбяха.

От избухналия на трибуните рев Конан разбра, че такова нещо никога не се бе случвало. Несъмнено амазонките досега са били достатъчно благоразумни, за да дадат на дърветата-човекоядци само изтощени от мъчения или затвор жертви. Те никога не бяха предлагали на растителните си езекутори мъж с необикновен ръст и сила. Откъсвайки от тялото си последния залепил се лист, Конан реши да използва по най-добрия за него начин ужасът, обхванал амазонките.

Когато се обърна към Чабела тя бе обвита като мумия от главата до краката с дебели листа и беше повдигната почти на средата по пътя до отвора. Подскочи, хвана се за листата, които я вдигаха и увисна на тях. Някои листа се счупиха, други се отлепиха, защото не можеха да издържат допълнителната тежест. Конан падна на горещия пясък хванал в ръце момичето. Бързо отлепи останалите полепнали по тялото й листа. Докато ги сваляше те се гърчеха, сякаш изпитваха болка. Подобно на неговата кожа и кожата на Чабела беше покрита с червени петна по местата, където се бяха допирали листата. Конан задърпа въжетата от трева. Те бяха силно разядени, така че лесно освободи момичето.

Сега сред амазонките бе настъпил истински хаос. Мнозина жени-стражи скочиха на арената и се спуснаха към тях. Слънцето блестеше върху бронзовите им доспехи и оръжия. Конан отлепи от лицето на Чабела последното листо, така че да може да диша и скочи, за да ги посрещне.

За негова изненада те не се нахвърлиха върху него с копия, саби и тояги. Вместо това спряха на няколко метра, размахваха оръжия и крещяха заплахи и обиди. Тогава той разбра, че те не се страхуваха от варварина Конан, който стоеше пред тях с голи ръце и само с една препаска около бедрата, а от дърветата зад него. Тяхното колебание може би се дължеше на страха от проклетите дървета-човекоядци. Може би за тях те да бяха богове. Независимо от причината колебанието им го наведе на една идея. Обърна се и запъна рамо в дървото, което се беше опитало да го изяде. То се гърчеше и размахваше счупените си клони, сякаш изпитваше болка. Не се опита отново, да хване Конан. Дънерът изглеждаше слаб.

Конан натисна с всичка сила. Чу се шум от разкъсване и дънерът леко се наклони. Отново натисна и дървото се изскубна от песъчливата почва, която не осигуряваше солидна опора на мрежата от бели ластари — корените на дървото канибал.

Когато Конан повали дървото от трибуните се надигна сатанински вой. Той го взе под мишница. От корените до устата дървото беше дълго около десет стъпки, но бе изненадващо леко за размерите си.

Конан нападна жените-бойци, като използва дървото като таран. Когато тръгна към тях те се разпищяха и разпръснаха. Конан весело се засмя. Очевидно амазонките изпаднаха в ужас. Те се страхуваха от близостта на свещеното дърво. Той се завъртя, размаха го и повали две жени.

Към него полетя облак от копия. Едно се заби на педя от ръката му. Няколко ножа профучаха покрай главата му.

— Чабела! — изрева той. — Грабвай едно копие и ме следвай.

Двамата се втурнаха към трибуните. Конан размаха горния край на дървото, от което се изпръскваше разяждащ сок към групата амазонки пред него. Конан и Чабела се изкачиха по пейките, изскочиха на площада и се втурнаха по улицата, която водеше към западната порта.

Когато излизаше от ямата, Конан очакваше да види пред себе си армия от жени-бойци, готови да го нападнат. Вместо това той видя различна, но странна картина. Покривите на съседните къщи горяха. Дузина трупове със забити в телата им копия и съсирена по тях кръв лежаха в локвите. Във въздуха се чуваха бойни викове. Градът на амазонките беше нападнат.

На улицата през западната порта се появиха черни бойци, очевидно мъже. Те настъпваха в добре оформени бойни редове, изпращаха облаци стрели и посичаха групите амазонки, които ги нападаха.

Конан съгледа стария си приятел Джума и го извика. Той го видя, усмихна се и издаде команда на езика на неговия народ. Редиците се разкъсаха и стрелците се втурнаха да обграждат Чабела и Конан, който беше хвърлил дървото настрана. После тръгнаха към площада, осигурявайки охрана на тила си.

Конан се засмя и удари Джума по рамото.

— Чудех се дали ще дойдеш — каза той. — Пристигна точно навреме!

Джума се засмя и измъкна една амазонска стрела от големия си щит.

— Не знам, Конан. Ти изглежда се справяше съвсем добре.

Докато си пробиваха път към западната порта Джума обясни, че хората му проследили търговците на роби до Гамбуру. После той сформирал боен отряд от черни войни и тръгнал към амазонската столица.

— Страхувах се, че няма да те намерим жив — заключи кой.

Когато достигнаха портата, Конан съгледа червено-златната брада и сините очи на Зигурд той бе останал с група въоръжени моряци да охранява обратния път на черната армия. Конан и Зигурд извикаха и си махнаха, но за повече обяснения нямаше време.

Конан прекрачи през портата и се усмихна доволен, че за последен път вижда града на кралица Нзинга. Тя беше великолепна жена и забележителна любовница, но той никога нямаше да се задоволи с ролята на „господин Кралица“. Подозираше също, че предишните любовници на черната кралица са изчезнали в търбусите на дърветата-човекоядци, когато непостоянната и своенравна Нзинга се е насищала на тяхната любов.

— Сега разбирам какво си имал предвид, когато казваше, че си обучил твоите стрелци да се бият по туранийски — каза Конан на Джума. От портата изскочи преследващата ги група амазонки. Хората на Джума формираха бойни редици и към черните жени полетяха залпове стрели. Оцелелите амазонки побягнаха обратно към града.

Скоро достигнаха убежището на дърветата. Тогава, докато войската си почиваше Конан и Зигурд сърдечно се поздравиха. Зигурд видя Чабела и коленичи.

— Принцесо! — извика той смутен. — В името на гърдите на Иштар и огнения търбух на Молох трябва да облечеш нещо! Какво ще си помисли твоят баща, кралят? Ето, вземи това!

Зигурд свали ризата си и я подаде на момичето, което я облече и нави ръкавите. Поради големия ръст на Зигурд ризата беше достатъчно дълга, за да покрие добре закръгленото тяло на Чабела.

— Благодаря, капитан Зигурд — каза тя. — Ти си прав. Но аз бях принудена толкова дълго да ходя гола между голи хора, че вече

свикнах.

— Сега накъде, Конан? — попита Зигурд. — Не знам как се чувстваш ти, но на мен тази гореща джунгла ми омръзна. Ако комарите и пиявиците не ни изядат живи, лъвовете с удоволствие ще ни разкъсат.

— Обратно към Кулало — каза Конан — и от там веднага на „Уастрел“. Ако хората, които останаха на кораба са отплували живи ще ги одера!

— Вие разбира се ще участвате в нашия пир на победата! — възрази Джума. — Сега, когато бойците ми победиха гамбурунските амазонки, моята империя сигурно ще се наложи над цялата тази земя. Хората ми горят от нетърпение да пият до забрава хубаво бананово вино.

Конан поклати глава.

— Благодаря ти, но се страхувам, че нямаме време за пиршество, стари приятелю. В Зингара ни чака работа. Там се готви заговор срещу бащата на принцеса Чабела, крал Фердруго, и ние трябва веднага да се върнем у дома. В този заговор изглежда са включени половината магьосници на Стигия, така че пирът на победата ще трябва да почака. Сам разбираш, че ние още не сме постигнали победа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГИБЕЛТА НА „УАСТРЕЛ“

Пътуването през джунглата до столицата на крал Джума, Кулало и от там до устието на река Зикамба, където бяха оставили „Уастрел“ отне няколко дни. Чабела беше много изтощена и не можеше да ходи. Хората на Джума направиха носилка от бамбук и груба тъкан, на която принцесата пътува относително удобно.

Колкото до Конан няколко часа почивка, половин кози мях силно вино и едно огромно парче печено месо напълно възстановиха силите му. Не за първи път силата, дължаща се на варварския му произход се проявяваше. Конан не се гордееше с физическото си превъзходство, което дължеше на предците.

Към смрачаване пристигнаха край палмите на Зикамба. Докато достигнат устието на реката, луната се издигна на небето като меден щит. Там потокът се разливаше в широк ръкав. Очакваше ги ужасяваща гледка.

Зигурд онемя, после се съвзе и избълва серия от зловни клетви. Конан не каза нищо, но безстрастната бронзова маска на лицето му потъмня от гняв.

„Уастрел“ лежеше полегнал на една страна в плитчините, със залети от вълните палуби. Мачтите представляваха овъглени дънери. От всичко това и дузината надгробни могили в края на джунглата кимериецът разбра, че е имало битка, която „Уастрел“ е изгубил.

При шума от приближаващата група на Джума стражите наскачаха. Чуха се викове и стъпки. Припламнаха факли и светлината от тях се отрази върху голи къси саби в ръцете на група моряци. Конан остави другарите си и избърза напред.

Бяха в жалко състояние. Повечето бяха превързани с мръсни превръзки, някои се подпираха на тояги, други пристъпваха с патерици. Помощник-капитанът, Зелтран, изскочи напред.

— Капитане — извика той. — Ти ли си? Убий ме, но вече не се надявах отново да те видя. Джунглата сякаш те погълна.

— Жив съм, Зелтран — отвърна Конан. — Но какво се е случило тук? Виждам, че сте имали неприятности, но от кого?

Зелтран тъжно поклати глава. Закръгленият малък човек беше се стопил.

— Онова куче, Зароно! — изръмжа той. — Преди три дни неговият „Петрел“ ни изненада...

— Изненадал ви? — изрева Конан. — Как така ви изненада? Нямахте ли наблюдателни постове.

Зелтран изруга.

— Имахме много наблюдателни постове, капитане, но няма такъв наблюдателен пост на света, който би могъл да види „Петрел“. Върху нас падна гъста мъгла... такава мъгла никои човешки очи не са виждали. Все едно че беше гранитна стена.

— Да, капитане, вярно е — обади се един моряк. — Беше магия, капитан Конан... черна магия, семето ми да изсъхне, ако не бе черна магия!

— И под прикритието на тази тайнствена мъгла „Петрел“ доплува и помете палубите, нали? — изръмжа Конан.

— Да, сър — каза Зелтран. — Точно така стана. Първото нещо, което видяхме, бе как галеонът на Зароно се доближи до нас. Ние се бихме, боговете са ни свидетели, но те бяха повече, а и изненадата им помогна. Накрая ни изтикаха до релинга и ни изхвърлиха във водата. Опитах се да прикривам отстъплението на моите момчета...

— Да, капитане — обади се друг моряк. — Трябваше да го видиш... щеше да се гордееш с него... биеше се за трима мъже.

— ... и тогава нещо ме удари по главата. Когато дойдох на себе си бях вързан за мачтата, а кучетата на Зароно стояха наоколо и се хилеха. После дойде самият Черен Зароно — много елегантен, с дантелени плисета, следван от служителя на Сет, Менкара.

— Охо, мило мое момче — възкликна той. — И къде е твоят господар, варваринът Конан?

— Слезе на брега, сър — отвърнах аз.

Зароно ме удари по устата.

— Сам виждам, глупако — изръмжа той. — Къде на брега?

— Не знам, сър — отвърнах аз, без да си давам сметка, че като го ядосвам не мога да очаквам нищо добро от него. — Той е приятел с някаква банда черни бойци, които живеят там и отиде да ги посети.

— А къде е онази зингаранска мома, която беше с него? — попита той.

— Доколкото знам отиде с него — казах аз.

— Но накъде, човече? В каква посока и колко далеч? — изрева Зароно.

— Тогава сложиха дясната ми ръка в жарава, но аз продължих да твърдя, че нямам представа къде е крал Джума. Ще ти покажа мехурите от изгорялото, капитане, когато позавехнат малко. После Зароно и стигийският свещеник се отделиха настрана и тихо разговаряха. Свещеникът монтира на кварталдека магическата си апаратура и дълго време шепна и мърмори, докато около него се появили странни светлини. Най-после той каза на Зароно: „Виждам как голяма група черни войни я носят на носилка по една пътека сред джунглата. Повече от това не мога да ти кажа.“

— Тогава Зароно побесня, уверявам те. Той ме удари няколко пъти по лицето, просто от яд. „Как, в името на всички богове — извика той — мога да претърся огромните джунгли на Куш, за да намеря момата, да я измъкна от ръцете на армия от стотици свирепи варвари? Все едно да ме караш да прескоча луната!“ Зароно и Менкара решиха да унищожат „Уастрел“ и веднага да тръгнат за Кордава. Щяха да тръгнат по пътя за Стигия, за да вземат и съучастника си, който, ако правилно съм чул, се казва Тот-Амон.

— Тот-Амон? — извика Конан. — С него пътищата ни са се пресичали и по-рано. От всичко, което съм чувал за този магьосник никак не е добре да ти е враг. Но продължавай. Тези две кучета изглежда доста свободно са разговаряли пред теб.

— Капитане, те не допускаха, че ще остана жив, за да разкажа чутото! По заповед на Зароно част от екипажа му се качи на тяхната баркаса и направи пробойна в корпуса на „Уастрел“ на нивото на ватерлинията. Друга част натрупа гориво около мачтите и го запали.

— А теб завързаха за една от мачтите?

— Точно така, сър. За гротмачтата. Естествено перспективата да изгоря жив никак не ми хареса. Когато хората на Зароно се върнаха на „Петрел“ и отплуваха. Аз се помолих на Митра и Иштар, на Азура и всички други богове, за които някога съм чувал да ме избавят от това тежко положение. Не знам дали молитвите ми са били чути, но веднага щом изчезна „Петрел“ в мъглата заваля.

— През това време „Уастрел“ започна да потъва докато опря на дъното, както го виждаш сега. Аз се извихах и се борех. Накрая се измъкнах от въжетата. Когато се освободих изритах през борда по-голяма част от горливите материали, а дъждът потуши огъня... И ето сега в какво положение сме.

Конан измърмори.

— Ако имаше малко повече ум в главата си нямаше да се опитва едновременно и да потопи, и да изгори кораба. Щеше да направи или едното, или другото, но двете едновременно взаимно се неутрализират. — Той удари Зелтран по рамото. Помощник-капитанът извика от болка, тъй като се разтърси изгорената му ръка. — Вярвам, че ти и момчетата сте направили всичко възможно. Но сега трябва да планираме следващата си стъпка, и „Уастрел“ отново да заплува, колкото се може по-бързо. Зелтран направи тъжна физиономия.

— Уви, капитане, не виждам как може да стане това за по-малко от няколко месеца. Тук нито имаме корабостроителница, нито можем да съберем голяма група опитни корабостроители.

Джума мълчаливо се беше приближил до тях.

— Моите хора ще ви помогнат да поправите кораба си — каза той. — Големия брой силни ръце могат да облекчат задачата ви.

— Благодаря ти — каза Конан замислено. — Но какво разбират твоите бойци от ремонт на кораби?

— Нищо. Ние не сме мореплаватели. Но и между нашите хора има добри дърводелци. Ако има кой да ги ръководи и показва какво да направят, те ще работят денонощно, за да изпълнят задачата.

— Добре! — съгласи се Конан, Той извика към обезкуражения си екипаж: — Моряци, ние изгубихме една битка, но не сме изгубили войната! Черният Зароно, който ви победи с магия, сега плува към Зингара, където се надява да свали от престола нашия приятел и покровител, стария крал Фердруго. Хората на крал Джума ще ни помогнат да поправим кораба. Ние трябва да отмъстим на този мошеник и да спасим нашия крал от коварния заговор! Какв ще кажете?

— Ние изгубихме много силни мъже — каза боцманът, кимайки към редицата гробове.

— Да, но с нас са аргосеанците на Зигурд! Ако всички се хванете като един екипаж, без повече да се делите на барачанци и на калери ще

успеем. И така, какво ще кажете? Искам да чуя думата ви, силно и ясно!

Моряците като един извикаха, че са съгласни и късите им саби блеснаха на лунната светлина.

Конан никога преди не беше виждал хора да работят така упорито. Те навиха въжета около чуканите на изгорелите мачти и изправиха кораба. Отсякоха дървета, нарязоха ги на дъски и закърпиха пробойната на „Уастрел“. Изпомпаха водата, докато корабът отново заплува свободно около котвените въжета.

Отсякоха и други дървета, и ги издялаха, за да ги използват на мястото на изгорелите мачти и рейки. Докато жените от столицата на Джума шиеха платна, мъжете събираха смолисти дървета, трупаха ги на клади, палеха ги и събираха катрана, който течеше под кладите. Работеха не само през деня, а и през нощта.

Настъпи денят на отплуването. Пиратите сплитаха крака от умора и от сладкото бананово вино. „Уастрел“ щеше да бъде готов да хване утринния бриз.

През цялата тъмна нощ хората на Джума, наредени в дълга редица пренасяха през кушитската джунгла до брега провизии: варели с вода, бурета с просени питки, пресни плодове, бутове пушено свинско, каци със сладки тропически картофи й други зеленчуци.

Призори, когато небето на изток изсветля, Конан се сбогува с Джума.

Мълчаливи, усмихнати, примигвайки, за да задържат напиралите сълзи, те си стиснаха ръце. Не казаха нищо, но по някакъв начин усещаха, че това е последната им среща.

„Уастрел“ вдигна платна. Духацият откъм брега бриз ги опъна. Черните бойци, жените им и голите им деца, наредени покрай брега махаха за довиждане. „Уастрел“ навлезе в дълбоки води и пое курс към Зингара.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАСТРАШЕНОТО КРАЛСТВО

На залез-слънце „Уастрел“ акостира в пристанището на Кордава. Гъсти облаци закриваха звездите. Малко очи видяха как грациозният галеон се плъзна тихо в големия завой и опря нос на рядко използвано място за акостиране в далечния край на кея. Конан реши, че е добре да влязат в града колкото се може по-незабелязано, тъй като не знаеха дали херцог Вилагро вече не е завзел властта и откога Зароно и Тот-Амон бяха в града. Че са го изпреварили, той се увери в това, когато Зелтран го хвана за рамото и посочи с пръст:

— Зароновия „Петрел“! — изсъска той. — Капитане, няма никой наоколо.

Конан намусено се усмихна.

— Контролирай нервите си, мое малко войнствено петле — изръмжа той. — Нашите приятели може би не са там, а в двореца на Фердруго и се готвят да свалят от трона стария човек.

Принцесата задърпа нетърпеливо Конан за рамото.

— Бързо към двореца, капитан Конан! Твоите хора могат да дойдат по-късно. Трябва да предупредим веднага баща ми за заговора срещу него...

— Спокойно, момиче — каза Конан и се усмихна. — Не бързай толкова! Научил съм се, че ако мога да избегна капана да не се навирам сам в него. Подлият херцог и онзи магьосник, Тот-Амон, може вече да са взели властта. Ако отидем в двореца има вероятност да попаднем като мухи в тяхната мрежа. Не, аз имам на ум друг план...

— Какъв план! — попита момичето.

Той се усмихна мрачно.

— Най-напред трябва да посетим едно място в Кордава, където ще бъда в безопасност: „Деветте кръстосани меча“.

— „Деветте кръстосани меча“? — повтори тя.

— Не е място, което дами като теб могат да харесат, но за нашите цели е подходящо. Повярвай ми, момиче! Зелтран, аз ще взема със себе

си десет души. Донеси корабни пелерини и фенери и се погрижи всички да носят оръжие под пелерините си.

Улиците бяха тихи като в гробница. Зигурд, суеверен като всички моряци, трепереше, докато крачеше редом с Конан.

— Сигурно всички са мъртви или омагьосани — мърмореше той, оглеждайки се страхливо.

Конан му заповяда да млъкне, за да не събуди стражата.

Никой, освен котките на Кордава, не видя как групата моряци, със скрити в черни моряшки пелерини лица безшумно се промъкна през тихите улички до „Деветте кръстосани меча“. Когато похлопаха на вратата, Сабрал излезе пухтейки и бършейки ръце в престилката си.

— Съжалявам, но тази вечер е затворено — каза той. — Властите наредиха тази вечер с настъпването на нощта да затворя кръчмата. Така че ще ви помоля... ох!

Конан свали шапката си, отметна назад пелерината и навря бронзовата маска на лицето си до това на кръчмаря.

— Какво значи това, приятелю? — промърмори той.

— Ах, ако те бях познал... Но разбира се „Деветте кръстосани меча“ винаги е отворена за капитан Конан, независимо дали има или няма нареждане. Влизайте, момчета, влизайте. Малко само ще трябва да почакате докато запаля факлите и изнеса пиене, но ще получите всичко, каквото искате.

— Защо правителството е трябвало да ти нареди тази вечер да затвориш рано? — попита Конан настанявайки се така, че да държи под око вратата.

Дебелият кръчмар вдигна рамене.

— Един Митра знае, капитане! Вчера вечер дойде кралска заповед от двореца... Странни времена настанаха, наистина странни! Най-напред пристигна капитан Зароно бог знае откъде, с взвод черни стигийци сред екипажа си. Отиде право в двореца при крал Фердруго, сякаш дворецът е негов. Никой нищо не му каза, като че ли хората на краля са омагьосани. А после всички тези нови заповеди: градските порти да се затварят при залез-слънце и така нататък. Странни неща стават, капитане. Наистина странни! И нищо хубаво няма да излезе от това, помни ми думата!

— Това е любопитно — обади се Зигурд.

— Кое е любопитно? — попита Конан.

— Окото на Дагда и палеца от крака на Орвандел! Твоят приятел Сабрал казва, че градът е затворен като мида, а пък ние влязохме в пристанището без някой да ни спре. Не мислиш ли, че Вилагро трябваше да постави главорезите си да охраняват пристанището?

— Те мислят, че „Уастрел“ още лежи катурнат на една страна в устието на Зикамба — отговори Конан.

— Прав си! — съгласи се Зигурд. — Бях забравил. Зароно не предполага, че с помощта на Джума ще можем толкова бързо да поправим кораба.

Конан кимна.

— Да, червенобрадко. Сега ако всичко върви добре крал Фердруго ще дължи трона си на един черен войн, за когото никога не е чувал, нито пък някога ще види!

— Никога по-рано не съм имал високо мнение за черните — призна Зигурд. — Винаги съм ги смятал за тълпа суеверни, лековерни диваци. Но твоят приятел Джума ми отвори очите. Той е истински вожд, също като теб. Да, във всеки народ има и герои, и негодяхи.

Но време за излишни приказки нямаше. Конан подкани Сабрал и той подробно обясни много неща, които пиратите предполагаха или се страхуваха, че са станали. Вилагро още не бе заграбил трона, но това можеше да стане след няколко часа. Под различни причини верните на краля гарнизони бяха пръснати по границите. Лоялните на династията офицери бяха изпратени в чужбина, уволнени или арестувани, хвърлени в тъмница по скалъпени обвинения. От залез-слънце днес дворецът бе изолиран от останалата част на града. Привържениците на Вилагро държаха ключовите постове. В двореца трябвало да се проведе някаква церемония, но каква точно Сабрал дори не можел да си представи.

— Предполагам, че ще принудят кралят да се откаже от престола — избоботи Конан, крачейки из кръчмата като лъв в клетка. — Трябва да влезем в двореца. Но как? Вилагро и Зароно са го затворили. Този Тот-Амон сигурно е омагьосал Фердруго, но ако ние заведем при него дъщеря му, шокът, който ще изживее, може би ще развали магията... Тогава ще можем да хванем предателите. Къде е онзи проклет Нинус? Трябваше преди половин час да е тук...

Още с влизането си Конан беше попитал Сабрал за здравето на неговия приятел, малкия свещеник. Зингаранският кръчмар беше

отговорил, че бившият крадец се е възстановил и се е върнал в храма. Тогава Конан изпрати един моряк да доведе свещеника в „Деветте кръстосани меча“.

— Кой е този Нинус? — попита Зигурд.

Конан нетърпеливо вдигна рамене.

— Познавам го отпреди години, когато двамата с него бяхме крадци в Замора. Когато червеният заморански град стана прекалено горещ за него, той се върна в родната си Зингара. Тук той попадна на един сладкодумен мисионер от култа на митристите. Той го убеди, че свещениците живеят охолно като използват страховете и суеверията на честните граждани. Но ако има някой в Кордава, който да знае къде има таен вход за двореца на Фердруго, това е само Нинус! Той е най-умният крадец, когото някога съм срещал... дори по-умен от Таурус от Немидия, когото някои наричат принц на крадците. Нинус може да намери врати, които никой друг...

Прозвуча далечен тържествен гонг. Чабела настръхна и заби нокти в ръката на Конан.

— Камбаните на кулата на всички богове! — каза тя задъхана. — О, Конан, много сме закъснели!

Той погледна пребледнялото лице на принцесата.

— Какво искаш да кажеш, момиче?

— Камбаните... обявяват, че кралят дава аудиенция! Много сме закъснели... церемонията вече е започнала...

Конан и Зигурд се спогледаха и бързо отвориха един прозорец, за да погледнат към двореца на хълма.

Светлини примигваха и се движеха насам-натам. Чабела беше права. Церемонията бе започнала.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРАЛ ТОТ-АМОН

В тронната зала на крал Фердруго се разиграваше напрегната драма. През квадратните стъкла на високите прозорци се процеждаше сива светлина със син оттенък от тъмното, прорязвана от светкавиците буреносното небе.

Залата беше обширна, с огромен купол високо над нея. Този купол бе най-голямото архитектурно чудо в двореца на Фердруго. Поддържаха го кръгли стени и наредени в кръг здрави гранитни колони, облицовани с извити плочи от гладък мрамор.

Стенните свещници от ковано злато хвърляха силна, трептяща светлина. Светлината от свещите и факлите, от лампите и от светкавиците се отразяваше от полираните като огледала щитове и украсените с пера шлемове на стражите, разположени в края на залата.

Стражите бяха много повече от обичайното за такива случаи. Това будеше несигурност и подозрение у мнозина от благородниците и официалните лица, поканени от краля. Набързо и тайно беше издадена заповедта за тяхното присъствие по време на четенето на кралската прокламация.

Другата причина за безпокойство бяха униформите на тези стражи. Макар че някои носеха униформи на Кралския легион — личната гвардия на краля — много повече бяха с униформата на Вилагро, херцог на Кордава.

В центъра на залата, върху подиум от блестящ зелен малахит с черни жилки стоеше издяланият от розов мрамор древен трон на Рамиранската династия. На него седеше крал Фердруго III.

Събраните за случая сановници рядко бяха имали възможност да видят своя монарх през последните месеци. Старият мъж беше много остарял. Беше се съсухрил. Крайниците му се бяха изкривили. Бузите му бяха толкова хлътнали, че скулите му стърчаха. Очите му се губеха под сенките на гъстите бели вежди. Светлината в съчетание с измършавелия му труп придава на стария монарх вид на скелет.

На главата му, очевидно прекалено тежка за слабия, набръчкан врат, стоеше древната корона на краля-герой Рамиро, основателят на династията. Беше проста златна елипса с назъбен горен край, наподобяващ зъбците и амбразурите на дворцовата кула.

С восьмобледите си прозрачни ръце кралят държеше голям пергамент с много печати. Със слаб, несигурен глас крал Фердруго четеше от свитъка. Дългото, тържествено предисловие, безкрайният списък от титли и правническият му стил повишаваха нервното напрежение, обхващало умовете на присъстващите. Никой обаче не предугаждаше предстоящите ужасни събития.

Пред подиума, точно срещу трона, стояха двама мъже. Единият беше херцогът на Кордава. В отсъствието на принц Товаро, по-младия брат на краля, Вилагро беше пръв по ранг пер на кралството. Изражението на слабото му, алчно лице беше самодоволно.

До Вилагро стоеше друга фигура, непозната за останалите присъстващи. С бръснатата си глава и ястребови черти, с мургавата кожа, с широките рамене и с високия си ръст приличаше на стигиец. Той обаче беше плътно завит с наметало, така че се виждаше само главата му.

Върху нея имаше странно украшение — корона, наподобяваща златна змия, завита около главата му и обсипана с хиляди блестящи, бели, скъпоценни камъни. Когато непознатият отметна качулката на наметалото си и сановниците видяха короната, те се сбутаха и засушукаха. „Ако диамантите наистина са обработени — шепнеха те, — тогава стойността на короната е неоценима“. При най-малкото помръдване на непознатия скъпоценните камъни изпращаха към стените и из залата хиляди лъчи във всички цветове на дъгата.

Лицето на тъмнокожия човек изразяваше силна концентрация. Така се бе самовглъбил, че изглежда не виждаше хората около себе си. Сякаш бе насочил цялата си енергия върху един-единствен обект.

Сред свитата на херцог Вилагро можеха да се видят зловещото лице на пирата Зароно и една закачулена фигура. Някои разпознаха в нея свещеника на бога Сет, Менкара.

Фердруго четеше бавно, но вече наближаваше края на документа. Когато значението на думите достигна до изумените уши на присъстващите, те се вцепениха:

— ... и по такъв начин, с настоящето, аз, Фердруго крал на Зингара, се отказвам от трона в полза на дъщеря ми принцеса Чабела. Въпреки отсъствието ѝ я омъжвам за нейния годеник и ваш следващ крал великия стигийски принц Тот-Амон! Да живеят кралицата и кралят! Да живеят Чабела и Тот-Амон, издигнати с настоящето за кралица и крал на древното и вечно кралство Зингара!

Всички присъстващи в залата провесиха носове и онемяха от почуда. Но най-голямо беше учудването на херцог Вилагро от Кордава. Той гледаше невярващ крал Фердруго. Жълтото му лице стана оловносиво. Тънките му червени устни се извиха в беззвучно ръмжене, разкривайки пожълтели зъби.

Вилагро се обърна към високата фигура до него, сякаш искаше да говори. Безстрастният стигиец се усмихна, отмести настрана ръката му и се качи на подиума, очаквайки да приеме поздравления от присъстващите. Поздравления не последваха, само нарастващ глух шум на изненада и възмущение.

Над този все по-нарастващ ропот се извиси гласът на крал Фердруго:

— Коленичи, сине мой!

Високият стигиец застана пред заморанския крал и коленичи. Той вдигна двете си ръце, свали короната-кобра от главата си и внимателно я постави до себе си, върху зелено-черния камък на подиума.

Фердруго пристъпи напред, свали от главата си обикновената, древна корона на героя-крал Рамиро, обърна я и с треперещи ръце внимателно я сложи върху бръснатия череп на Тот-Амон.

С лице, посивяло от осъзнатото предателство на своя съюзник, Вилагро стисна украсената дръжка на камата. Изоставил всякаква предпазливост, той смяташе да забие стоманата в гърба на коленичилиия велик магьосник. Но очите му се насочиха към короната-кобра и той пусна камата. Вилагро знаеше, или мислеше, че знае нещо за нейната сила. Зароно беше обяснил: „От онова, което Менкара ми каза и от това, което се изплъзна от устата на Тот-Амон по време на пътуването, велики господарю, смятам, че тя действа по следния начин: Короната увеличава многократно способността на човешкия ум да контролира умовете на други същества. По такъв начин Менкара, който е посредствен магьосник, може да контролира ума на друг

човек... в този случай на нашия треперещ от старост крал. Тот-Амон, магьосник с много голяма сила, може да контролира едновременно няколко умове. Но онзи, който носи короната може да управлява умовете на стотици, дори на хиляди други същества. Може да излезе срещу цял полк, без да се страхува, че ще бъде убит. Може да изпрати лъв, отровна змия или друг кръвожаден див звяр, който да унищожи врага. Никой не може да устои срещу носителя на короната-кобра. Той не може да бъде убит от засада или покушение, защото короната ще му предаде мислите на онези, които са замислили това. Никой не може да се приближи до него на хвърлей разстояние, без да попадне под контрола му. Смъртните като теб и мен, господарю мой, винаги страдат от неумението на наемниците да изпълнят дадените им нареждания... Но Тот-Амон не се страхува от такива груби грешки. Когато той издаде заповед на ум, тя се изпълнява на мига.“

Сега, за да влезе в сила издигането на Тот-Амон на трона, Фердруго трябваше със собствените си ръце да сложи древната корона на Зингара върху мургавото теме на стигиеца. Тот-Амон трябваше да свали короната кобра. Херцог Вилагро видя своя шанс.

Движейки се с бързина, която трудно можеше да се допусне за годините му, херцогът бутна настрана съпровождащата го дама и се втурна към подиума. Тъй като Тот-Амон бе свалил короната-кобра, магьосникът не беше предупреден за действието на своя бивш съюзник. Той я грабна и я сложи на главата си.

В този момент у него нахлуха множество усещания. Изглежда съзнанието му възприемаше едновременно неизказаните мисли на всички хора в залата. Тъй като не беше магьосник Вилагро не можеше да различи в този рояк отделните мисли.

Херцогът дочу приглушено гърлено възклицание, в което разпозна гласа на застаналия наблизо Менкара. С короната на глава Вилагро се обърна и видя, че свещеникът, стиснал в костеливата си ръка гола кама, бързо се приближава към него.

Когато Менкара се доближи до него той отчаяно концентрира ума си върху свещеника. Насочи пръстите си към него и си представи, как Менкара пада назад като ударен от мощен юмрук.

И тъкмо тогава устремът на Менкара намаля. Пред самия подиум той политна назад като поразен. Камата му издрънча на плочите.

Един лъвски рев зад гърба му накара Вилагро отново да се обърне напред. Викът дойде от Тот-Амон, който беше станал и се беше обърнал.

— Куче! Затова, което стори ще умреш! — извика стигиецът, говорейки зингарански с гърлен акцент.

— Ти умри! — отговори Вилагро, протягайки пръсти към Тот-Амон. Дори без короната-кобра силният магьосник не можеше лесно да бъде победен, защото Вилагро не знаеше как да си служи с нея. Напрегнати, треперещи, двамата мъже се гледаха един миг, без да може волята на някой от тях да надделее. Те се напругаха, олюляваха се от усилие, но никой от двамата не можеше да се наложи.

Благородниците и официалните лица наблюдаваха стъписани двубоя. Между тях имаше много смели мъже, които веднага биха се втурнали да помогнат на страната, която щеше да помогне за добруването на Зингара, но кой можеше да каже коя е тя? Един крал, доведен до състояние на идиотизъм, един зловец, чуждоземен магьосник и един безскрупулен херцог... кой би могъл да каже, коя е правата страна?

Вилагро чу зад гърба си Менкара да произнесе магически думи. Той почувства отслабване на влиянието си. Пред него Тот-Амон сякаш израстваше на ръст и сила...

И тогава избухна гръмовен трясък. Той разтърси залата и накара всички очи да се обърнат. Група силни, сурови моряци неочаквано нахлуха в залата през балконската врата. Стиснал огромна сабя в силната си десница начело на групата крачеше бронзов великан. Той беше с неподрязана грива от гарвановочерна коса и вулканично сини изгарящи очи.

Зароно извика стъписан:

— Конан! О богове и дяволи... тук!

От неочакваната поява на силния варварин жълтото лице на пирата пребледня. После мършавата му вълча физиономия стана зловеща, суровите черни очи заблестяха от гняв. Той измъкна камата от ножницата.

Прекъсването разсея и Тот-Амон. Магьосникът обърна мургавата си, украсена със златна корона глава, за да види какво става. Ако короната-кобра беше на главата му, той щеше да знае за приближаването на Конан и неговите хора.

След като видя натрапниците, Вилагро отново насочи вниманието си към Тот-Амон. Той знаеше, че стигиецът е далеч по-опасен враг. Ако той, без да се е упражнявал в използването на короната успее да победи Тот-Амон, тогава със същите средства лесно ще може да се справи и с Конан. Но ако насочи изцяло вниманието си към Конан, Тот-Амон ще го смаже като буболечка.

Конан тръгна към стълбището и размахна ръце за внимание.

— Здравейте, лордове на Зингара — избоботи той. — Подло предателство и най-черна магия оплетоха вашия крал в своите мрежи.

Една кафеникава ръка посочи мълчаливата фигура на стигиеца.

— Той не е никакъв стигийски принц, а най-отвратителното изчадие на ада! Магьосник от сатанинските глъбини на Стигия, дошъл да открадне древния трон на Зингара от кралския дворец. Няма по-черен злодей, който някога да е стъпвал по земята от Тот-Амон! Тот-Амон отне с магия ума на вашия крал, така че той не съзнава какво говори; кралят само повтаря като папагал мислите, които този узурпатор му диктува!

Присъстващите се разколебаха. Някои бяха убедени в думите на Конан, други не. Един дебел благородник извика:

— Каква е тази лудост? Един пират с очи на див звяр нахлува в двореца по време на тържествена церемония, размахва сабя и говори глупости? Стража, арестувайте тези бандити!

Избухна врява, над която проехтя гласът на Конан:

— Погледнете краля и ще разберете, че това, което ви казвам, е истина, глупаци!

Изправен до своя трон, блед и свит Фердруго подръпваше оредялата си бяла брада.

— Какво... какво става тук, мои лордове? — попита той с треперещ глас. Обърканият му поглед минаваше от лице на лице. После той видя документа в ръката си. — Какво... какво е това? Това ли четях? — промърмори той. — Това няма никакъв смисъл...

Беше ясно, че крал Фердруго не призна прокламацията, която току-що бе прочел. Тот-Амон, разсеян от борбата си с Вилагро и нахлуването на Конан, беше го изпуснал от контрол. Сега вниманието му по необходимост беше насочено към херцога.

Когато Тот-Амон се обърна към Конан, Вилагро насочи волята си, усилена хилядократно от короната-кобра към изправеното пред

него тяло на стигиеца. Под действие на този мисловен удар Тот-Амон се олюля, политна и се хвана за страничната облегалка на трона. Зингаранската корона, която беше много малка за него падна от главата му и издрънча на каменния подиум.

Тогава той се съвзе. Бялото на очите му излъчваше хипнотичен блясък и той на свой ред изпрати към Вилагро мисловен удар, от който херцогът залитна.

— Дай ми короната-кобра, глупако! — изръмжа Тот-Амон.

— Никога! — изкрещя Вилагро.

Херцогът почувства как мисловната сила, насочена срещу него нарасна. Без да гледа, той долови зад гърба си силата на Менкара прибавена към тази на Тот-Амон. Служителят на Сет защитаваше своя господар. Вилагро отново чувства, че отслабва, че мисловната му защита се руши.

Очите на присъстващите пак се насочиха към стълбището, където стояха Конан и неговите капери. Въздухът беше изпълнен с напрежение и неизвестност. Беше един от онези моменти, когато съдбата на династиите си балансира върху острието на бръснач... когато една-единствена дума, един поглед или жест може да обърне вълната на събитията и да събори империи.

И тогава, в тази моментна тишина, думата беше казана. До Конан се появи фигурата на една млада девойка — добре закръглена, с гладка като маслина кожа, с тъмни искрящи очи и коса с цвят на черен кехлибар. Макар закръгленото й младо тяло да беше облечено в груби моряшки дрехи, мнозина зингарански лордове си спомниха, че по-рано са я виждали в пищно облекло.

— Принцесата! — извика един барон.

— Какво? Чабела? — промърмори старият крал и се заоглежда нервно.

Всички видяха, че наистина е тя. Но преди да избухне пороят от въпроси, момичето заговори:

— Зингарански благородници, капитан Конан казва истината! Онзи зъл стигийски интригант държи баща ми оплетен в магическите си мрежи. Конан ме освободи от магьосника и ние се върнахме в Кордава, за да предотвратим заграбването на трона! Стражи, хванете го!

Капитанът на кралската гвардия издаде команда и измъкна сабята си от кожената ножница. Той застана начело на войниците си.

Конан и девет души моряци заслизаха по стълбището, сабите им блестяха на светлината на лампите. Чабела остана в горния край на стълбището заедно с Нинус, свещенослужителя на Митра. Малкият човек коленичи и гласът му се извиси в гореща молитва:

— О, всемогъщи Митра, велики принце на светлината! — напяваше той. — В този час застани до нас срещу тъмната сила на Сет! В святото име на Сароша и в немислимото име Зурван, бог на безкрайното време, ние те молим и те заклеваме! Удари със свещения си огън. Нека тази Стара змия бъде поразена и свалена от високото си място!

Дали Тот-Амон отслабна от титаничните напрежения на ума си или Вилагро започна по-добре да си служи с короната-кобра, или пък Митра наистина се намеси в борбата, но Тот-Амон пребледня, сви се и загуби сила. Той залитна назад. Вилагро отвори уста за победен вик.

Преди викът да излезе от устата му Тот-Амон изигра последната си карта. Той насочи дългия си кафяв показалец към херцога на Кордава. Около пръста се появи нефритенозелен ореол, който се удължи в лъч от смарагдова светлина.

Лъчът удари и обля с ослепително смарагдово сияние главата на херцог Вилагро и обсипаната с диаманти корона върху нея. После самото злато на короната засвети червено.

Вилагро изпищя пронизително. Политна назад, хвана се за главата, сякаш се опитваше да свали короната. Боядисаната в черно коса пламна и над нея се изви тъмен дим.

Навън припламна светкавица и освети високите прозорци. Залата се изпълни с ослепителна синя светлина. Един от прозорците се разби и стъклата издрънчаха на мраморния под. Блясъкът и разтърсващият трясък на гръмотевицата ослепиха и оглушиха множеството в залата. На някои им се стори, че огненият език, който нахлу през счупения прозорец шибна като космически камшик херцога на Кордава.

Вилагро политна и се строполи по лице върху плочите. Короната-кобра падна от главата му, изтърколи се по мрамора, а тялото на Вилагро остана да лежи с опърлена като изгоряло стърнище коса.

Така завършиха амбициозните мечти на херцог Вилагро, който, недоволен от херцогската си корона, ламтеше за кралска и умря от

прекомерните си амбиции.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕРВЕНА КРЪВ И ХЛАДНА СТОМАНА

За момент всички в залата бяха потресени от това поразяващо събитие. Тот-Амон пръв дойде на себе си.

— Менкара! Зароно! — изрева той. — Насам!

Когато свещенослужителят на Сет и пиратът приближиха стигийският магьосник заповяда:

— Съберете хората си и привържениците на Вилагро! За изпълнение ще отговаряте с главите си! Сега, когато Конан е на страната на краля, нямате никакъв шанс да постигнете мир със стария режим!

— Къде са ти магиите? — озъби се Зароно. — Защо с едно махване на ръка не пометеш враговете ни?

— Правя каквото мога. Но магиите също имат своите ограничения. Хващайте се за оръжията!

— Прав си — съгласи се Зароно и се завъртя на пети. — Мъже! — извика той. — Херцогът е мъртъв, но принцът на Стигия е жив! Ако със сабите си го сложите на трона всички ще станем лордове! Насам!

— Всички честни зингаранци към мен! — изрева Конан. — Да спасим краля и принцесата, да спасим Зингара от посегателството на този дявол!

Когато двете страни започнаха да се събират, настъпи голямо разбъркване. Повечето привърженици на Вилагро се стекоха към Зароно, докато болшинството благородници и официални лица се струпяха около Конан и неговите моряци. Някои, несигурни на коя страна да застанат или изплашени се измъкнаха от залата.

Скоро стана ясно, че групата на Зароно е по-голяма. Макар че част от дворцовата охрана се присъедини към Конан, повечето от въоръжените мъже, които бяха доверени лица на Вилагро застанаха на страната на Зароно. Всички тези войни бяха в леко защитно облекло, което им даваше предимство в боя.

— Ние сме повече от вас! — извика Тот-Амон от подиума. —
Предайте се и ще ви пуснем да избягате.

В отговор Конан направи неприлично предложение какво да прави Тот-Амон с това си намерение.

— Извадете сабите си да защитим Тот-Амон, краля на Зингара! — изкрещя Зароно и се спусна най-близкия човек от групата на Конан.

Блеснаха саби. Двете групи се нахвърлиха една срещу друга. Звънът от удари на хладно оръжие се засили. Залата оживя от борещите се, крещящи, биещи се мъже.

Конан дръзко се усмихна, белите му зъби заблестяха на бронзовото лице. Времето на приказките беше отминало. Макар че годините го бяха научили на предпазливост и отговорност, все още нямаше нищо, което суровият варварин да харесва повече от кървавия бой.

Конан скочи от стълбището, където стоеше и се озова до най-близките около Зароно хора. Събори един от тях и скочи върху него с такава сила, сякаш искаше да му прекърши гръбнака. Падайки като котка на четири крака, Конан ритна следващия в корема и заби сабята си в ребрата на друг.

Конан се движеше като нападаща пантера, хвърляше се, сечеше зингаранците, сякаш жънеше зряла пшеница. Той се извисяваше над враговете си, които бяха дребни хора. Леките саби, с които те се опитваха да парират ударите, се чупеха при среща с огромната му сабя. Хората падаха пред него с отрязани глави или ръце. Зад него капери ожесточено въртяха саби.

По-голяма част от зингаранците бяха опитни фехтовчици, потомци на хора, които приемаха фехтовката като изкуство. Но за Конан, макар роден и отгледан като варварин, боят беше кариера и той бе усвоил фехтовката до съвършенство. През зимите в Кордава беше използвал свободното си време да взема уроци по изтънченото зингаранско изкуство по фехтовка от големия майстор Валерио.

Жалките млади благородници на Вилагро, бяха неприятно изненадани, когато се нахвърлиха върху Конан. Те очакваха с финтове да отвлекат вниманието на грубия варварин и да го посекат така лесно, както се набучва ябълка на рапира. Въпреки големината и тежестта на сабята си Конан леко отбиваше техните атаки. Контрираше ударите, принуждаваше ги да отстъпват, поваляше ги един подир друг

безжизнени или тежко ранени на окървавения под. Ужасени, младите благородници се оттеглиха от този страшен гигант, който се биеше като тигър и торнадо vyplътени в едно.

Сред множеството си проправи път една висока, стройна фигура в черно кадифе. Черният Зароно се изправи лице в лице срещу Конан. От няколкото малки рани по тялото на кимериеца струеше кръв, но той владееше сабята си както винаги.

Зароно не беше страхливец, а жесток, упорит боец. Беше негодник, но никой не поставяше под съмнение неговата смелост. От друга страна той беше хитър, пресметлив човек, видял големия си шанс. Ако беше помислил по-внимателно, може би щеше да се въздържа от този двубой с Конан. Но Зароно изгаряше от омраза към кимериеца. Изпитваше непреодолимо желание за реванш още от времето на боя в „Деветте кръстосани меча“, когато юмрукът на Конан едва не му откъсна главата.

Зароно не хранеше никакви илюзии относно благодарността, която можеше да очаква от Тот-Амон.

Ако стигиецът успееше в своята претенция за зингаранския трон всички постове с истинска власт и богатства несъмнено ще бъдат дадени на стигийските свещенослужители на Сет. Но Тот-Амон може би ще се смили и ще му даде някоя служба, от която да преживява. Ако обаче спечелят привържениците на старата династия, Зароно не можеше да очаква нищо друго, освен бравда и дръвник.

Зароно нападна сръчно Конан, но кимериецът го отби. На свой ред Конан направи финт и замахна към главата на Зароно, но той се отмести настрана и сабята на кимериеца се плъзна по рапирата.

Наоколо кипеше бой. Все повече мъже падаха посечени. Залата заприлича на кланица. Численото превъзходство на привържениците на Зароно започна да се отразява. Защитниците на краля бяха разделени на две групи. Едната се биеше в подножието на стълбището, по което бе слязъл Конан, другата, посред която се клатушкаше старият крал, в един ъгъл.

А Конан и Зароно продължаваха двубоя. Зароно започна да разбира, че желанието му да се бие с личния си враг бе грешка. Макар по умение във фехтовката той да не отстъпваше на Конан, неговата ръка не притежаваше невероятната сила и неуморната сръчност на

кимериеца. Зароно започна да се уморява, но яростта и злобата го поддържаха.

В това време Тот-Амон, невъзмутим както винаги, слезе от подиума. Избягвайки биещите се той премина спокойно по мокрия от кръв и отрупан с трупове под до мястото, където лежеше оставена без всякакво внимание короната кобра. На няколко пъти той мина близо до един или друг поддръжник на Конан, но никой от тях не се опита да го удари. Сякаш беше невидим.

Всъщност, макар че те го виждаха ясно, Тот-Амон, използвайки магическите си сили им бе отнел желанието да го наранят. Той беше толкова зает с физическото опазване на собствената си личност, че не положи никакво усилие да упражни контрол върху Конан и другите водачи на противника. Освен това без магическата си апаратура и без тишината и усамотението, необходими за по-сериозна магическа работа, той не можеше да изпълни никое от своите големи чудеса. Трябваше да минат часове, преди да може отново да се възстанови.

Тот-Амон с безразличие прекрачи проснатото тяло на Менкара, убит случайно от непозната ръка. Достигайки до короната, големият стигиец се наведе и я вдигна. Беше много гореща, но той я стисна здраво, без да проявява признаци на болка. Обърна се и бързо я огледа. После, с гърлена ругатня я захвърли, сякаш е безполезна дрънкулка.

В този момент от балкона се чуха други викове. Останалата част от моряците на Конан, предвождани от Зелтран и Зигурд се спускаха надолу по стълбището. Когато Конан тръгна с Нинус към двореца, той изпрати Зигурд на кораба с инструкции да вземе останалите моряци от „Уастрел“ и да ги вкара в двореца през тайния тунел, известен на Нинус.

Това подкрепление моментално промени изгледите за изхода от боя. Роялистите, които бяха изтикали до основите на стълбището, сега се придвижиха напред. Фронтът на стигийската група се огъна. Конан и Зароно бяха подхванати от този натиск и разделени.

Решен да продължи двубоя с Конан, Зароно се бореше с лакти да се задържи на крака. Когато натиска около него отслабна той усети силна хватка върху ръката, в която държеше сабята. Зароно се опита да я махне и тогава разбра, че го е хванал Тот-Амон.

— Време е да спрем ненужните загуби — извика стигиецът през врявата. — Короната е унищожена... изгорена е.

— Пусни ме! — извика гневно Зароно. — Все още имаме добър шанс и аз ще убия онази свиня!

— Боговете са определили този път да победи Конан.

— Откъде знаеш?

Тот-Амон повдигна рамене.

— Много неща знам. Аз тръгвам.

Стигиецът се обърна и тръгна към изхода. Макар и неохотно Зароно го последва.

— Стойте! — изрева Конан. — Този път няма така лесно да се измъкнете, кучета!

Пробивайки си път между биещите се, пръскайки кръв от повърхностните си рани и размахвайки сабя, Конан се втурна подир двамата.

Тот-Амон повдигна вежди.

— Почваш да ме дразниш, варварино. — Стигиецът посочи със средния пръст на лявата си ръка към гоблена, който стоеше закачен между два тесни прозореца. — Нгхок-гхаа нафаяк фтангут! В гох миекх!

Гобленът сякаш оживя. Той се разклати, изду се, отдели се от стената. Като прилеп прелетя над главите на биещите се мъже, отиде над Конан, спусна се и го омота в гънките си.

— Сега побързай, ако не искаш тялото ти да се скъси с една глава — каза Тот-Амон на Зароно.

Секунди по-късно, когато Конан с помощта на сабята си се измъкна от гоблена, Тот-Амон и Зароно бяха изчезнали. Наоколо техните привърженици, изоставени от водачите си, хвърляха оръжие и се предаваха.

Със сабя в ръка Конан изскочи през вратата на антрето и излезе на главния вход. Там той чу ударите от копитата на конете на бегълците, които изчезнаха в далечината.

Свежият и силен сутрешен вятър носеше солени пръски. Той надуваше платната на „Уастрел“, който излезе от пристанището на Кордава и насочи нос към открито море.

Застанал на кварталдека, подстриган и обръснат, облечен в нови дрехи и обут с блестящите ботуши над колене Конан изду гърди с

чувство на задоволство. Стига толкова отвратителни магии, стига бой с нематериални духове! Един здрав кораб, екипаж от яки главорези, сабя на бедрото и богатство, което да спечели — това бе достатъчно, за да се чувства достатъчно добре.

— В името на гърдите на Иштар и срамните части на Неграл, според мен ти си абсолютно луд! — измърмори ванриецът Зигурд.

— Защо? Защото не пожелах да се оженя за Чабела ли? — усмихна се Конан.

Червенобрадият северняк кимна.

— Тя е фина, закръглена мома, която ще ти роди здрави синове. А ако поискаш и тронът на Зингара ще е твой. Сигурно след тези вълнения крал Фердруго няма да изкара още дълго. Тогава момата ще наследи короната и кралството, и всичко!

— Не желая да стана съпруг на кралица, благодаря — изръмжа Конан. — Наситих се на такъв живот в Гамбуру, където всъщност нямах избор. А и Нзинга беше яка, едра жена, а не глупаво романтично дете, два пъти по-младо от мен. Освен това Фердруго може да живее повече, отколкото си мислиш. Сега, когато умът му не е зашеметен от стигийски магии той изглежда с десет години по-млад и ръководи кралството както трябва. Първото нещо, което направи, бе да анулира онази лудешка прокламация, обявяваща отказа му от трона и сватбата на Чабела с Тот-Амон. Колкото до Чабела... е, аз харесвам това дете. Дори изпитвам към нея бащинска обич. Между нас казано, може би дори щях да приема нейното предложение, ако не бях прозрял какво ме очаква.

— Как така?

— Това стана през дните след битката, когато заздравяваха раните ми. Вечерях няколко пъти с краля и дъщеря му и Чабела ми продъни ушите с нейните планове да ме промени: моите приказки, дрехите ми, държанието ми на масата, представите ми за удоволствие... всичко трябваше да се промени. Аз трябваше да стана идеален зингарански джентълмен, да размахвам пред носа си парфюмирана носна кърпичка докато се наслаждавам на танците на кралската балетна труппа. Е, може би не съм толкова умен като Родриго, любимият философ на краля, но знам какво желая. Не, Зигурд, някой ден, с волята на Кром сам ще си спечеля трон. И това най-вероятно ще стане с острието на сабя, не като сватбен подарък.

— Междувременно Фердруго беше безкрайно щедър. Той ми даде короната-кобра, която ми донесе пари от ковача Джуло. Оттам дойде новия такелаж и новите дрехи на момчетата. — Конан се засмя. — Виждаш ли още нямам четирийсет и вече ставам алчен за пари! По-добре да се захвана за подходяща за един капер работа, преди да е станало много късно и да съм се превърнал в нещастен скъперник с провиснало шкембе. Спасяването на кралство не е работа за честни скитници като нас и несъмнено има много търговци с провиснали шкембета, които плуват от Аргос и Шем. Ела в каютата ми да разгледаме картите. — Той повиши глас — Капитан Зелтран! Ако обичаш ела при нас в кабината!

Конан се отдалечи. Едрият червенобрад мъж остана да гледа след него с отворена уста. После вдигна ръце в знак на отчаяние и последва своя капитан.

— В името на зелената брада на Лир и чука на Тор — изпъшка той, — с кимериец просто не може да се спори!

Такелажът скърцаше, вълните на носа на кораба стенеха, чайките пискаха, а „Уастрел“ плуваше на юг, отнасяйки Конан към нови приключения.

Издание:

Автор: Л. Спрейг; Лин Картър

Заглавие: Конан пирата

Преводач: Георги Стоянов

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Анахид Аждерян

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1227>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.